

GÖNÜLDEN ESİNLER

KELİME-İ TEVHİD

Lâ ilâhe illâ Allah

Necdet ARDIÇ

İRFAN SOFRASI

Tasavvuf Serisi - 10 -

03-10-2001
Mekke-i Mükerreme
Kâbe-i Muazzama

TEVHÎD

**İlâ ilâhe illâ allah dedi Hazreti Allah
Muhammedür rasûlullah dedi Hazreti Rasulullah
Her ikisini cem eden ehlûllah
Dedi, elhamdülillâh, elhamdülillâh**

ARA

**Kendin kendini ararsan ara; kendi içinde
Sûret'i Rahman ararsan ara; kendin için de
Hakk'a vuslat ararsan ara; kendi içinde
Tecelli etti Mevlâ sûret'i insan içinde**

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

BİRİNCİ BÖLÜM

1. “Kelime-i Tevhid” Manası (kısa izahı)
2. “Kelime-i Tevhid” zuhur mertebeleri
3. “Kelime-i Tevhid” in doğuşu
4. “Kelime-i Tevhid” in asli hali
5. Kur’anı Kerim’in tercümeleleri
6. Kelime, lafız ve mana
7. İlk kelime lafzı
8. Kabe’i seyr ile okumak
9. Kabeyi seyrediyorum (Okumaya çalışıyorum)
10. Biz Gelelim Seyrimize
11. “Kelime-i Tevhid” in hadislerde belirtilen ilk okunuşları
12. “Kelime-i Tevhid” in Ayetlerde belirtilen ilk okunuşları
13. Ka’be-i Muazzama hakkında birkaç ayeti kerime
14. Hz. Muhammed Mustafa (SAV) hakkında birkaç ayeti kerime
15. Kelime-i Tevhid’in zuhur mahalli “Beytü’l Atik” (Eski ev)
16. “Tecelli-i Zat” Beytullah’ın dünyada ilk kuruluşu
17. İbrahim (AS) Devri
18. Dünya Tefekkür tarihinde büyük inkılablar
19. Yeryüzündeki tek din
20. Beytullah’a hergün 120 rahmet
21. Mescidimde kılınan bir namaz
22. “Mescid’i Haram” kitabını okumaya devam (“Makamı İbrahim”)
23. Ka’be’nin içi bölümü
24. “Kelime-i Tevhid” in harfleri itibariyle oluşması
25. “Allah” lafzının oluşumu
26. “illâ” lafzının oluşumu
27. “İlahe” lafzının oluşması
28. “lâ” lafzının oluşumu
29. “Mertebe-i Ademiyyet” Tevhidi
30. “Mertebe-i İbrahimiyyet” Tevhidi
31. “Mertebe-i Museviyyet” Tevhidi
32. “Mertebe-i İseviyyet” Tevhidi
33. “Mertebe-i Muhammediyyet” Tevhidi (Muhammedürresülüllah)/(Kelime-i Risalet)
34. “Kelime-i Risalet” in zuhur mahalli
35. Risalet Makamının doğuşu
36. “Kelime-i Risalet” in oluşumu
37. “Rasül” lafzının oluşumu
38. “Muhammed” lafzının oluşumu
39. “El Hamd”
40. Mecnun’dan bir hikaye
41. Küçük bir hatıram
42. “Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet” ten özet

İKİNCİ BÖLÜM

43. “Kelime-i Tevhid”de uruc (yükseliş)
44. “Kelime-i Tevhid”in harflerine kısaca bir bakış
45. On dokuz (19) sayısının özelliği
46. “Kelime-i Tevhid”i söyleyecek mahal
47. “lâ” ya ulaşmak
48. “ilâhe”ye ulaşmak
49. “illâ”ya ulaşmak
50. “Allah”a ulaşmak - Tevhidi Ef'al
51. Tevhid-i Esma
52. Tevhid-i Sıfat
53. Tevhid’i Zat
54. Batının içinde bulunduğu gerçek hal
55. İnsan-ı Kamil

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

56. “Kelime-i Risalet”
57. “Resul” Kelimesi
58. “Muhammed” (SAV) kelimesi
59. “Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet”in değer sayıları
60. Mekke-i Mükerreme
61. Gönderilen kitaplarda “Kelime-i Tevhid”
62. “Kelime-i Tevhid”in Mertebe-i Muhammediyye’ye indirilmesi
63. “Kelime-i Tevhid”in Hz. Ali (k.a.v.) Efendimize ve sahabe-i kiram’a telkin edilmesi
64. Hz. Ali Efendimizin bu günlere ulaşması

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

65. “HİCRET” - Hicret’in hakikati
66. “Gar-ı Sevr” - Sevr mağarası hakikati
67. “Küba Mescidi” ve hakikati
68. “Cum’a Mescidi” hakikati
69. “Mescid-i Nebevi”
70. Kaybettim Kendimi (Şiir)
71. “Mescidi Nebevi”de bulunan bazı mevkiler
72. İhtişam-ı Rasulullahı gör (Şiir)
73. “Mescidi Nebevi”nin diğer bazı özellikleri
74. 1. Ağlayan Hurma kütüğü
75. 2. Hz. Aişe sütunu
76. 3. Hz. Lübabe’nin tevbe sütunu
77. 4. Serir sütunu
78. 5. Muharras sütunu
79. 6. Vüfud sütunu
80. 7. Teheccüd sütunu
81. 8. Halen imamın namaz kıldırığı mihrab
82. 9. Efendimiz (sav.)’in namaz kıldırığı mihrab

83. 10. Halen hutbelerin okunduğu minber
84. 11. Müezzinlik
85. 12. İç kapı
86. 13. İç kapı
87. 14. Hz. Peygamber (sav.) Efendimizin kabri
88. 15. Hz. Ebubekir Sıddık (RA)'ın kabri
89. 16. Hz. Ömer'ül Faruk (RA)'ın kabri
90. 17. Üzerinde Ahzab suresi 40. ayet yazılı 1. pencere
91. 18. Üzerinde Hucerat suresi 3. ayet yazılı 2. pencere
92. 19. Üzerinde Hucerat suresi 2. ayet yazılı 3. pencere
93. 20. Cibril Makamı
94. 21. Baki kapısı
95. 22. Cibril kapısı
96. 23. Nisa/kadın kapısı
97. 24. Eshab-ı Suffa
98. 25. Mihrab
99. 26. Bab-üs Selam
100. Mescid-i Gamame (Bulut mescidi)
101. Ebubekir Sıddık mescidi
102. Ömer'ul Faruk mescidi
103. Ömer'ul Faruk mescidi
104. Hz. Ali (k.a.v.) mescidi
105. Ehli Beyt
106. Bilali Habeşi mescidi

BEŞİNCİ BÖLÜM (Savaşları)

107. Bedir Savaşı
108. Uhud Savaşı
109. Hendek Savaşı

ALTINCI BÖLÜM

Ayetlerde “Kelime-i Tevhid”

Ef'ali Tevhid Ayetleri

110. 1. Yunus suresi 10/90
111. 2. Hud suresi 11/14
112. 3. Ra'd suresi 13/30
113. 4. Enbiya suresi 21/87
114. 5. Fatır suresi 35/3
115. 6. Saffat suresi 37/35
116. 7. Zümer suresi 39/6
117. 8. Mü'min suresi 40/3
118. 9. Duhan suresi 44/8

Esmâ-i Tevhid Ayetleri

119. 10. Bakara suresi 2/255

120. 11. Ali İmran suresi 3/2
121. 12. Ali İmran suresi 3/6
122. 13. Ali İmran suresi 3/18
123. 14. Nisa suresi 4/87
124. 15. En'am suresi 6/102
125. 16. En'am suresi 6/106
126. 17. Ar'af suresi 7/158
127. 18. Tevbe suresi 9/31
128. 19. Ta-ha suresi 20/8
129. 20. Ta-ha suresi 20/98
130. 21. Haşr suresi 59/22
131. 22. Haşr suresi 59/23
132. 23. Tegabun suresi 64/13

Sıfati Tevhid Ayetleri

133. 24. Bakara suresi 2/163
134. 25. Ali İmran suresi 3/18
135. 26. Tevbe suresi 9/129
136. 27. Nahl suresi 16/2
137. 28. Ta-ha suresi 20/14
138. 29. Enbiya suresi 21/25
139. 30. Enbiya suresi 23/116
140. 31. Neml suresi 27/26
141. 32. Kasas suresi 28/70
142. 33. Muhammed suresi 47/19

YEDİNCİ BÖLÜM

143. "Hurufu Mukatta'a" (kati harfler)

SEKİZİNCİ BÖLÜM

144. Hadislerde "Kelime-i Tevhid"

Ef'ali Tevhid hadisleri

145. Ramuz 1044
146. Ramuz 416
147. Ramuz 1057
148. Ramuz 1615
149. Ramuz 1852
150. Ramuz 1853
151. Ramuz 1863
152. Ramuz 1933
153. Ramuz 1993
154. Ramuz 2037
155. Ramuz 2039
156. Ramuz 2044
157. Ramuz 2263

158. *Ramuz 3789*
159. *Ramuz 3790*
160. *Ramuz 3816*
161. *Ramuz 4177*
162. *Ramuz 4475*
163. *Ramuz 4513*
164. *Ramuz 4726*
165. *Ramuz 5293*
166. *Ramuz 5413*
167. *Ramuz 5415*
168. *Ramuz 5416*
169. *Ramuz 6028*
170. *Ramuz 6061*
171. *Sahih-i Buhari*

Esmâ-i Tevhid Hadisleri

172. *Ramuz 3361*
173. *Ramuz 3362*
174. *Ramuz 3654*
175. *Ramuz 4866*
176. *Ramuz 5746*

Sıfatı Tevhid Hadisleri

177. *Ramuz 2290*
178. *Ramuz 4072*
179. *Ramuz 4234*
180. *Ramuz 4256*
181. *Ramuz 4482*
182. *Ramuz 4636*
183. *Ramuz 4657*
184. *Ramuz 4658*
185. *Ramuz 5403*
186. *Ramuz 5414*
187. *A'ma ve aşk*
188. *Son Sözler*
189. *Ka'be-i Muazzama'nın batın krokisi*
190. *Nedir Dediler*
191. *Tek din İslâmın sembolleri ve hakikatleri*
192. *Kaynaklar*

Ö N S Ö Z

2001 senesinin dokuzuncu ayında Kutsal topraklara bu defa Umre niyetiyle beşinci ziyaretimize karar verdiğimizde oradaki vaktimin ağırlığını tefekküre ayırmayı düşünmüştüm.

Daha evvelce bir miktar üzerinde çalışma yaptığım “Kelime-i Tevhid”i orada yeniden ele alarak, mahallinde gelen ilham ve idraklerle kaydetmeğe çalıştım.

Medine-i Münevvereye ulaştığımızda zamanımın çoğunu Mescid-i Nebevi’de geçirmeğe gayret gösterdim. Çoğu zaman namazlardan sonra تنها bir direğin dibine oturur yanımda bulunan kağıtlarımın üzerine o günkü varidatlarımı ve mevzuumuzla ilgili hallerimi yazarak oluşturmağa çalışıyordum.

Bu makam “Kelime-i Risalet” makamı idi. Bu makamın sahibi ve alemlerin sultanı Rasulüllah (sav.) uzun müddet buralarda yaşamış, gezmiş dolaşmış, ruhaniyeti ve kokusu, nefesi, nefhası hep buralara sinmiş ve neticede burada ebediyete tevdi edilmişti madde aleminde. O’na bu makamdan başka bir yerde bu kadar yakın olma imkanımız yoktur.

Bunları düşünerek ve vaktimin darlığını da göz önünde tutarak oradaki günlerimi en iyi şekilde değerlendirmeğe çalıştım. Nihayet burada günlerimiz doldu, gelecek sayfalarda okuyacağınız satırlar oluştuktan sonra onları da yanıma alarak muhabbet ve özlem dolu olarak, “Mertebe-i Muhammedi” ve “Mertebe-i Risalet”ten ayrılmak zorunda kaldık, ama yükümüz muhabbet ve marifet ile doluydu.

“Ayrılmak istemez gönül yardan,
Vakti firaktır ne gelir elden.”

diyerek uçağımıza binerek “Kelime-i Tevhid”in zuhur mahalli, zat-i zuhurun kaynağı, alemlerin merkezi, muhteşem “Ka’be-i Muazzama”ya doğru yola çıktık.

Nihayet oraya ulaşıp otelimize yerleştikten sonra, hemen vakit geçirmeden “Beytullah”a Allah’ın evine “O’nu” ziyarete giderek tavaf ve sa’yimizi de yaparak istirahat için otelimize döndük.

İşte yine beşinci defa muhteşem ikram şehri, Mekke-i Mükerrermede idik. Böylece “Hazarat-ı Hamse” mertebelerinin yaşıntısı da tamamlanmış oluyordu.

Genellikle “Hacer-ul Esved” köşesinin karşısında bulunan müezzin mahfelinin 12nda, yine bir direğin dibinde gözden ırak oturarak “Kelime-i Tevhid”deki seyr ve yolculuğuma devam etmekteydim. Bu geniş mevzuu mümkün olduğu kadar açık ve güzel bir şekilde anlayıp tesbit etmeğe çalışıyordum, çünkü “O” Hadisler bölümünde de belirteceğimiz gibi, bir Hadis-i Şerifte “lâ ilâhe illâ allah”, “benin kelamımdır”, “işte ben oyum” buyuran Allah-u Teala Hazretlerinin en açık, en geniş, en öz olarak kendini izah ve ifşa ettiği “zat-i kelam”dır.

İnsanlığa ilk öğretilen ilahi kelim, zat mertebesi, İslamiyetin ilk şartı, Allah azze ve celle'nin kendi kendini kendiyle, alemlere ifade ettiği, muazzam Kelime-i Tevhid ismiyle anılan "lâ ilâhe illâ allah"tır.

Rabb'imın ilhamıyla onun yolunda Mekke günlerimde her gün biraz daha yol alarak nihayet bir neticeye varmaya çalıştım. Onun sonuna ulaşmak mümkün değildir. İnşallah bizden sonra da daha başkaları o deryada yüzerek yeni incilerini ortaya çıkarmaya çalışırlar.

Sevgili okuyucum: Gayret ve sabır göstererek elindeki bu kitabımı okuyabilirsen belki de hayal mahsulüdür diyerek bir tarafa bırakabilirsin, belki de tekrar, tekrar okuyarak içindikileri anlamaya gayret edebilirsin, işte bu hal sana çok faydalı olacaktır.

Şunu dikkat etmeğe çalış, ki büyük ihtimalle nefsin sana bu kitabı okutmamak için türlü türlü yollardan gelip oyunlar yaparak mani olmağa çalışacaktır, çünkü bu kitap belki seni gafletten çıkarıp muhabbet ehli yapabilecektir. Bu ise nefsinin sonudur. Bu yüzden her türlü yolla sana mani olmağa çalışacaktır. Dikkatli olmanı, bir de "tok karnına" ve "uykusuz" iken okumamanı tavsiye edeceğim.

Allah c.c. lühü, sana bu kitabı okumak için ayırabildiğin zamanının 100 misliyle feyz ve idrak kapıları açsın. Amin.

Sevgili okuyucum, bu kitabın oluşumunun her aşamasında emeği ve hizmeti geçen kişileri saygı ile yadet, geçmişlerine hayır dua et. Allah (c.c.) gönlünde feyz kapıları açsın.

İlahi: Bu kitaptan meydan gelecek manevi hasılayı evvela Hz. Muhammed (sav.) Efendimizin ve bugünlere kadar gelen silsile-i âli'nin ruhlarına hediye eyledim kabul eyle ya Rabbi. Amin.

01.03.2002

***Necdet Ardiç
Terzi baba
Tekirdağ***

18-11-2001
Tekirdağ

BİRİNCİ BÖLÜM

“Kelime-i Tevhid” kısa izahı

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

Bismillahir rahmanir rahim,

İlahi hakikatleri bünyesinde taşıyan ve islamın şiarı ve beş şartı olan bu muazzam kelime hakkında bizler, insanlık alemi olarak çok iyi düşünüp araştırmalar yapmamız, özünde bulunan manalar derinliğini ve yüceliğini idrak ederek, anlamamız gerekmektedir. Belki bu yoldan hakikati ilahiyye’yi daha iyi gerçekçi olarak anlamamız mümkün olabilecektir.

Zatı İlahi öz olarak bu kelime ile kendini ifade etmiştir. O ilahi varlığın ve uluhiyyet deryasının özüne nüfuz etmek, ancak bu yoldan mümkün olabilecektir.

Şimdi o muazzam ilahi abideyi yavaş yavaş gezip dolaşarak anlamaya ve yeniden başka bir idrakle keşfetmeye çalışalım. Hakikatine ulaştığımızda bilgi ve müşahade ehli olarak neler kazandığımızı, idrakımızın nerelere ulaştığını, huzur dolu bir gönül ile açık olarak, görme imkanımız olacaktır.

Azamı Muazzam Kelime-i Tevhidi daha iyi anlayabilmemiz için onun zuhur kaynağı olan mertebeleri bilmemiz gerekmektedir. Kısa kısa onları da inceledikten sonra o sonsuz deryada yolculuğumuza çıkmaya başlayabiliriz.

11-09-2001

“Kelime-i Tevhid” zuhur mertebeleri

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

“lâ ilâhe illâ allah”

Sevadı Azam	a'ma'iyet	Zatül Baht
Hüvviyet - Beytullah - Alemler	<u>tecellisi</u> ahad'iyet	inniy' yet – ene iyyet Kur'an ve İnsan
<u>kelimesi</u> “lâ ilâhe illâ allah” “la ma'bude illâ allah”	<u>tecellisi</u> uluh'iyet vahid'iyet (zat)	zuhur edici peygamberi Muhammed Habibullah SAV
<u>kelimesi</u> “la mevsufe illâ allah” “la mevsufe illa rahman”	<u>tecellisi</u> rahman'iyet (sıfat)	zuhur edici peygamberi İsebnî Meryem Rasullullah İsa Ruhullah
<u>kelimesi</u> “la mevcude illâ allah” “la mevcude iller rab”	<u>tecellisi</u> rubub'iyet (esma)	zuhur edici peygamberi Musa-1 Kelim Rasullullah Musa Kelimullah
<u>kelimesi</u> “la faile illâ allah” “la faile illel melikül mübin”	<u>tecellisi</u> melik'iyet (ef'al)	zuhur edici peygamberi Halil İbrahim Rasullullah İbrahim Halilullah
<u>kelimesi</u> “la ene illâ allah” وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوْحِي “ve nefahtü fiyhi min ruhi” “ve ona ruhumdan üfledim” (38/72)	<u>tecellisi</u> beşer'iyet (ene - benlik)	zuhur edici peygamberi Adem Rasullullah Adem Safiyullah

“lâ ilâhe illâllah”

“lâ mevsufe iller rahmanir rahiym”

“lâ mevcude illâllahur rabbül alemiyn”

“lâ faile illâllahül melikül mübiyn”

“lâ ene illâ allahüz zahiru vel batın”

Yukarıdan aşağı “nüzü” batın ilmi olarak gelen bu tevhid mertebelerin, gerçek haliyle bu defa aşağıdan yukarıya “uruc” doğru tahakkuk halinde zuhurları için yaşanması

gerekmekteydi. Böylece yukarıdan aşağıya son fakat aşağıdan yukarıya ilk olarak batının (gizlinin) zahire (açığa) çıkması Adem “Adem-i mana” ile başlamıştır.

O güne kadar zahir tecellisi tamamlanmış, alemler ortaya gelmiş, onda ve ondan sonraları Hz. Rasullüllaha kadar devam eden bir seyr içerisinde de batın tecellisi “Mirac” hakikati ile ilmi ve aynı olmak üzere iki yönden tamamlanmıştır.

12-09-2001

Medine-i Münevvere

Kelime-i Tevhid, Yüce zatın kendi kendini, kendinde kendine izahıdır.

Kelime-i Tevhid, Ahadiyyetin kendini toplu olarak bütün mertebeleri ile izahıdır.

Kelime-i Tevhid, Ahadiyyet ve abdiyyet mertebelerinin izahıdır.

Kelime-i Tevhid, Zat, sıfat, esma ve ef'al mertebelerinin izahıdır.

Kelime-i Tevhid, Şeriat, tarikat, hakikat, marifet mertebelerinin de izahıdır.

“Kelime-i Tevhid”in doğuşu

Zatı Akdes (Mukaddes Zat) henüz daha mükevvenat (bu alemler) yok iken “A'ma'iyetinden” “Ahadiyyetine” tenezzül ettiğinde iki vasfı zuhur etti.

Biri, **hüvviyeti**, ki alemlerin ana kaynağıdır.

İkincisi **inniyeti**, ki Kur'an ve İnsan'ın ana kaynağıdır.

Daha henüz bu mertebede hiçbir varlık oluşmadığından **“Kelime-i Tevhid”** dediğimiz o kelamı ilahi dahi yok idi.

Ahadiyyet, “Vahidiyet ve Muhiyyet”e tenezzül edince,

Kelime-i Tevhidin (الله) **“Allah”** bölümü şekillendi.

Muhiyyet, “Rahmaniyyet”e tenezzül edince, (إِلَّا) **“illâ”** bölümü şekillendi.

Rahmaniyyet, “Rububiyyet”e tenezzül edince, (إِلَهَ) **“ilâhe”** bölümü şekillendi.

Rububiyyet, “Melikiyyet”e tenezzül edince de (لَا) **“lâ”** bölümü şekillendi.

Böylece bütün alemlerde yaşanan (**tenezzül**) zuhura çıkma hadisesi anda da tamamlanmış oldu.

Kelime-i Tevhidi yukarıdan aşağıya, baştan sona (**Allah - illa - ilahe - la**) tertibince tenezzül mertebeleri gereği **“Mertebe-i Ahadiyyet”** düzenlenmiş oldu.

Eğer “Mertebe-i Uluhiyyet” düzenlemiş olsaydı **“ben olan Allah”** derdi.

Nitekim, Kur'anı Kerim Ta-Ha 20/14 ayetinde, Musa AS'a olan hitabında,

اِنِّى اَنَا اللّٰهُ لَا اِلٰهَ اِلَّا اَنَا فَاعْبُدْنِىْ

“inneniy enellahu lâ ilâhe illa ene fa’budniy”

mealen,

“Şüphesiz ben Allahım benden başka ilah yoktur; bana ibadet et” buyurduğunda kendini “Uluhiyyet Mertebe”sinden açık olarak ifade etmektedir.

Kelime-i Tevhid’in iki telaffuz yolu vardır;

biri, kulun ağzından, sondan başa “**lâ ilâhe illâ allah**” şekliyle

diğeri ise, “Mertebe-i Ahadiyyet”ten, baştan sona “**Allah illâ ilâhe la**” şekliyledir.

Her iki halde de “Uluhiyyet Mertebesi” bir başka mertebe tarafından kelama dökülmektedir.

Aşağıdan yukarıya, “kulluk/abdiyyet mertebesi”nden;

Yukarıdan aşağıya ise, “Mertebe-i Ahadiyyet”ten ilan edilmektedir. Böylece **Ahadiyyet batın**, **Uluhiyyet zahir** olmuştur.

Bizler ise, Kelime-i Tevhid’i sondan başa doğru okuduğumuz halde farkında olmadan baştan sona doğru okuduğumuzu zannediyoruz. Bu ise, kulluk/abdiyyet mertebesi gereğidir. İyi anlamaya çalışalım.

Kelime-i Tevhid’in (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**”

(لَا) “**lâ**” bölümü efal alemini,

(إِلَه) “**ilâhe**” bölümü esma alemini,

(إِلَّا) “**illâ**” bölümü sıfat alemini ,

(اللَّهُ) “**Allah**” bölümü ise, zat alemini ifade etmektedir.

Kul kulluğu ile henüz bunları bilmediği için aşağıdan yukarıya Kelime-i tevhidi zikrederek bu hakikatlerin kendine açılmasını sağlamaktadır. Yukarıdan aşağıya ise ahadiyyetin kendi açılımlarını kendi mertebesinde o mertebenin gereği olarak açığa çıkarıp ilan etmesidir.

“Kelime-i Tevhid”in asli hali

Şimdi çok mühim olan bir başka hususa dikkat etmemiz çok yerinde olacaktır. Şu anda lisanı Arabi üzere zikrettiğimiz Kelime-i Tevhid acaba yer yüzünde ne insanlar ve ne de arab kavmi henüz yok iken alemler manada kendi asli haliyle hangi uslupta telaffuz ediliyordu? Tabii ki bunu bilmemiz mümkün değildir. Ancak şu yolla bir yaklaşım sağlayabiliriz.

Zatı mutlak amaiyette iken ne ismi ne resmi ne de bir vasfı yoktu. O halin de ne olduğunu bilemiyoruz. Sonradan ama “hakikatlerin öz hakikatinden ibarettir” diye izah edilmiştir.

Amaiyetten ahadiyyete, ki “ahadiyyet yüce zatın tecellisinden ibarettir, orada ne isimlerin ne de sıfatların sözü geçer. İsim ve sıfatların tesir sahası da buraya ulaşamaz” diye izah edilmiştir.

Tenezzülünde iki vasfımız belirginleştiği bilinmektedir. Bunlar da hüviyeti ve inniyetidir. Hüviyetinden beytullah, alemler; inniyetinden Kur’an ve insanın manaları zuhur etmiştir. Ancak o mertebede bunlar tamamen batında idi.

Ahadiyyet “uluhiyet ve vahidiyyete, ki uluhiyet “tüm olarak bu varlığın gerçek yüzleri ile kendi mertebelerinde korumaya uluhiyet adı verilir”, vahidiyyet yüce zatın zuhuruna bir tecelli yeri olmaktan ibarettir. Onda zat sıfattır, sıfat da zattır” diye izah edilmiştir.

Tenezzül edince Kur’an “ümmül kitap” ana kitap olarak belirginleşmeğe, alemlerde oluşmağa başladı. İşte bu mertebede yani zatı mutlak Allah’lık mertebesinde kendisini şu anda kullandığımız Allah lafzı ile bilelim. Ancak bu dahi beşeriyetin anlayışına uygun bir ifadedir. Allah’ın kendi kendini nasıl vasıflandırdığını bilemiyoruz. Çünkü beşeriyet idaralarının çok üstünde bir haldir.

Zatı ilahenin uluhiyet mertebesinden rahmaniyyet mertebesine tenezzülü ile (لَا) “illâ” (ancak) kelimesi meydana geldi. Bu kelimenin rahmaniyyet mertebesindeki lafzını da bilemiyoruz. Çünkü burası da beşeriyet idaralarının çok üstünde bir haldir.

Rahmaniyyet; İsimlerin ve sıfatların gerçek yüzleri ile meydana gelişinden ibarettir.

Rahmaniyyet’ten Rububiyyete tenezzül eden zatı ilahi burada kendini (إِلَٰه) “ilâhe” sözüyle vasıflandırdı. Fakat biz yine bunun da gerçek ifadesini bilemiyoruz. Çünkü burası da beşeriyet idaralarının çok üstünde bir haldir.

Rububiyyet; Bütün varlıklara verilen isimlerin zuhur ettiği mertebelerin ismidir.

Rububiyyetten Melikiyyete yani ef’al alemine tenezzül eden zatı ilahi madde aleminde “kesret/çokluk” ile zuhur ettiğinde bu mertebeyi (لَا) “lâ” ile vasıflandırdı. Fakat biz yine de bu kelimenin zatı mutlaktaki gerçek telaffuzunu bilemiyoruz.

Melikkiyyet; Bütün isim ve sıfatlar kendi hakkını almış olarak faaliyet sahasına gelmeleridir.

(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “lâ ilâhe illâ allah” kelimesi uluhiyyet mertebesindeki gerçek manevi ve latif halinden beşerin anlayabileceği ve beşer lisanının en gelişmiş konuşma

sistemi olan arapça olarak dört nüzülden sonra anlaşılması kolaylaştırılarak insanlık alemine bu şekli ve manası ile sunuldu. Eğer Kelime-i Tevhid ezelde olan kendine has şekli ile bizlere verilmiş olsaydı, anlaşılması imkansız olur, zati uluhiyyeti tanıyıp bilmemiz mümkün olmazdı.

20-11-2001

Tekirdağ

Zatı uluhiyyet her tecellisinde o mertebenin gereği ile vasıflanmıştır. Bütün alemler bu sisteme tabi olduğu gibi Kur'anı Kerim ve Kelime-i tevhid dahi, bu sisteme tabi olarak nüzül etmiştir.

Nüzül; Bir mekandan bir mekana iniş değil, manalarının hafifletilerek yani anlaşılmasını kolaylaştırmak gayesi ile bir makamdan bir makama en sonunda insan beyninin kavrayacağı kıvama ulaştırmaktır.

Kur'anı Kerim'in tercümelere

(Yeri gelmişken şu kısa bilgiye de bir göz atalım)

Kur'anı Kerim, **Uluhiyyet** mertebesinde, "Ümmül Kitap"ta "**Kur'an**" ismi ile **Allah**'ca idi. Çünkü o mertebede hiçbir zuhur ve tecelli olmadığından zaten başka türlü de olamazdı.

Kur'anı Kerim, **Rahmaniyyet** (sıfat) mertebesinde "Levhi Mahfuz"da "**Furkan**" ismiyle mertebesi gereği **Hakk**'caya tercüme edildi.

Yani "**uluhiyyet**"ten rahmaniyyet'e tenezzül etti.

Kur'anı Kerim, **Rububiyyet** (esma) mertebesinde "**Kitabül Mübin**" (beyan olan, açık kitap) ismiyle mertebesi gereği "**Rabb**"caya tercüme edildi.

Yani "**rahmaniyyet**"ten, rububiyyet'e tenezzül etti.

Kur'anı Kerim, **Melikiyyet** (ef'al) (madde) mertebesinde "**İmamül Mübiyn**" (en önde, en açık) ismiyle mertebesi gereği, baş tarafına bir (1) "**elif**" ilavesiyle (yani Rabb'ca) "**Arapça**"ya tercüme edildi.

Yani "**rububiyyet**"ten melikiyyet'e tenezzül etti.

Kur'anı Kerim'de Fussilet 41/1, 2, 3. ayetlerinde,

حَمِّ تَنْزِيلٍ مِنَ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
كِتَابٌ فَصَّلَتْ آيَاتُهُ قُرْآنًا عَرَبِيًّا لِقَوْمٍ يَعْلَمُونَ

"*ha mim tenziylün minerrahmanirrahymi*"

"*kitabün fussilet ayatühü kur'anen arebiyyen likavmin ya'lemune*"

mealen,

“ha-mim” (hakikati Muhammedi) bu kitap rahman ve rahim olan Allah’dan ayetleri herşeyi ayırıcı (tafsil edici) olarak bilen (a’lim) bir kavim (millet) için arabiyyen (arapça/açık, vazih) kur’an olarak tenzil edilmiştir (indirilmiştir)” buyruldu.

Yukarıda belirtilen ayette bahsini ettiğimiz dört nüzül mertebesi de ifade edilmektedir. Ayetleri çok dikkatli incelememiz gerekmektedir.

“Bilen bir millet için arapça Kur’an olarak indirilmiştir.” Ne kadar açık değil mi?... Yani kendi bünyesinde beşer tarafından daha iyi anlaşılabilmesi için batın aleminde Hak tarafından dört tercümesi yapılmıştır. Yani Arapça tercümesinin manası “Rabb”ca lafzı, “Arab”çadır. Buraya kadar beşer idrakı karışmamıştır.

Arapça’dan yapılan diğer beşinci tercüme ise, beşer kaynaklı olduğundan, beşerin sınırlı idrakı ve lisanındaki yetmezliği yönünden manalar zahire çıkarken çok büyük kayıplara uğramakta, aslından oldukça uzaklara düşmektedir ve sadece madde mertebesini ifade eden anlatımlarla tercüme ve meal yapılmakta “esma, sıfat, zat” mertebelerinin tercümesi yapılamamaktadır.

Türkçe, Almanca, İngilizce ve diğer dillerce yazılıp okunan Kur’anı Kerim sadece ef’al yani madde mertebesi itibariyle okunmuş olur ki, Kur’anı Kerimin tamamı değildir. Fakat hiç okunmamaktansa böylece beşinci tercümesini de okumak tabii ki, son derece faydalıdır. Dua ve bilgi mahiyetinde olur. Okumayanlar ile okuyanlar arasında çok büyük fark vardır.

Yeri gelmişken, hiç olmaması gereken bir münakaşa mevzuuna da kısaca değinelim. Sanki Kur’anı Kerim mevcut kendine has lisanı kelime ve cümle kurgusu dışında beşinci tercümesi olan beşerin sahip olduğu akli cüzi ile yaptığı tercüme (aslı mevkinde gibi) farz olan ve farzla ilgili yerlerde okunabilir mi?

El cevap; Kesinlikle okunamaz, çünkü özünde asıl değil, beşinci kopyası vardır. Bu yüzden asıl yerinde olamaz. Eğer herkes namazda ve farz ibadetlerde kendi lisanları üzerine Kur’an okumuş olsalardı (dünyada 2796 dilin varlığından söz edilmekte) böylece o miktarda da kur’an okuma lisanı meydana gelecekti ki, kesret yani çokluktur. İslam dini ise tevhid/birlik dinidir.

Ancak tabii ki, her millet kendi lisanı ile dua da eder, farz olmayan ibadetleri de severek yapar. Böylece hem de bilgi sahibi olur, fakat üzerindeki farz hükmü kalkmaz. Çünkü arapça’nın manası Hakk’tan olduğundan ancak o kelime ve semboller ile Hakka ve batın alemine ulaşmak mümkün olabilmektedir.

Beşer tercümesi ile söylenen kelimeler, batın alemine ulaşmadığı için kişiden farziyyet hükmü kalkmamaktadır. Böyle bir iddiada bulunmaktan daha cüretli ve daha cahilce, daha lüzumsuz ne olabilir ki?...

Ezanı Muhammedi ve Kelime-i Tevhid’in de aynı anlayış ve aynı yönden değerlendirilmesi gerekmektedir.

Bu münakaşaları yapanların ne kadar dar bir çerçeve içerisinde bu muazzam meseleye baktıkları ibret ve dehşetle izlenmektedir.

Onlarda bulunan manalar bir tarafa terkedilmiş, okuyan kişinin sesi ve makam bilgisi ne derece güzelse okunan şey de o derece güzel kabul edilerek, birinci sıraya alınmaktadır.

Burada bütününde değil, sadece bir kelimesinin üstüne dikkatinizi çekmek isterim, **“hayye alessalah hayye alal felah”** bölümünde, (haydin namaza, haydin kurtuluşa) denmiyor da neden “haydin felaha” deniyor. Madem ki türkçeye çevriliyor niçin o kelime arapça aslı

üzere kalıyor? Doğrusu çok düşündürücü bir düzenlemedir.

Mevzumuz Ezanı Muhammedi olmadığı için daha fazla üstünde durmadım. Bu çevirinin baştan sona hatalı olduğunu biraz daha gayret edip türkçe okumak isteyenlere hürmet etmek babında daha anlaşılır ve daha aslına yakın bir çeviri yapıp bunun okunmasını sağlamaya çalışmak daha gerçekçi olacaktır.

Biz herkesin kendi şahsı hakkında kendi kendine her türlü şekliyle okuyabileceği kanaatındayız ve buna saygılıyız, ancak kendi zevk ve kanaatlarını başkalarına maddi ve manevi baskı yaparak kabul ettirmeye çalışmak, kabul edilebilecek birşey değildir.

Kişi sevabıyla, günahıyla kendinden sorumludur. Fiil ve davranışlarında hürdür. Ancak diğer hürriyetlere müdahale hakkı kimseye verilmemiştir. (1)

(Not: (1) Bu hususlarda “**Salatı namaz ve ezanı Muhammedi’de bazı hakiketler ve mübarek geceler ve bayramlar**” isimli kitaplarımızda da bir miktar daha izahatlar vardır.)

12-09-2001

Medine-i Münevvere

Kelime, lafız ve mana

Sevgili kardeşim yukarıdan beri gelen satırları iyi anlamaya çalış, hayal mahsülüdür sanma, sanma ki sen de o yollardan geçerek Kelime-i Tevhidi ve bu mevzuları iyi anlayanlardan olasin.

Şimdi, Azam-ı Muazzama Kelime-i Tevhid ifadesinde bir başka kapı daha açmaya çalışalım. Türkçe lisanında (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” Kelime-i Tevhid ismi ile ifade edildiğini bilmekteyiz. Halbuki onda dört (4) tane ayrı ayrı kelime vardır. Yukarıda da belirtildiği gibi her alem onun içinde ayrı bir kelime ile yerini almıştır. Ancak bu alemlerin hepsi zatı mutlakın tecellilerinden başka birşey olmadığından bütün bunlardan gayenin zatı ilahinin tanınmasına vesile olduğundan hepsinin birlik ifadesi olan Kelim-i Tevhid (birlik kelimesi) lafzı ile işaretlenmiştir.

Bilindiği gibi kelimeler beşer lisanında iki türdür. Biri, fiilleri, yapılan işleri belirten, diğeri de isimleri belirten kelimelerdir.

Batında olan manalar harflerden elbiseler giyerek uygun eşleriyle birleşerek, küçük küçük gruplar halinde beşerin lisanından zuhura çıkıp ses olarak havada kanat çırpmaya ve uçuşmaya başlarlar. O anda her hangi bir kulak kafesine giremezlerse havada yoruluncaya, menzilleri tamamlanuncaya kadar uçar ve ölürlür. Eğer bir kulak kafesinden ve kapısından girerek kendilerinde olan manayı girdiklere yere ulaştırabilirlerse ne mutlu, yok o kapıdan girip de anlaşılamazlarsa tekrar geriye dönüp, tükeninceye kadar uçuşlarına devam ederler.

İşte bir meselenin güzel anlaşılabilmesi için batından çıkan manalara o mananın gerektirdiği en güzel elbiseyi giydirmek gerekmektedir. Böylece harfler hecelere, heceler kelimelere, kelimeler, cümlelere, cümleler, mana gruplarına dönüşerek, iletişim sağlanmış olmaktadır.

Böylece Kelime-i Tevhidin ne olduğu iyice anlamamız için kelimenin ve tevhidin ne olduğunu çok iyi anlamamız gerekmektedir.

“Her bir kelime ifade ettiği mananın o surette zuhurundan başka birşey değildir,” anlayışıyla meseleye baktığımızda çok şeylerin değiştiğini göreceğiz.

İşte bu anlayış içerisinde Kelime-i Tevhidi iki yönde ele almamız gerekecektir; onlar da “**şekil**” ve “**lafız**”dır. İşte bu iki yön, yani şekil ve lafız ifade edilen manayı bünyesinde taşımaktadır.

Hem de ki, hiçbir şey boş değildir. Bütün gördüklerin ilahi varlığın etrafına uzak, yakın serpiştirdiği kelimeleri, işaretleri yani ayetleridir. Her bir kelimenin bir sureti olduğundan aynı zamanda onlar “**sure**”lerdir. İşte alemde her bir kelime, bir mana, her mana da bir suret ifade ettiğinden Kur’andandırılar.

Gördüğün alem zahiren “büyük alem” ise de, batınen “küçük alem”dir. Kuran zahiren küçük alem gibi görünüyorsa da, batınen büyük alem “Alemler Kebir”dir.

Az yukarıda şekil ve lafızdan bahsedildi. Bilindiği gibi “Kelime-i Tevhid”in bir de şekli, yani yazıdaki sembol harflerle görüntüsü vardır. İşte bu şekil ve görüntüyü gördüğünde o şeklin senin beyninde nasıl kaydı varsa, o kayıt kadar onu idrak edebilirsin, daha fazlası olmaz. Gördüğün şeklin gerçek manasına erebilmen için araştırarak onun hakikatini idrak etmen gerekecektir. Aksi halde o gördüğün şekli aslının çok dışında ve çok uzak bir anlayışla değerlendireceksin ki, böylece o şeklin gerçek manasını hiçbir zaman anlamaman mümkün olmayacaktır.

Eline Kelime-i Tevhid yazılı bir yazı al, onun derinliğine doğru nüfuz etmeye çalışarak bak bakalım ne göreceksin. Onu küçük bir satır olarak görme, çünkü onun içinde bütün alemler gizlidir, amma, hem de çok açıktır. Küçük bir misal vererek meseleyi daha iyi anlamaya çalışalım.

Dünya dediğimiz zaman bu kelime (mana) yazılış şekliyle belki kağıt üzerinde iki (2) cm² yer kaplayacaktır, hakikatte ise, çevresi kırk bin (40.000) km mesafe olan, bir büyük kütleyi ifade etmektedir. Eğer onu gerçek haliyle bilemiyorsak, küçük bir top gibi tasavvur edeceğiz ki, bu da bizi çok büyük yanlışlığa ve hataya sürükleyecektir.

İşte Kelime-i Tevhid alemde var olan bütün kelimeleri, gerek manaları ve gerek şekilleri itibariyle bünyesinde topladığından bütün alemler o lafız içinde cem etmiştir. Her bölümü başlı başına bir alemler ifade etmektedir. Bu yüzden onu herhangi bir beşer lisanına çevirerek, içindeki manaları tüm hakikatleri ile o çeviriye yüklemek mümkün olamaz.

İnsanların ve cinlerin din bilimcileri bir araya gelseler kıyamete kadar birlikte onu başka bir lisanla tercüme etmeye çalışsalar da mutlaka aciz kalacaklardır.

İlk kelime lafzı

İlahi tecellinin seyrine baktığımızda ilk kelime lafzını “**Mertebe-i Ademiyyet**” te görüyoruz.

Kur’anı Kerim Bakara 2/37. ayetinde;

فَتَلَقَىٰ آدَمُ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ

“fetelakka ademü min rabbihî kelîmatin fetebe aleyhi”

mealên,

“Adem rabbinden bazı kelîmeler aldı/belledi (ve onlarla Allah’a yalvardı da o da) onun tevbesini kabul etti.”

Daha sonra kelime lafzına “**Mertebe-i İbrahîmiyet**” te görüyoruz.

Kur’anı Kerîym Bakara 2/124. ayetinde;

وَإِذِ ابْتَلَىٰ إِبْرَاهِيمَ رَبُّهُ بِكَلِمَاتٍ فَأَتَمَّهُنَّ

“ve izibtela İbrahîme rabbühüm bikelîmatin fetemmehu”

mealên,

“hani İbrahîme Rabbi bir takım kelîmelerle imtihan etmişti o da onları tamamlamıştı.”

Daha sonra kelime lafzını “**Mertebe-i Museviyet**”te görüyoruz. Bilindiği gibi Musa (a.s.)’ın lakabı “**Kelîmullah**”tır.

Kur’anı Kerîym Nisa 4/164 ayetinde;

وَكَلَّمَ اللَّهُ مُوسَىٰ تَكْلِيمًا

“ve kellemallahu musa teklîmen”

mealên,

“Allah Musa’ya gerçekten konuştu (kelime ile kelâm etti)”

Kur’anı Kerîym Araf 7/144. ayetinde;

قَالَ يَا مُوسَىٰ إِنِّي اصْطَفَيْتُكَ عَلَى النَّاسِ

بِرِسَالَاتِي وَبِكَلَامِي

“kaale ya musa innistafeytüke alennasi birisaleti ve bikelamin”

mealên,

“buyurdu ki, Ey Musa risaletin ve kelâmınla seni insanlar arasından seçtim.”

Kur’anı Kerîym Araf 7/143. ayetinde;

وَلَمَّا جَاءَ مُوسَىٰ لِمِيقَاتِنَا وَكَلَّمَهُ رَبُّهُ

قَالَ رَبِّ ارْنِي أَنْظُرَ إِلَيْكَ قَالَ لَنْ نَرِيكَ

“ve lemma cae musa limikatna ve kellemehu rabbühü kaale rabbi eriniy enzur ileyke kale lenterani”

mealên,

“Musa tayin ettiğimiz vakitte gelip rabbi onunla konuşunca Musa, “Rabbim bana kendini göster sana bakayım” dedi. Allah “sen beni asla göremezsin” dedi.

Bilindiği gibi Musa (a.s.)’ın lakabı “**Kelîmullah**”tır yani daha henüz görüş mertebesi hasıl olmamış (“**len terani**”) fakat Hak sözü gerçek manasıyla duyuş hasıl olmuştur.

Daha sonra kelime lafzını “**Mertebe-i İseviyet**”te görüyoruz.

Kur’anı Kerim Ali İmran 3/45. ayetinde,

اِذْ قَالَتِ الْمَلَكَةُ يَا مَرْيَمُ إِنَّ اللَّهَ يُبَشِّرُكِ بِكَلِمَةٍ مِنْهُ
اسْمُهُ الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ

“izkaletil melaiketü innallaha yübeşşiruke bikelimetil minhü ismihül
mesihü isebne meryeme”

mealen,

“melekler demişti ki, ey Meryem Allah kendinden bir kelimeyi sana müjdeliyor adı Meryem oğlu İsa mesihdir.”

Kur’anı Kerim Nisa 4/171. ayetinde,

اِنَّمَا الْمَسِيحُ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ رَسُولُ اللَّهِ
وَكَوَلَّمْتَهُ الْقِيَامَةَ إِلَى مَرْيَمَ وَرُوحٌ مِنْهُ

“innemel mesihü isebnü meryeme resullulahi ve kelimetühü elkahe ila
meryeme ve ruhun minhü”

mealen,

“Meryem oğlu İsa mesih Allah’ın peygamberi meryeme ulaştırdığı kelimesi ve kendinden bir ruhtur.”

Meryeme ulaştırılarak müjdelenen bu kelime başlıbaşına iseviyet mertebesini işaret eden çok geniş anlam taşıyan bir kelimedir. Bilindiği gibi İsa (a.s.)’ın lakabı kelimullahtır. Daha sonra kelime lafzını en geniş manasıyla mertebe-i Muhammediyyede görüyoruz.

Kur’anı Kerim Kalem 68/1 ayetinde,

ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ

“nun vel kalemi ve mayesturune”

mealen,

“nun ve kalem ve onunla yazılanlara (kelime satır andolsun ki)

Kur’anı Kerim Enbiya 21/107 ayetinde,

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

“ve ma erselnake illa rahmetenlil alemin”

mealen,

“ey Muhammed biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.”

Bu rahmet en geniş şekilde kelimelerde de vardır.

Hiz. Resullulaha verilen ilk şey “cevamiül kelimedir” yani kelimelere cami olmak ve esmaül hüsnâ. Her isim bir kelime olduğundan Allah’ın güzel isimlerinin en geniş manada zuhur yeri Hiz. Resulullah mertebe-i Muhammedi olmaktadır. Ayrıca Kur’anı Kerim’in bir ismi de kelimullahtır. Mertebe-i ademiyetten itibaren verilen ayetlerin geniş manada izahları varsa da yeri olmadığından mealleri ile yetineceğiz. Gayemiz lafzını mertebeleri itibariyle

kısaca belirtmektir.

Kur'anı Kerim Bakara 2/31. ayetinde,

وَعَلَّمَ آدَمَ الْأَسْمَاءَ كُلَّهَا

“ve alleme ademel esmail külleha”

mealeni,

“ve ademe bütün isimleri öğretti.”

İnsanlık tarihinde ilk defa bu ayetin ifadesiyle başlayan ilahi eğitim kelimeler vasıtasıyla isimlerin öğrenilmesi. Ademiyet mertebesinde kelime ifadesi eğitime başlamak hükmündedir. İbrahimiyyet mertebesinde kelime ifadesi imtihan hükmündedir. Kelimullah; Allah'ın kelamını esma mertebesinde duyan museviyyet mertebesi hükmündedir.

Kelimetullah; Allah'ın sıfat mertebesinde gücünü alan iseviyet mertebesi hükmündedir. Kelamullah alemdeki bütün varlıkların birer kelimenin zuhuru olduğu açık olarak bildirilen Muhammed (a.s.)'de zuhura gelen zati tecellinin ismi kelamullah Kur'andır. Kur'an kıraat edilen zatın efal mertebesinde okunması ve muhammediyyet mertebesi hükmündedir.

Kelime-i tevhid; Adem (a.s.)'den beri gelmiş geçmiş ve yukarıda belirtilen kelimelerin hakikatlerini kendi bünyesinde toplamış hatta gelecekteki zuhur ve tecelli kelimelerini dahi bünyesinde toplamış olan ilahi lafız dirlik kelimesidir.

Hal böyle olunca Kelime-i Tevhid'i herhangi bir lisanla tercüme ederek aslı hükmünde kullanmak kesinlikle mümkün olamaz. Çünkü eldeki ve dildeki imkanlar yeterli değildir. Ancak her millet kendi lisanında imkanları nispetinde meal olarak tercüme ederek kullanabilir. Fakat aslı yerini tutamaz. Ve mutlak olarak kabul edilemez. Allah cümlemize zati ile ilgili hususları anlamak kaabiliyeti ve idrakı versin.

17-08-2001

Mekke-i Mükerrreme

Kabe-i Muazzama

Kabe'i seyr ile okumak

Kabe-i Muazzamayı seyr ederek okumaya çalışıyorum.
Her köşede şağıdan yukarıya o köşenin “**Kelime-i tevhidi**”,
üstte “**ihlas suresi**”,
altta “**el hamd suresi**”,
terasta, عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى
“alel arşisteva”,

tabanda, وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

“vesia kürsiyyühüssemavati vel ard” ayeti,
ortada, “13 mertebe-i ahadiyyet elifi”
(1 mertebesi latif 12 mertebesi keşiftir)

Ölçüleri eni 11, boyu 12, yüksekliği 13, arkadaki (hatim) duvarı ile boyu 15 metredir.

11 seyri süluk'ta “**Mertebe-i Muhammedi**”dir.

12 seyri sülukun kemali “**İnsanı Kamil mertebesi**”dir.

13 ise bilindiği gibi “**Hız. Rasulullah'ın şifre rakamı**”dır.

15 den 4 çıkınca 11 kalır. 4 bilindiği gibi “**İslam'ın şifre rakamı**”dır.

Böylece 15 rakamı “**Hakikati Muhammedi**” ve “**İslam'ın sayısı**”nı bünyesinde toplamaktadır.

Görüldüğü gibi İslam'ın sembolü olan, kare ve küp her yönden kusursuz ve en kemalli geometrik şekildir. Ezelde kurgulanıp “**İslamın Simgesi**” olarak Hak tarafından tespit edilmiştir. Diğer dinlerin sembollerinin de kaynağı bu kare semboldür. (2)

(*Not: (2) Almanya'da 6-1-2001 de bulunduğumuz günlerde çizdiğimiz çizelgede diğer dinlerin sembollerinin kaynağının kare olduğunu ispat etmektedir. Kitabın sonuna ilave edilecektir.*)

Çevredeki kubbeler her bir esmai ilahi'nin atağını kurduğu zatın etrafını çevreleyen kumandalar gibi durmaktalar.

Yer, zemin, tavaf mahalli, erkek – kadın yani aklı kül ve nefsi kül mertebelerinin tafsil yönüyle makamı beşeri abdiyyetten niyazlarını sundukları hayat ve yaşam sahnesinde gibi görünmedeler.

Birinci kat ve direkleri, “**Esmâ-ül Hüsnâ**”nın zuhurları.

Yukarı kat ve direkleri ise, “**Sıfat-ı Zatiyye**” ve “**Sıfat-ı Subutiyye**”nin saltanat yeri gibi görünmekte.

Oranın üstü teras ise, “**lâhut alemi**” Kur'anı Kerimdeki Nur 24/35 ayetinin

اللَّهُ نُورُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

“**allahü nuru's semavati ve'l ardi**” zuhur mahallidir.

Zem zem, “**Hakikati İlahiyye**” ve “**Hakikati Muhammediyye**” pınarıdır.

Hacer validemizin (o gün için bilhassa onlara) ve her zaman için de herkese çok luzumlu olan su (hayat)ın ziyan olmaması babında “zem, zem” yani (dur, dur) demesi bugün için bizlere en çok lazım olan hakikatı ilahiyenin seyrini akışını elden kaçırmamak için durdurarak muhafaza altına almamız gerekmektedir. Bir taraftan gelip bir taraftan giderse ondan faydalanamamış oluruz.

İhlas Suresi kendi özel halinde olduğu gibi sağdan sola yani zat mertebesinden ef'al mertebesine doğru olduğu şekilde kabede çevresinde yazılıdır. Çünkü zat kendini böylece vasıflandırmıştır.

17-09-2001
Mekke-i Mükerrreme
Kabe-i Muazama

Köşenin hükmüne göre her köşede belirli ayetleri vardır. Fatiha-ı şerife de öyledir. Kapı ön yüzeyinin ortasından başlayıp her köşeyi dolaştıktan sonra yine aynı noktada şeriat noktasının başladığı yerde bitmektedir.

Kabeyi seyrediyorum (Okumaya çalışıyorum)

Kelime-i tevhidin zuhur mahalli olan Kabe-i muazzamada o alemde yaşanan yaşamın hiç de insanların bildikleri ve bildirdikleri gibi olmadığını, onların çok çok ötesinde olduğunu az da olsa anlamaya çalışıyorum. Şu anda vakit ikindi ile akşam arası, hava hafif kapalı ve bulutlu. Mekke'nin o sıcaklığı güzel latif bir esinti ile serinliyor. Bulutlar adeta amaiyeti getiriyor. A'ma'iyet zati mutlak sanki zuhur mahalli olan Kabe-i muazzamanın üstünü şemsiye gibi kaplayıp adeta onu gök yüzünde bir nur, bir lamba, bir fanus gibi muhafaza ederek koruması altına almış gibi olmakta, gök ehline açmadığı bu sırlı hakikatini yer ehline açtığını ilan eder şekildedir. Orada gök gürlmeleri, onun azametini ifade etmektedir.

Daha evvelce bir şiirimizde belirttiğimiz gibi;

Keskince bir bak kapı yönünden
Haber verir sırrın a'ma halinden
Herşey konuşur Rabb'in dilinden
Siyah örtü neyi örter bilir misin?

Ortada durmuş naz eder sevgili
Bu iş yeni değil ezeldir ezeli
Kendi varlığımızı bildik bileli
Siyah örtü neyi örter bilir misin?

Gerçekten bu hakikatler müşahade ehline açıktır.

**“Hep kitabı Haktır eşya sandığın
Ol okur kim seyrü evtan eylemiş,”** diyen zat ne güzel söylemiştir.

Belirtilen mana şudur; senin şeyiyyet yani eşya diye bildiklerin Hakkın kitabından başka birşey değildir. Bunu okuyabilmek için vatanları seyr yani seyri suluk hakikatını idrak etmiş belirli safhaları aşarak beşeriyetinden soyunmuş olması gerekir ki şeyiyette Hakkın mevcut kitabını okuyabilsin.

Dikkat edelim burada okunacak efal alemindeki şeyiyet değil amaiyetin ahadiyete, ahadiyetin uluhiyete olan Kabe-i şerifte billurlaşan ve zuhura gelen hakikatı ilahiyenin zati tecellilerini okumaktır. Bunun için ise beşerin yapacağı birşey yoktur. Ancak Hak kendi kendini ve kendi müşahedelerini seyrederek, gerekeni kaleme alır, gerekmiyeni gene geldiği yoldan geri çeker.

Ey kardeşim,
“Zatı Hakka Mustafa SAV eşyaya ademdir emin
Bu ikisinden zuhur etmiştir ulumiddin,” denmiştir.

17-09-2001
Mekke-i Mükerrreme
Kabe-i Muazzama

İyi anlamaya çalışalım. Zati ilimleri Mustafa SAV dan, şeyiyet ilimlerini de diğer peygamberlerden alırsın demektir.

Ey gönül dostu, lafzen Hz. Muhammed'in ümmeti olduğunu biliyorsan da manen ve batınen Hz. Mustafa'nın (SAV) ümmeti olduğunu biliyor musun? Eğer gerçekten onun ümmeti isen hiç korkma, herşeyi okumaya çalış ondan gelen yardımla birçok gözün önünde olduğu halde göremediğin şeylerin gerçek yüzleri sana açılarak okumaya başlarsın. Allah kolaylık versin.

Biz Gelelim Seyrimize

İhlas Suresi'nin altında daha aşağıda da Fatiha suresi yazılıdır ki, bu sure "seb'ul mesani"dir. Yani "yedi ikili" manasınadır. İlim ehli birçok tefsirini yapmıştır, araştıranlar bulabilirler. Ancak biz böyle bulduk ki; Onun yani Fatiha-i Şerifenin biri "**Mertebe-i Uluhiyyet**" hakikatlerini, diğeri ise, "**Mertebe-i Muhammediyyet**" hakikatlerini anlatmaktadır.

Fatiha-i şerifenin hem Mekke'de, hem de Medine'de nazil olduğu söylenir. Bu yüzden de, "Seb-ul Mesani" dendiği rivayet edilir. Mekke'de gelen, "**Zat-ı ilahi**" hakkında, Medine'de gelen ise, "**Hakikat-i Muhammediyye**"yi ifade eder ve "**Hamd Sancağının**" bayrak direğidir, ki o bayrakta (lâ ilâhe illallah Muhammedür resulullah) yazmaktadır ki; bugün de açık olan o bayrağın altında ancak "**ehli tevhid**" girebilmektedir, bayrağa yakınlıkları, tevhid hakikatini anlayışları kadardır. Ahirette de bu böyle olacaktır. (Allahu a'lem) Allah daha iyisini bilir.

Uluhiyyet hakikatiyle, Risalet hakikatinin ayrı şeyler olmadığı, Uluhiyyetin ancak risaletle tafsile çıkacağı ikisinin de manalarının fethinin ikisinin de mevcut aynı hakikatler olduğu "Sure-i Elhamd" ile açık olarak belirtilmiştir. Böylece "Sure-i Elham"ı ister uluhiyyet makamından okur, **risaletin batında** kalır, ister risalet makamından okursun, **uluhiyyetin batında** kalmış olur.

İçinde hiçte açma ile ilgili lafzi bir kelam olmadığı halde isminin "fatiha" olması, hatmidir. Uluhiyyet ve risaletin hakikatlerinin apaçık perdesiz olarak ortaya koyduğundan, mana galip geldiğinden "hamd" suresi olduğu halde "fatiha" olarak şöhret bulmuştur.

Biraz daha açmaya çalışırsak Hakkın indinde her varlığın olduğu gibi, Fatihayı Şerife'nin de çok şerefli bir şahsiyeti, yeri vardır ve insanlara gönderdiği çok çok özel bir elçisidir. Ayrıca elçisinin de elçisidir. Yeri olmadığı için tefsiri yönünden daha fazla ileri gitmeyelim. Ana hatları ile anlamaya çalışalım. Allah cc. feyz ve bereketinden cümlemizi faydalandırsın ve şefaatçi eylesin. Amin.

“Sure-i Fetih” ise, kapısını süslemektedir.
Kur’anı Kerim Fetih 48/1 ayetinde,

اِنَّا فَتَحْنَا لَكَ فَتْحًا مُّبِينًا

“inna fetahna leke fethan mubiyña”

mealeni,

“Doğrusu biz sana apaçık bir fetih açtık”

“Zatıma gelen yolun kapılarını senin için ancak biz açarız, biz” diye haykırmakta, sağ kanadını açıp sağdan gelenlerini ki; “Ma’rifet mertebesi”dir içeri almakta, soldan gelmek isteyenleri ise ki; orası “şeriat mertebesi”dir, tekrar geri gönderip , arka taraftan dönerek şeriat, tarikat, hakikat, ma’rifet mertebelerini aşarak kapıya ulaşmalarını sağlar ve oradan layık olanları da içeriye gönül alemine alır.

Çatı’da ise “**Rahmaniyyet**”

Kur’anı Kerim Ta-ha 20/5 ayetinde,

الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوَى

“errahmanü alel arşisteva”

mealeni,

“Rahman, Arş üzerine istiva etti/hükümran oldu” ayeti yazmaktadır.

İçerisini her ne kadar elektrik lambaları aydınlatıyor ise de, batında arşın nuru aydınlatmaktadır.

Taban’da ise, Ayet-el kürsi yerini almış, orayı sağlamlaştırmıştır.

Kur’anı Kerim Bakara 2/255 ayetinde,

وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

“vesia kürsiyyühüssemavati vel ‘ard”

mealeni,

“Onun kürsüsü gökleri ve yeri kaplamıştır” ayeti yazılıdır ki; çok sağlam bir kaideye oturmuştur.

İhlas ile Fatiha arası, diğer surelerle süslenmiş bütün Kur’anı Kerim çevresine nakş olmuştur. Bir bakıma böylece dışı kelimullah, içi zatullah olmuştur. Kelam da zatından ayrı bir şey olmadığına göre dışı dahi Zatullah’tır.

Sakin haaa: Beytullah-ı granit kayasından yapılan her hangi bir bina gibi kıyas etme, o taşa uluhiyyet isnadında olduğumuzu da zannetme, oradaki gerçek mana ve sembolleri iyi değerlendirmeğe çalış. İyi bil ki yaşadığımız alem ve varlıklar, manalarının sembollerle ifade edilmeğe çalışılan gerçekleridir.

Kur’anı Kerim Haşr 59/21 ayetinde,

وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ لَعَلَّهُمْ يَتَفَكَّرُونَ

“ve tilkel emsalü nadribüha linnasi leallehüm yetefekkerün”

mealeni,

“Bu misalleri insanlara için veriyoruz, umulur ki; tefekkür ederler/düşünürler” ayeti bu hususu çok açık olarak ifade etmektedir.

18-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

Bu arada; Ka’be-i Muazzamanın kapı karşı komşusu, orada benim de işaretim makamım var, diyerek seslendi.

Kur’anı Kerim Bakara 2/125 ayetinde,
وَاتَّخِذُوا مِنْ مَّقَامِ إِبْرَاهِيمَ مُصَلًّى
“vettehizu min mekamu ibrahime müsalla”

mealen,

“İbrahimin makamını namaz yeri edinin dedik” ayetini hatırlattı ve bizi biraz gerilere çekerek eski Ka’benin halini araştırmamızı istedi. “Eskiden buraları böyle değildi, çok değişti, insanlar değişikçe çevre de değişmeye başladı” dedi. Bu mevzu ilerde devam etmek üzere ara verip tekrar Kelime-i Tevhid dönelim.

07-12-2001

Tekirdağ

“Kelime-i Tevhid”in hadislerde belirtilen ilk okunuşları

Rumuz-ul ehadis 1957 - Deylemi – Enes (RA) kale Resulullah S.A.V.

Kitab-ı evvel, levhi mahfuzda Allah’ın ilk yazdığı. Ben öyle bir Allah’ım ki; benden başka ibadet edilecek hiçbir ilah yoktur. “**inni enellahu lâ ilâhe illa ene**” Rahmetim gadabımı geçmiştir, kim Allah’tan başka ibadete layık ve müstehak ilah olmadığına, Muhammed’in ise onun kulu ve resulü olduğuna (yürekten) şahadet ederse cenneti hak etmiştir.

Rumuz’ul ehadis: 4866 - Ukıylı: Cabir (RA) kale Resulullah S.A.V.

Gökler ve yerler yaratılmadan iki bin yıl önce cennet kapısının üstünde “**lâ ilâhe illallah muhammedün resullulah**” O’nu Ali ile teyid ettim, ibaresi yazılmıştır.

Rumuz’ul ehadis: 4365 - Selman (RA) kale Rasullullah S.A.V.

Allah arşı yarattığı zaman uzunluğu maşrikle mağrib arası kadar olan nurdan bir kalemle üzerine şunu yazdı. “**lâ ilâhe illallah muhammedün rasullullah**” O’nunla alırım. O’nun ümmeti ümmetlerin en üstünüdür. Ümmetinin efdali ise Ebu Bekr Sıddıktır.

Rumuzul ehadis: 4636 – Deylemi Ebu Hüreyre. (RA) kale Rasullullah S.A.V.

Ben ve benden önceki peygamberler, “**süphanellahi, velhamdülillahi ve la illalahu, vallahu ekber**”den daha üstün bir tesbihte bulunmadık.

Rumuz'ul ehadis: 3541 – İbn'ül Neccar. Enes (RA) kale Rasullullah S.A.V.

Cennete girdim; her iki yanımda altınla yazılmış üç satır gördüm. Birinci satır, **“İlâ ilâhe illallah muhammedün rasüllallah”** idi.

İkinci satır, **“Yaptığımızı bulduk, yediğimizi kazandık, bıraktıklarımızı ise yitirdik”** idi.

Üçüncü satır da; **“günahkar ümmet bağışlayıcı Rabb”** idi.

Rumuz'ül ehadis : 4177 İلمي adiy kemal. Cabir (RA) kale Rasulüllah S.A.V.

Davut oğlu Süleymanın yüzüğünde **“İlâ ilâhe illallah muhammedün rasüllallah”** nakşedilmiştir.

Rumuz'ül ehadis : 4072 İbninneccar. Ali (RA) kale Rasullullah S.A.V.

Allah azze ve celle buyurmuştur. **“İlâ ilâhe illallah”** benim kelimamdır (işte ben O'yum). Kim O'nu derse kal'ama girmiştir. Kal'ama giren ise azabımdan emir olmuştur.

Rumuz'ül ehadis : 4331 Tırmızı Ebu Mes'ud (RA) kale Rasullullah S.A.V.

İsra (Mir'ac) gecesi İbrahim (a.s.) ile karşılaştım, bana dedi ki! “Ey Muhammed, ümmetine benden selam söyle, onlara şunu bildir: Cennetin toprağı gül, suyu tatlı, kendisi dümdüz bir yerdir, ağaçları, **“süphanellahi velhamdülillahi velâ ilâhe illallahu ekber”**dir.

Ka'be ve Mekke tarihi s.39 da: Osman b. Sac'dan rivayet edildiğine göre, “Adem (a.s.) yetmiş defa yaya olarak haccetmiştir. İlk haccını tamamladıktan sonra melekler kendisini (**Redm-i Ala**) denilen yerde karşılayarak **“Haccın Mübarek olsun ey Adem! Biz de bundan 2000 sene evvel bu Beyti haccetmiştik”** dediler.”

İbn-i Abbas'dan rivayet edildiğine göre, Adem AS meleklerle:

“Tavaf ederken ne söylüyordunuz?” diye sordu. Cevap verdiler **“süphanellahi velhamdülillahi ve “İlâ ilâhe illallahu vallahu ekber”** diyorduk, cevabını verdiler.

Hz. Adem onlara: **“ve la havle ve la kuvvete illa billahi”** cümlesini de buna ilave edin,” buyurdu. Bundan sonraki tavaflarında melekler bu cümleyi de ilave ettiler.

Adem AS'dan sonra İbrahim AS da Beyt'in inşasını tamamlayınca Allah'ın emri üzerine haccetti. Melekler aynı şekilde Onunla da karşılaşılarak selam verdiler. İbrahim (a.s.) kendilerine:

“-Tavaf ederken ne söylüyordunuz?” diye sordu.

Melekler de:

“-Önceleri tavaf ederken, **“süphanellahi velhamdülillahi ve lâ ilâhe illallahu”** **vallahu ekber”** diyorduk, Adem babanızla karşılaştığımızda bunu kendisine bildirdik. O bize, bu duayı : **“ve la havle ve la kuvvete illa billahi”** cümlesini de ilave etmemizi emretti, biz de ilave ettik” dediler.

Hz. İbrahim da onlara bu tesbihe, **“el aliyil aziym”** cümlesini ilave etmelerini emretti, melekler de onun dediği gibi yaptılar.”

Bu cümlelere, Hz. Rasullullah ve onun ümmeti için de **“vessalatu vesselamu ala rasüllullahi muhammedin (s.a.v.) allahümme iymanen bike ve tasdiken bi kitabike ve vefaan bi ahdike vettebean lisünneti nebiyyike ve habibike**

muhammedin s.a.v”

Bu bölümü ilave edilince kemale ererek tamamı şöyledir:

“süphanallahü vel hamdü lillahi ve lâ ilâhe illallahu vallahu ekber. ve la havle ve la kuvvete illa billahil aliyyl aziym. vesselatu vesselamu ala rasullillahi muhammedin s.a.v. allahümme iymanen bike ve tasdiken bi kitabike ve vefaen biahdike vettebaen bisünneti nebiyyike ve habibike muhammedin. s.a.v.” şekliyle Müslümanlar tarafından her tavafta okunmaktadır.

Manası : Şanı yüce Allah’ı tesbih ve tenzih ederim. O bütün noksan sıfatlardan uzaktır. Hamd Allah’a mahsustur. (Allah’tan başka hiçbir ilah yoktur.) Allah en büyüktür. Emirlerine uymak yasaklardan sakınmak için gereken güç ve kuvvet ancak Allah’tandır.

Allah’ım, sana iman ederek, Kitabını tasdik ederek sana verdiğimiz söz ve ahde bağlı kalarak ve sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (S.A.V.)in sünnetine uyarak bu ibadeti yapıyorum.

Sonraki bölümlerin birinde Kelime-i Tevhid ile ilgili daha fazla Hadis-i şerif belirtilmek üzere şimdilik bu kadarla yetinip mevzu ile ilgili bir kaç ayet de belirtmek istiyorum.

17-12-2001

Tekirdağ

“Kelime-i Tevhid”in Ayetlerde belirtilen ilk okunuşları

Kur’anı Kerim Enbiya 21/25 ayetinde,

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ
أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

**“vema erselna min kablike min resulin illa nuhiy ileyhi
ennehu lâ ilâhe illa ene fa’buduni”**

mealen,

“Ey Muhammed! Senden önce gönderdiğimiz her peygambere: “Benden başka ilah yoktur, bana kulluk edin,” diye vahyetmişizdir.”

Kur’anı Kerim Al-i İmran 3/18 ayetinde,

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ

**“şhidellahu ennehu lâ ilâhe illahu hüve
vel melaiketü ve ulul ilümü kaimen bil kısti”**

mealen,

“Allah, melekler ve adaleti yerine getiren ilim sahipleri, O’ndan başka ilah olmadığına şahidlik etmişlerdir.”

Kur’anı Kerim Kasas 28/70 ayetinde,

وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَىٰ وَالْآخِرَةِ وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

“ve hüvallahü lâ ilâhe illa hüve

lehül hamdü fiyl ulü vel ahireti ve lehül hükmü ve ileyhi türca’un”

mealene,

“Allah O’dur,” O’ndan başka ilah yoktur.” Hamd, dünyada da ahirette de O’nun içindir! Hükmü de O’nundur. Yalnız O’na döndürüleceksiniz.”

Kur’anı Kerim Enbiya 21/87 ayetinde,

فَنَادَىٰ فِي الظُّلُمَاتِ أَن لَّا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ
إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ

“fenada fizzaulimati en lâ ilâhe illa ente sübhaneke
inni küntü minezalimiye”

mealene,

“Karanlıklar içinde “senden başka ilah yoktur.” Sen münezzehsin doğrusu ben haksızlık edenlerdenim, diye seslendirmişti.” Yunus AS

Kur’anı Kerim Ta - Ha 20/14 ayetinde,

إِنِّي أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي

“inneniy enellahu lâ ilâhe illa ene fa’budniy

mealene:

“Şüphesiz ben Allah’ım benden başka ilah yoktur bana kulluk et” (Musa AS kitaptır)

Kur’anı Kerim Neml 27/26 ayetinde,

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

“allahu lâ ilâhe illa hüve rabbül arşil aziymi”

mealene,

“Çok büyük arşın sahibi olan allahdan başka ilah yoktur. (Hz. Süleymana hüd hüd kuşundan)

Kur’anı Kerim Muhammed 47/19 ayetinde,

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

وَاسْتَغْفِرْ لِدُنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
“fa’lem ennehu lâ ilâhe illallahü
vestagfir lizenbike ve limü’miniyne vel müminati”

mealên,

“Ey muhammed bilki Allahtan başka ilah yoktur. Kendinin, inanmış erkek ve kadınların bağışlanmasını dile” (Hz. Rasulüllah’a özel hitap)

Sonraki bölümlerin birinde Kelime-i Tevhid ile ilgili daha fazla ayeti kerime belirtmek ve izahat vermek üzere şimdilik bu kadarla yetinip, Kelime-i Tevhid’in zuhur mahalli olan Kabe-i Muazzama hakkında da bir kaç ayeti kerime belirtmek istiyorum.

Ka’be-i Muazzama hakkında birkaç ayeti kerime

Kur’anı Kerim Al-i İmran 3/96 ayetinde,

إِنَّ أَوَّلَ بَيْتٍ وُضِعَ لِلنَّاسِ لَلَّذِي بِبَكَّةَ مُبَارَكًا
وَهُدًى لِّلْعَالَمِينَ

“inne evvelé beytin vudia linnasi lelleziy bibekketé mübareken
ve hüden lil alemiyne”

mealên,

“Doğrusu insanlar için mabed olarak kurulan ilk ev mekkede ki o çok mübarek ve alemlere hidayet kaynağı olan ka’bedir.”

Kur’anı Kerim Maide 5/97 ayetinde,

جَعَلَ اللَّهُ الْكَعْبَةَ الْبَيْتَ الْحَرَامَ قِيَامًا لِلنَّاسِ
“cealallahül ka’betel beytel harame kıyamen linnasi”

mealên,

“Allah ka’beyi o haram evi insanlar için hayat ve güven kaynağı kıldı”

Kur’anı Kerim Bakara 2/127 ayetinde,

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَأَسْمِعُ
رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

“ve iz yerfeu ibrahimül kava’ide minel beyti ve ismail
rabbena tekabbel minna inneke entessemi’ul aliy mü”

mealên,

“hani ibrahim beytin temellerini ismail ile birlikte yükseltiyordu ve diyordu ki, rabbimiz bizden kabul buyur, şüphesiz ki sen duyucu ve bilicisin”

Kur'anı Kerim Kureyş 106/3 ayetinde,

فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ

“fel ya'büdü rabbe hazel beyti”

mealene,

“bu evin rabbına ibadet etsinler”

Ka'be-i Şerif hakkında birkaç ayeti kerime de belittikten sonra Kelime-i tevhidin bütün mertebeleri itibariyle izah ve ifşa mahalli olan yüce peygamberimiz Muhammed Mustafa (SAV) Efendimiz hakkında da Kur'anı Azimüşşan'da belirtilen vasıflarından bir kısmını kısaca belirtmeye çalışalım.

18-12-2001

Tekirdağ

Hz. Muhammed Mustafa (SAV) hakkında birkaç ayeti kerime

Kur'anı Kerim Fetih 48/27 ayetinde,

لَقَدْ صَدَقَ اللَّهُ رَسُولَهُ الرُّسُلَ بِالْحَقِّ
لَتَدْخُلَنَّ الْمَسْجِدَ الْحَرَامَ إِنْ شَاءَ اللَّهُ آمِنِينَ

*“lekağ sadekallahu rasülehurriya bilhakki
lededhulünnel mescidel harame inşeallahü aminiyne”*

mealene,

“and olsun ki, allah peygamberinin rüyasının gerçek olduğunu tasdik eder. Allah dilerse siz güven içinde mescidil harama gireceksiniz”

Kur'anı Kerim Hakka 69/40 ayetinde,

إِنَّهُ لَقَوْلُ رَسُولٍ كَرِيمٍ
“innehü le kavlü rasulin keriymin”

mealene,

“muhakkak ki biz seni şahid, müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik”

Kur'anı Kerim Saff 61/6 ayetinde,

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ
مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ
فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ

**“ve iz kale isebnü meryeme
ya beni israile inni rasulüllahi ileyküm
müsaddıkan lima beyne yedeyye minettevrati
ve mübeşşiran biresulün ye’ti min ba’dismühü ahmedü
felemma caehüm bilbeyyinati kalü haza sihrun mübiynün”**

mealen,

“hani meryem oğlu isa demişti ki, ey israil oğulları muhakkak ki, ben allahın size peygamberiyim. Benden önceki tevrati doğrulayan ve benden sonra gelecek adı ahmed (peraklit) olacak bir peygamberi müjdeleyenim. Ama o kendilerine açık delillerle gelince bu apaçık bir büyüdür,” dediler

Kur’anı Kerim Hicr 15/87 ayetinde,

**وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ
“ve lekad ateynake seb’an minel mesani vel kur’anel aziyme”**

mealen,

“and olsunki, sana daima tekrarlanan yedi ayetli fatihayı ve kuranı aziymi verdik”

Kur’anı Kerim İsra 17/1 ayetinde,

**سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا
مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَا
“sübhanelleziy esra biahdihi leylen
minelmescidil harami ilel mescidil aksa”**

mealen,

“şanı yücedir o allahın ki kulunu geceleyin mescidil haramdan mescidil aksaya götürmüştür”

Kur’anı Kerim Fatih 48/28 ayetinde,

**هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ
لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَكَفَىٰ بِاللَّهِ شَهِيدًا
“hüvelleziy ersele resulehü bil hüda ve diynil hakkı
liyüzhirehu aled diyni küllihi ve kefa billahi şehiden**

mealen,

“bütün dinlerden üstün kılmak üzere peygamberini hidayet ve hakk din ile gönderen odur. Şahid olarak allah yeter”

Kur’anı Kerim Al-i İmran 3/31 ayetinde,

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ

وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“kul in küntüm tuhibbunellahe fetteki’uniy yuhbibkümullahü
ve yağfir leküm zünübeküm vallahü gafurun rahiyim

mealen,

“de ki, allahı seviyorsanız bana uyun allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın”

Kur’anı Kerim Nisa 4/80 ayetinde,

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ

“men yuti irresule fekad eta’allahe”

mealen,

“peygamberlere itaat eden, allah itaat etmiş olur.”

Kur’anı Kerim Kehf 18/110 ayetinde,

قُلْ إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ
يُوحَىٰ إِلَيَّ إِنَّمَا إِلَهُكُمُ اللَّهُ وَاحِدٌ

“kul innema ene beşerün misliküm
yüha ileyye ennema ilahüküm ilahün vahidün”

mealen,

“de ki ben de ancak sizin gibi bir insanım yalnız bana ilahınızın tekbir ilah olduğu vahyediliyor” (lâ ilâhe illâ allah)

Sonra ki bölümlerde daha fazla izahat vermek üzere Rasulüllah hakkında da şimdilik bu kadar ayeti kerime ile yetinelim.

Bunları ifade etmekten maksadımız Kelime-i Tevhid’in ezel ve ebedi seyrini daha iyi anlayabilmemizi sağlamaya çalışmamız içindir.

18-09-2001

Mekke-i Mükerreme

Kabe-i Muazzama

Kelime-i Tevhid’in zuhur mahalli

“Beytül Atik” (Eski ev)

Adem (a.s.) ile başlayan insanlık tarihi aynı zamanda da “Beytullah” (Beytül Atik/eski ev) ile de sembol olarak başlamış bulunmaktaydı. Adem (a.s.) Cennetten Seylan adasına Havva Valide de Hicaza indirildiğinde çok yalnız gurbette kalmışlardı. Buldukları yerlerden ayrı ayrı yola çıktılar, farkında olmadan bir güç (melekler) onları bir taraflara

yönlendiriyordu.

Adem (a.s.) durmadan tevbe ederek yoluna devam ediyor ve “yarabbi Muhammed isminin yüzü suyu hürmetine bizi affet,” diyordu.

Cenabı Hakk, “Ya adem sen onu nereden biliyorsun,” deyince; “ya rabbi cennette onun ismini senin ismin ile birlikte görmüştüm, sana bu kadar yakın olanın yanında değerinin çok yüce olacağını düşündüm, o yüzden böyle dua ettim,” demişti.

Bir müddet sonra duaları kabul edilen Adem ile Havva'nın yolu Arafat'ta (Cebel-i Rahme'ye/rahmet tepesine) düşer. Orada buluşurlar, tekrar dünyada nişanlanmaları orada olur, oradan Müzdelife'ye gelir, orada evlenirler. Daha sonra yollarına devam ederek, sonradan Beytullah'ın ve Mekke Şehrinin kurulacağı yere gelirler.

19-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Kabe-i Muazzama

Eski ve ilk haliyle “Beytül Atik” (eski ev)

“Eski ev” (Beytullah) sonradan gelecek bütün mertebeleri de bünyesinde, batınında muhafaza etmekteydi.

Ancak zahirde olan iki “**Ademiyyet**” ve “**İbrahimiyyet**” mertebeleri zuhurda “**Museviyyet**”, “**İseviyyet**”, “**Muhammediyyet**” mertebeleri ise, batınında idi.

İbrahim (a.s.) Makamı İbrahimde ki ayak izinden yola çıkarak, onu takip eden İshak (a.s.) torunlarından Hz. Süleyman'a Cenabı Hakk kendisine tecelli yeri bir beyt yapmasını “Beytül Makdis/Mukaddes ev” (Mescidil Aksa) istedi. Süleyman (a.s.) da bunu gerçekleştirdi.

Bu arada hicazdaki “Beytullah” amacı dışında kullanıldığından “Tecelli-i İlahi” oradan “Mescidil Aksa”ya alındı ve Musa (a.s.) şahsında “Tevhid-i Esmâ” İsa (a.s.) şahsında da “Tevhid-i Sıfat” mertebeleri zuhura çıktı, merkez orası oldu.

Hakikati Muhammedi dünyaya gelince müslümanlar işte bu zorunluluk üzere bir müddet “Mescidil Aksa”ya dönerek namaz kılmak zorunda kaldılar. Çünkü o devrede en büyük tecelli olan “sıfat tecelli”si, “Mescidil Aksa” üzerinde faaliyette idi.

Fakat artık Hz. Rasulüallah'a peygamberlik gelmiş “hakikat-i Muhammedi” zuhura çıkmış olduğundan, dünya batını, nurani dengelerinde de büyük değişimler olması lazım gelmekteydi.

Müslümanların üzerinde “zat tecelli”si olduğu halde yüzlerini “sıfat tecelli”sine döndürüp, o tarafa secde etmek, elbette ki onlara zor geliyordu. Zaten zaman, zemin de hazırlanmıştı.

İşte bu arada Kuran Kerim Bakara 2/144 ayetinde,

فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

“fevelli vecheke şetral mescidil harami”

meal,

“yüzünü mescidil haram tarafına çevir” beyanı ilahisiyle daha evvelce, zaten bu tecelliye kabule hazır hale gelmiş olan “Beytullah” “Kabe-i Muazzama”da (zat tecelli)si başladığından müminler yüzlerini o tarafa çevirerek, zahir ve batın zat tecellisi deryasına

dalmaya başladılar.

Bu yüzden sonradan ismine “kibleteyn/iki kibleli mescid” denen bu yerde oluşan hadise, sadece o anda orada bulunanların arka taraflarına dönerek, namaz kılmaları değil, batın alemindeki bütün dengelerin değişmesidir ki, bu da insanlık aleminde en büyük mana değişikliğidir. (3)

(Not: (3) Kibleteyn yeri geldiğinde yeteri kadar izahat verilecektir)

İşte “Mescidil Aksa” tecellisinde olanlar kendi devirlerinde en üst seviyede “sıfat tecellisi”ne sahipken bu defa Hz. Resulü Allah ile “tecelli-i Zat”ın “Beytül Atik”e “Beytullah” yani “Ka’be”ye döndürülmesi, onların İslam’a düşman olmalarını meydana getirdi. Tabii ki bu onların sonudur.

Daha evvelce çizmiş olduğumuz “Ka’be-i Muazzama”nın batın krokisinde de çok açık görüldüğü gibi, “Ka’be-i Muazzama”nın dört (4) köşesi İslam’ın dört (4) hakikatini, “şeriat, tarikat, hakikat, marifet” mertebelerini, ayrıca “İbrahimiyyet, Museviyyet, İseviyyet ve Muhammediyyet” mertebelerini ayrıca “ef’al, esma, sıfat, zat” mertebelerini de simgelemektedir.

Ayrıca; mahal olarak arkada kalan yarım daire (hicr) kısmı, “Museviyyet”, iki tarafı açık geçit, koridor “İseviyyet”, kapalı bina Ka’be ise, “Muhammediyyet” mertebelerini, dışarıdaki “Makamı İbrahim” dahi “İbrahimiyyet” mertebelerini ifade etmektedir.

Ayrıca; herbir köşede aşağıdan yukarıya “Kelime-i Tevhid” zahiren yazılıdır, onların altında da yani batınında da mensub olduğu mertebenin peygamberinin ismi yazılıdır.

Burada bir şeye daha dikkat çekmemiz gerekmektedir. “Beytül Atik” “Ka’be” şekline dönüştüğünde “Hakikati Muhammed”inin gelişiyile evvelki iki mertebesinde de değişiklik oldu. Şöyle ki, güney köşe “Rüknü Yemani” evvelce Ademiyet mertebesinde iken sonradan İseviyyet mertebesine, doğu köşe “Rüknü Hacerül Esved” ise, Muhammediyyet mertebesine dönüştü.

Yeni şekli ile “Kabe-i Muazzama”nın rükünleri

kuzey köşe,	“Rükni Iraki”	<u>İbrahimiyyet,</u>
batı köşe,	“Rükni Şami”	<u>Museviyyet,</u>
güney köşe,	“Rükni Yemani”	<u>İseviyyet,</u>
doğu köşe,	“Rükni Hacerül Esved”	<u>Muhammediyyet</u> mertebeleri oldu.

Böylece Ka’be’nin,

doğusu, **“Hacerül Esved”** köşesi, zat köşesi olduğundan oranın Kelime-i Tevhidi, **“İlâ ilâhe illallah Muhammedürresülullah”** dır,

güneyi, **“Rükni Yemani”** köşesi, sıfat köşesi olduğundan oranın Kelime-i Tevhidi, **“İlâ ilâhe illallah İsa rasülullah”** dır,

batısı, **“Rükni Şami”** köşesi esma köşesi olduğundan oranın Kelime-i Tevhidi, **“İlâ ilâhe illallah Musa rasülullah”** dır,

kuzeyi, **“Rükni Iraki”** köşesi ef’al köşesi olduğundan oranın Kelime-i Tevhidi, **“İlâ ilâhe illallah İbrahim rasülullah”** dır.

Ayrıca diğer ifadeleri ile Kelime-i Tevhidler

“lâ ilâhe illallah - la ma'bude illallah - Muhammedürresülullah” zat tecellisi

“la mevsufe illallah - İsa rasülullah” sıfat tecellisi

“la mevcude illallah - Musa rasülullah” esma tecellisi

“la faile illallah - İbrahim rasülullah” ef'al tecellisi olarak “Ka'be-i Muazzama”da yerlerini almıştır.

Bu ifadelerden gayemiz, tarihi herhangi bir şeyin seyrini değil, batındaki hakikati ilahiyye seyrini seyrettimeğe, Kelime-i Tevhid'in safhalarını biraz olsun anlayıp, anlatmaya çalışmaktır. Allah cümlemize kolaylık versin.

18-12-2001

Tekirdağ

“Tecelli-i Zat” Beytullah'ın dünyada ilk kuruluşu

Bu hususta kaynaklar, benzer rivayetler vermektedirler. Gayemiz onun tarihçesini yazmak değil, özet olarak, oluşumunu izah etmektir. Ka'be ve Mekke tarihi” isimli kitapta da birçok rivayetler olmasına rağmen biz özet olarak bir tanesini nakletmeye çalışacağız.

Vehb. b. Münebbih'den nakledilen rivayete göre, Hz. Adem yeryüzüne indirilip, üzüntüsünden ağlamaya başlayınca Cenabı Allah tevbesini kabul etmiş ve onu teselli etmek için melekler vasıtasıyla şimdiki Beytül Haram'ın bulunduğu yere Cennet Çadırların'dan bir çadır gönderdi ve beytullah'un yerine koydurdu. Çadır kırmızı renkli cennet yakutlarındandı. İçinde cennet altınlarından mamul 3 adet kandil de bulunmaktaydı. Bu kandillerde cennet nurundan ışıklar yanıyordu.

Adem (a.s.)'in vefatından sonra oğulları onun çadırının bulunduğu yerde meleklerin açtıkları temel üzerinde taştan ve çamurdan bir beyt inşa ettiler. Yapılan bu beyt Adem As.'in oğulları ve torunları tarafından tamir edilegelmiş ve Nuh (a.s.) zamanına kadar ayakta kalmıştır. Nuh tufanı olunca bu beyt de temelinden yıkıldı.

Osman. b. Sac'dan gelen bir rivayete göre ise, Beytullah Nuh tufanında göğe çıkarılarak temelleri yerde kalmıştır. Beytullah'ın yeri insanlarca mechul bulunuyordu. (4)
(Not: (4) Ka'be ve Mekke tarihi sahife 36/37)

O zamanlar **Beytül Atik** dört köşe değil, **ön yüzeyi iki köşeli, yanlardan iki kapılı, arka tarafı oval bir yapı idi.**

Seneler geçti, orası hep “Beytül Atik” – “**Beytullah**” isimleri ile anılıyordu.

Kurulduğundan beri melekler ve insanlar tarafından devamlı tavaf edildi, yukarıda belirtilen hadislerden öğrendiğimize göre, melekler ve ilk insan olan Adem ve torunları tarafından “zati tecelli” o mahalde “Kelime-i Tevhid” (lâ ilâhe illâ allah) ile zuhura çıkıp alemlere ilan edilmeye başladı.

Tufandan sonra o çevrede oluşmuş hayat sona ermiş eski Mekke boşalmıştı.

18-09-2001
Mekke-i Mükerrreme
Kabe-i Muazzama

İbrahim (A.S.) Devri

Nuh As.’dan İbrahim As.’a kadar yaklaşık 2000 sene beytullah’sız kaldı, nihayet “Devri İbrahim” başladı. Daha evvelce Allah ilhamı ile eşi Hacer ile oğlu İsmail’i bıraktığı yerde zaman zaman onları ziyarete geliyordu. Zem zem suyu sebebi ile de orada yeniden yaşam başlamış, küçük topluluklar oluşmuştu.

Böylece yine onları ziyarete geldiği bir zamanda büyük bir fırtına oldu, etrafta ne varsa sildi süpürdü. Fırtına dindikten sonra baktılar, ki “Beytül Atik/eski ev” temelleri ortaya çıkmıştı. İbrahim oğlu İsmail ile yeniden Beytül Atiği eski temelleri üzerine inşa etmeye başladılar.

Kur’anı Kerim bu hadiseyi yukarıda da belirttiğimiz gibi Bakara 2/127 ayetinde,

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَأَسْمِعُ
رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

“ve iz yerfeu ibrahimül kava’ide minel beyti ve ismail
rabbena tekabbel minna inneke entessemi’ul aliymü”

mealen,

“hani ibrahim beytin temellerini ismail ile birlikte yükseltiyordu ve diyordu ki, rabbimiz bizden kabul buyur, şüphesiz ki sen duyucu ve bilicisin” diye bildirmektedir.

Ey insan oğlu az gerilere gidip oradan aldığın yaşam tecrübesiyle, elindeki imkanları birleştirerek Hakk yolunda ne kadar çok yol alabileceğini bir bilebilseydin.

İbrahim oğlu İsmail ile beytin duvarlarını yükseltiyorken belirli bir seviyeye ulaşıncaya

İbrahim oğlu İsmail'i işaret olabilecek değişik bir taş getirmesini istemiş, “şu köşeye koyalım da tavafa başlama işareti olsun” istemiş.

İsmail çevrede dolaşırken “Ebu Kubeys” dağında “Hacerül Esved/siyah taş”ı bulur ve babasına getirir. O taşın önceleri “Hacerül Ebyad/beyaz taş” olduğu sonraları insanların günahlarından karardığı ve bu taşın cennetten çıktığı rivayet edilmektedir.

18-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Kabe-i Muazzama

“Hacerül Esved” de yerine konduktan sonra yavaş yavaş beytin duvarları yükseliyorken artık boyları duvar taşlarını yerine koymağa yetmez hale geldiğinden üzerine basarak iskele bir taşı İbrahim (a.s.) Kullanmaya başladı.

Ya kendindeki “hullet/dostluk elbisesi”nin “Mertebe-i İbrahimiyyet”in ağırlığı yüzünden veya taşın yumuşaklığı yüzünden iskele taşının üstünde İbrahim As’ın ayak izi derin olarak kalmıştır.

İşte o taş o günden beri muhafaza edilerek, bugünkü yerinde korunmaktadır ve bu ayak izi, bizi iz sürmeğe yönlendirmektedir.

Şimdi, burada bir hakikate dikkat çekmek isterim.

O günkü Beytullah’ın uzunluğu yaklaşık 15, genişliği 12, yüksekliği 13 metre; önde iki köşe “**Hacerül Esved**” köşesi diğeri “**Rüknü yemani**” Yemen köşesi idi. Arka tarafı oval olduğundan köşesi yani mertebesi yok idi.

Sadece önde iki köşe yani “**iki mertebe**” bulunmakta idi, bunlar da “Hacerul esved” köşesi, “rüknü Hacerul esved” “Mertebe-i İbrahimiyyet”, yan köşe “rüknü Yemani” ise “Mertebe-i Ademiyyet” köşeleri idi.

Çünkü o gün yer yüzüne henüz daha sonrada gelecek mertebelerin temsilcileri gönderilmemiş, vakitleri gelmemiş idi, bu sebepten “Beytullah” iki makamlı iki köşeli idi. Ancak, batının gelecek mertebeler de Beytullah’ın içinde mevcut, dışında faaliyette değildi ve öndeki “Hacerul esved” köşesinin Kelime-i Tevhid’i “lâ ilâhe illallah İbrahim Resulüllah” şeklinde idi.

Beytullah tamamlanıp da faaliyete geçtikten sonra İbrahim (a.s.) Şam taraflarına Filistine, Sara validenin yanına gitti. Orada İshak isminde bir çocuğu daha oldu. Ondan Yakup, onun da 12 çocuğundan “Beni İsrail/İsrail oğulları” oldu onlardan da, “Mertebe-i Museviyyet” ve “İseviyyet” meydana geldi.

Bu hadiseleri sizler, tarihi vakıalar olarak bizden daha iyi bilirsiniz veya araştırabilirsiniz. Ancak dikkat çekmeğe çalıştığımız, kitabımızın mevzuu olan “Kelime-i Tevhid”in mertebelerini kısmen de olsa ana hatlarıyla açmağa ve gerçek değerini bulmağa ve ifade etmeğe çalışmaktır.

Biz yine bıraktığımız yönden İbrahim AS’a dönelim. Tekrar bir zaman geldi ki; İbrahim (a.s.) yine Hacer ana ve oğlu İsmail dolaşmak için Mekke’ye geldi, gördü ki “Beytül Atik/eski ev” “Beytullah” civarında yaşayanların putları ile dolmuş. Orasını bu haliyle görünce çok üzülmüştü, fakat onlarla başa çıkamadığından kendisine verilen Tevhid dinini ki; “Tevhid-i ef-al”dır ismine “Hanif” denir, bu dini oğluna ve yakınlarına tebliğ ettikten sonra oradan ayrılmış ve gittiği yerde, Filistin’de kalmıştır.

İbrahim (a.s.) 2 dallı bir “kök ağaç” gibidir. Bir dalı “İsmailiyet”ten Muhammediliğe,

bir dalı da “İshakiyet”ten Musevilik ve İseviliğe uzanmıştır. Ancak İseviyyet’e kadar uzanan o dal zirveye ulaşamamıştır. Daha sonradan zuhur eden Muhammedilik zirveye ulaşmış, oradan İseviliğe de kollarını uzatarak devreyi her iki yönden de tamamlamıştır. Bu oluşum onlara “Nur-u Muhammedi”nin büyük lutfudur.

İster İsmailiyyet dalından, ister İshakiyyet dalından yola çık, neticede zirvede “Muhammediyyet arşı”na ulaşırsın, çünkü zirve orasıdır. Mi’rac orasıdır. “lâ ilâhe illallah muhammedür Rasulüllah” orasıdır.

Evvelki sayfalarda belirttiğimiz gibi, melekler tavaf ederken, “sübanallahu velhamdülillahi ve lâ ilâhe illâ allahü vallahu ekber” diyorlardı. Adem (a.s.)’de “ve la kuvvete illa billah” devamını ilave ettirdi ve kendi de öyle okudu. İbrahim (a.s.)’ de beyt-i bitirdikten sonra tavaf ederken bu kelimelere “el aliyyl aziym” kısmını ilave ederek, içinde Kelime-i Tevhid’in bulunduğu o mübarek cümleleri, melekler ve müminler Hz. Rasulüllah’ın gelişine kadar böyle okudular. Hz. Nuh ile Hz. İbrahim arasında yaklaşık 2000 sene olduğu rivayet edilir.

Putlarla doldurulmuş olan “beytül atik/eski ev”in görevi geçici olarak bir müddet manen durduruldu, çünkü varlık hikmetinin çok dışında kullanılmaya başlanmıştı. İşte bu yüzden Cenabı Hakk yeni bir tecelli yeri kurdu istemişti.

Biz tekrar “Beytullah”ın karşısında olan “Makamı İbrahim”de bulunan ayak izine uyarak onu takip edelim.

Esasen o ayak izinin orada olması takip edenleri Hz. Rasullullah’a oradan da Hakk’a mirac ettirmek içindir, yoksa sadece bir hatırayı yad etmek, duygusal bir hal yaşamak için değildir.

Bu yoldan inşaallah Allah’ın mukaddes kıldığı bir başka yere de ulaşip oradan tekrar Beytullah’a dönmemiz mümkün olabilir.

19.09.2001

Mekke-i Mükerrreme

Kabe-i Muazzama

İbrahim (a.s.) Filistine döndü, ondan olan İshak “Mertebe-i İshakiyeti”, ondan olan Yakup, “Mertebe-i Yakubiyeti”, ondan olan “Ben-i İsrail” de “Mertebe-i İsrailiyyet”i zuhura çıkardılar.

Nihayet Cenabı **Hakk Davud oğlu Süleyman’a** “Mescidül Aksa” (Beytül Makdis/Mukaddes ev) “Mertebe-i Museviyyet” ve daha sonra da gelecek olan “Mertebe-i İseviyyet” için Kudüs’te inşa ettirdi.

Daha evvelce Mekke-i Mükerrreme’de Beytullah’da; Tevhid-i Ef’al İbrahimiyyet kanalıyla zuhura çıktığından, Mescidül Aksa’da ise, Tevhid-i Esmâ, Museviyyet kanalıyla Tevhid-i Sıfat, İseviyyet kanalıyla zuhura çıkacaktı. Böylece Tecelli-i İlahi zahiren Mekke-i Mükerrreme’de bekletilmeye slındı. Çünkü Beytullah geçici bir süre puthane olmuştu. Bu yüzden ilahi esma ve sıfat mertebesi, ayrıca devrinde gereği olan tecelliler “Kudsü Şerife” kaydırıldı. Ta ki, “Mertebe-i Muhammed” zuhur edip, Kuranı Kerim Bakara 2/144 ayetinde,

فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

“fevelli vecheke şetral mescidil harami”

mealen,

“yüzünü mescidil haram tarafına çevir” beyan edilinceye kadar.

19.09.2001

Mekke-i Mükerrreme

Kabe-i Muazzama

Dünya Tefekkür tarihinde büyük inkılablar

Bu ayetin gelişiyle dünya batın alemi nizamında çok büyük değişiklikler olmuştur ve bu değişim batın ve mana sisteminde hem fikren, hem de fiilen bir inkılabtır.

Bu inkılab ile tecelli merkezi tekrar Mekke-i Mükerrreme’ye “Beytullah”a “Tevhid-i Zat” tecellisi ile döndürülmüştür. Aynı zamanda tevcelli-i cami olup bütün tecelli safhaları artık buraya akmaya başlamıştır. Zaten belirli bir süre sonra da müslümanlar tarafından zahiren de feth edilip, gerçek gayesi istikametinde faaliyet gösterecektir.

Şimdi tekrar biraz gerilere giderek “Beytül Atik/eski ev”in mana alemindeki değişimine bir göz atalım.

Hz. Resullullah’ın gençlik yıllarında henüz daha kendisine tebliğ görevi verilmeden bir müddet evvel Beytullah’ın tamiri gerekiyordu. Kureyş kabilesi buna karar vererek faaliyete başladılar. Bu arada bilindiği gibi Hz. Muhammed (o zaman ki ismi “Muhammedül Emin” idi) hakemlik ederek, yerine koymuştu. Ancak Beytullah’ı malzemeleri yetmeyeceği ifadesi ile boyu kısaltılarak bir kısmı dışarıda bırakıldı ve yaklaşık dört köşe şeklinde eni 11, boyu 12, yüksekliği 13 metre ölçülerde bir binaya dönüştü. Eskiden 15 metre olan boyu 4 metre öne alınarak 11 metrede kaldı.

Böylece önde iki (2) köşe, arkada iki (2) köşe olmak üzere dört (4) köşeli oldu. Dışarıda kalan bölüm ise, yarım daire şeklinde bir duvarla muhafaza altına alındı.

İşte bu dört (4) köşe halinden sonra Beytullah’ın bir ismine de dört köşe anlamında “Ka’be-i Muazzama” denmeye başlandı.

Bu tabii seyirinde olmuş gibi görünen tamir hadisesinin biraz düşünelim. İbrahim (a.s.) o imkansızlıklar içinde “Beytül Atik”i kendi asli hali üzere, o tarihten yaklaşık 2500 sene kadar evvel yapabilmişse, Kureyş’in aradan geçen bu kadar uzun süreden sonra ve son derece zengin oldukları bir devrede değil “Beytullah”ın malzeme yetmezliğinden 4 metre içeriye çekilmesi, gerekirse hemen on tane daha benzeri binayı inşa etme güç ve zenginlikleri vardı.

O halde bu olguyu çok iyi düşünüp gerçek sebebini idrak etmemiz gerekmektedir. Malzemeleri yetmedi sözü bu olgunun zahiren ifadesi olduğu gibi, batınen de perdesidir.

Bu halin gerçek ifadesi, Küreyş “Beytullah”ı eski haliyle yapamadı değil, yaptırılmadı’dır. Şöyleki, eğer “Beytullah” eski hali üzere inşası gerçekleştirilmiş olsa idi, o yine eskisi gibi “iki (2) köşeli” yani “iki (2) mertebeli” (Adem (a.s.) ve İbrahim (a.s.)) mertebelerinin beyti/evi olacaktı, dolayısı ile “Muhammed SAV” nin mertebeleri orada temsil edilmeyecekti, ki öyle birşey düşünülemezdi.

Beytullahda zahiren gerçekleşen bu değişimin Muhammed SAV Efendimize peygamberlik gelişinden yaklaşık beş sene kadar evveline de rastlaması bir tesadüf değil, büyük bir gerçeğin safha safha zuhura çıkışının açık delilidir.

Aradan geçen ikibin beşyüz (2500) sene kadar bir zaman içerisinde yapılan tamiratlar hep aynı şekilde devam etti. Batınen de aynı mertebeler devam etmekteydi. Fakat artık devir “zat” tecellisi olan “hakikati muhammediyye”nin şaşaalı olarak ortaya çıkacağı ve sancağını dizeceği zaman yaklaştığından onun için Beytullah dahi gereğini yerine getirerek, şeklen kendini ifade edeceği mana haline, zahir ve batın dönüşmüştür.

Yeryüzündeki tek din

“Ka’be-i Muazzama”da Museviyyet ve İseviyyet mertebelerinin ne işi vardır dersin aslında “İslam dini” baştan itibaren tek bir dindir. Yeryüzünde İbrahimiyyet, Museviyyet, İseviyyet, Muhammediyyet gibi şahıslara bağlanan dinler yoktur. Din sadece Allah’ın tek dinidir. Bahsedilen peygamberler o dinin içinde bulunan mertebelerinin temsilcileridir, bunlar ayrı dinler değil İslamın içindeki mertebelerdir. Hal böyle olunca “zat mertebe”sinin zuhuru olan Muhammediliğin şemsiyesi altındadırlar.

Bu yüzden “Ka’be-i Muazzama”da her mertebenin temsil makamı mevcuttur, evvelki safhalarda bunlardan kısmen bahsetmiştik. Nasıl ki, ilk, orta, lise, üniversite tek bir eğitim sisteminin kısımları ise, her bir peygamber de o tek ilahi sistemin öğretmenleridir. Bunlardan “Ulülazam” peygamberler baş öğretmenlerdir, okullar onların isimleri üzerine bina edilemez. İnsanlara gönderilen din tek bir dindir, onun da ismi İslam’dır ve genel müdürü “Muhammed Aleyhisselam”dır. Daha evvelki belirttiğimiz ayet ve hadislerde müşterek nokta budur. “Benden başka ilah yoktur, bana kulluk edin” diye vahyettiği “lâ ilâhe illâ allah” Kelime-i Tevhid’idir ve her mertebede yukarılarda ifade ettiğimiz şekilleriyledir.

Şunu da kısaca ilave edelim ki Kelime-i Tevhid’i her peygamber lafzen tamamını kelam etti, ancak, manen hangi mertebeyi temsil ediyor idiyse o kadarı ile idrak etti. O’nun kemalini Hz. Muhammed ve onun kamil varisleri hakkıyla idrak ederek yaşayabildiler.

19-09-2001

Mekke-i Mükerreme

Ka’be-i Muazzama

Biz yine yolumuza devam edelim. İşte dünyanın batını, ruhani tecellileri böyle gelişmiştir. Kelime-i Tevhid’i her mertebesi itibarıyla söyleyip yaşayabilmemiz için bu batını tecellilerin yollarını bilmemiz lazım gelmektedir.

Bir seyri süluk sahibi bütün bu hakikatleri idrak edebilmesi için evvela “Adem” olmanın yollarını arayıp, hayal cennetinden gerçek beden arzı mülküne indikten sonra diğer peygamber hazaratının seyrini takip ederek İbrahimiyyet’e ulaştığında gönül evladı ile gönül ka’besini oluşturduktan sonra kudsiyyete yönelerek “Mescid’il Aksa” hakikatinde Museviyyet’i, daha sonra “Ruhullah” hakikatinde, İseviyyet-i idrak edip yaşayarak sonra tekrar yine asli vatanı olan “Ka’be-i Muazzama”daki yerini alarak “Zatullah”a ulaşmış olsun. Bunun tahakkuku için sakın ha İbrahim’in ayak izinden ayrılma.

Ka'be-i Muazzamanın eski uzunluğunun 15, şimdiki 11, boyunun 12, yüksekliğinin 13 olduğunu belirtmiştik. Bunları kısaca açmağa çalışalım $15 - 4 = 11$ kalır. Arkada açıkta kalan boşluğun iki mertebe Museviyyet ve İseviyyet olduğunu söylemiştik, bu iki mertebe de, zahir, batın olmak üzere 4 mertebe eder. Ayrıca o mahallin daha birçok ifadeleri de vardır.

Eninin 11, boyunun 12, yüksekliğinin 13 olması tesadüfi değildir, bu rakkamlar hep Muhammediliği ifade etmektedir. Mesela, seyri suluk'da 11 "Muhammediliği" ifade eder. 12 ise, "İnsan-ı kamil"i ifade eder ki, o da Muhammediyyet'tir. 13 ise, zaten bildiği gibi "Hz. Rasulüllah'ın şifre rakamı"dır.

Şöyle ki, Ka'be'de her bir "rükün" köşe, bir direk durumundadır ve o direkler Ahadiyyeti tutan "elif"ler'dir. Daha evvelki bilgilerimizde, elif'lerin 12 noktadan meydana geldiğini bilmekteyiz. Fakat, burada bir nokta daha fazla var o nedir? diye sorunca "o nokta, elif'in üzerinde bulunan gizli Ahadiyyet noktasıdır, aslında vardır halka gizlidir", dedi.

İşte 13 rakamının Hz. Rasullüllah'a izafe edilmesi bu hakikattendir. Ka'be-i Muazzama'nın yüksekliğinin 13 metre olması bu sırta bina'endir. "Kelime-i Tevhid"de 12 harften meydana gelmiştir. 12 harf, 12 mertebeyi ifade etmektedir. 13üncü nokta ise onlarda gizli Ahadiyyet mertebesinin ifadesidir iyi anlamaya çalışalım.

Şurada bir noktaya daha dikkat çekelim. Az geriye giderek Kible'nin Ka'be'ye döndürülmesiyle, Ka'be-i Muazzama'ya zat tecellisi yavaş yavaş akmaya başladı. İşte Mekkelilerin o günden sonra artık Ka'be'yi Muazzama'yı teslim etmemeleri imkansızdı. Ne zaman ki, Mekke ve Kabe-i Muazzama fethedildi. İşte o anda Nur-u İlahi ile Nur-u Muhammedi orada ayrılmamak üzere zahir batın birleşti ve bu oluşum ilahi programın kemal tahakkuku idi. İnsanlık tarihinin zahir ve batın dönüm noktası Kelime-i Tevhid'in "zuhur mahalli" ile "kelam mahalli"nin buluşmasıdır.

İşte bu hakikate binaen, yukarıda bahsedilen halin, ziyaret eden kişiler tarafından tekrar yaşanabilmesi için Hacc veya umre ziyaretinde yapılan ilk iş tavaf ve say'dır.

Beytullah'a hergün 120 rahmet

Bir hadisi şerifte Efendimiz (SAV) şöyle buyurmuştur: Allahu Teala Beytullah'a hergün 120 rahmet gönderir. Bunun 60 ı tavaf edenlere 40 ı namaz kılanlara 20 si de Ka'be'ye bakanlara verilir.

Beytullah'a hergün 120 rahmet gönderilmesinin sebebi, orada bulunan Kelime-i Tevhidin hakikati üzerinedir. 12 mertebe olan "Kelime-i Tevhid" ve "İlahi Seyr"nin her mertebesine gönderilen 10 rahmet ile toplam 120 rahmet gönderilmiş olmaktadır.

Bunlardan 60 ı tavaf edenlere, yani "seyr ve hareket uruc ehli"nedir. Bunlar yukarıdan itibaren "Hazaratı Hamse/5 hazret" mertebesinde ve bir de nefsi safiye mertebesinde olmak üzere 6 mertebeye verilen onardan 60 rahmettir. Mertebeleri şöyledir.

- 12 - İnsanı Kamil
- 11 - Tevhidi Zat
- 10 - Tevhidi Sıfat
- 9 - Tevhidi Esmâ
- 8 - Tevhidi Ef'al
- 7 - Nefsi Safiyye mertebelerinde olanlardır.

40 rahmet ise ibadet ehlinedir. Bu mertebeler ise, yukarıdan aşağı

6 - Nefsi Merdiyye

5 - Nefsi Radiyye

4 - Nefsi Mutmainne

3 - Nefsi Mülhime mertebeleridir.

20 rahmet ise,

2 - Nefsi levvame

1 - Nefsi emmare mertebesinde olanlara verilir, ki bunların bakışları sadece sathidir.

Nereye bakıp ne gördüklerini bilmeden taklidi bir seyr içinde fakat iyi niyetleriyle 20 rahmet alırlar.

20-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka'be-i Muazzam

Fakat bütün bu hakikatleri idrak etmiş bir irfan ehline 120 rahmetin tamamı verilir. Bu hususta söylenecek daha pekçok şey vardır, yeri olmadığından kısaca kesiyoruz.

Mescidimde kılınan bir namaz

Bir hadisi şerif daha anlamaya çalışalım.

Hz. Rasulü Allah (SAV) Efendimiz buyurdular ki, “Mescidimde kılınan bir namaz Mescidi Haram haric, başka mescidlerde kılınan onbin (10000) namazdan daha faziletlidir. Mescidi Haram’da kılınan bir namaz ise, diğer mescidlerde kılınan yüzbin (100000) namazdan daha faziletlidir.”

Bir başka hadisi şerifte, “Medine mescidinde kılınan bir namaz başka yerde kılınan onbin namaza, Mescid Aksa’da kılınan bir namaz başka yerdeki bin namaza, Ka’be’de kılınan bir namaz ise, başka yerde kılınan yüzbin namaza eşittir,” buyruldu. (5)

(Not: (5) İmamı Gazali, İhyau Ulumiddin Cilt. 1 Sahife 709)

Yukarıdaki hadislerde belirtilen sayılar, o mertebelerin değerlerini açık olarak ifade etmektedir. Buralarda idrak edilen Kelime-i Tevhid anlayışlarına göre değer ve mertebe kazanmaktadırlar.

Mescidil Aksa’da esma ve sıfat tevhidleri; Mescidi Nebevi’de zat tevhidi; Mescidil Haram’da ise, baştan sona bütün tevhidlerin mertebeleri ve yaşam düzeyleri olduğundan herbir namaz yüzbin (100000) namaz hükmündedir.

Şimdi burada da bir şeye dikkat çekmemiz gerekmektedir. Yukarıda belirtilen bütün miktarları toplayalım, şöyle ki, $100 + 20 + 10 = 130$ bin toplamaktadır. Yine açık olarak görmekteyiz ki, “**Hakikati Muhammediyye**”nin şifre rakamı tüm kemaliyle karşımızda durmakta, feyzi ilahi oradan dağılmaktadır.

“Mescid’il Haram” kitabını okumaya devam

“Makamı İbrahim”

Yine “Mescidil Haram” kitabını okumaya çalışıyorum, nasıl bir kitap ise, bütün alemler zahir, batın sayfalara dökülerek neşredilmiş açtığımız bölüm yine “Makamı İbrahim”, oldukça geniş yer verilmiş. Bu okuyuş aslında “müşahade” ve “duyuş”tur.

Bu kadar zamandır gece gündüz, sıcak soğuk demeden Zatı Mutlağın (Ka’be’nin) karşısında makamımı kaybetmemek için ve beni iyi tanısınlar, unutmalarına diye bıkmadan yorulmadan 24 saat ve oruçlu olmak üzere nöbet tutmaktayım, bana uğramadan “Zatı Mutlağa” yol yoktur, diyordu.

ve devam ederek;

Benim örtüm, sarı metal, O’nun (Ka’be’nin) ki siyah ipektir. Benim vafım “Müheyin” “Heyeman”, şiddetli sevgidir. O’nun vasfı ise, “Maşuku ezeli”dir. Bu yüzden sararıp soldum, örtüm sarı oldu. Benim boyuma, mertebeme göre merkezimde nurdan bir sütun vardır. İşte orada “lâ ilâhe illallah İbrahim Rasulullah” yazmaktadır. Ve ben Zat-ı Mutlağın tam kapısının karşındayım, bana uğramadan O’na yol yoktur. Ayrıca zem zem kuyusu da hemen yakınımdadır. Onun da bekçiliğini yapmaktayım. Daha evvelce buranın temizliği de bana verilmişti. Görülen bütün temizlik çalışmaları “gönül temizliği dahil” benim nezaretimde olmaktadır, diyordu.

Bu sefer, dalgalanan bayraktaki; “İbrahim” isminin harfleri hareketlenip “lisan-ı hal” ile konuşmağa başladılar.

(١) “elif” dedi ki: “Ben onun bayrak direğiym ve 13 makamım vardır, ancak onun (Hullet) dostluk bayrağı 8 inci makamımda dalgalanmaktadır. Ben olmasaydım onun bayrağı dalgalanamazdı.”

(ب) “be” derken sıraya girdi, “ben (ile) yim birlikteliği ifade etmekteyim, eğer ben olmasaydım (ben) yani (elif) meydana çıkamayacaktır. İbrahim bayrağını dalgalandıramayacaktır,” dedi.

Hemen arkasından (ج) “rı” sıraya girip söz aldı. “Durun bakalım o kadar ileriye gitmeyin, eğer ben olmasaydım bu hakikatler, “rahmet-i İbrahimiyye” ile sizlerden dahi gelen ilmi ve manevi rahmetler nasıl ortaya çıkacaktı” dedi.

Bunun üzerine, (د) “mim” o çok güzel “mim” sıraya girerek, sakın beni unutmayın, her ne kadar ben sonda isem de hepinizden öndeyim, çünkü ben, “Mertebe-i İbrahimiyyet”te mevcut “Makamı Muhammediye”nin temsilcisiyim. Eğer ben olmasaydım sizin hiç birinize ihtiyaç olmayacaktı ve hepinizin varlığı benim varlığımda kaimdir, münakaşa etmenize gerek yoktur, hepiniz bir bütünün parçalarısunuz.

Yani Hakikatı Muhammediyede, Mertebe-i İbrahimiyyet’in kendi içindeki mertebelerisiniz, deyince bütün harfler tekrar “İbrahim” bayrağının içine girip yerlerini alarak, mutmainlik ve huzur içinde sadece şekillerini zuhura çıkarıp gözler önüne sererek, sessizce dalgalanarak seyr edilmeğe devam ettiler.

20-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

Regaib Kandili gecesi

Ka'be'nin içi bölümü

Kitabın sayfalarını çevirirken “Ka'be'nin içi” bölümüne geldik ki; ben de merakla, hadi hemen içeri girelim dedim ve Makamı İbrahim'den yavaş yavaş kapı istikametine doğru yürümeğe başladım. Fakat kapıya yaklaştıkça kalabalık artmağa başladı, biraz daha yaklaştıkça bu bedenle içeriye girmenin mümkün olmadığını anladım. Çünkü zaten bu bedenle içeriye girmeye en büyük mani idi.

Ne yapayım diye düşünüyorken ilham kuşu başıma kondu da, ne düşünüyorsun? 13 – 13 dedi. Dedi amma aynı zamanda da müezzın efendi “Allahu Ekber” diye nida etti.

Meğer akşam namazı vaktiymiş, onu eda etmek için cemaate uyduk, imam efendi de ilham kuşundan ilham almış olacak ki,

Kuranı Kerim Tin 95/ 1-3 ayetleri

وَالَّتَيْنِ وَالزَّيْتُونَ وَطُورِ سَيْنِينَ وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ

“*vettin vezzeytin ve turisinine ve herel beledil emin*” okumakta, adeta araya girmeyi teşvik ediyordu.

Nihayet selam verildi cenaze namazı da eda edildikten sonra, ilham kuşu tekrara uçmağa başlayarak 13-13 diye kanat çırpıyordu.

Onu takibe başladım, elime nurdan 13 metrelik bir merdiven verdi, alıp Ka'be'nin تنها bir yanına dayayıp yukarıya çatıya çıkmaya başladım. Çatıya çıkınca baktım aşağıdan yukarıya tam merkezde nurdan bir sütun etrafı açık, meğer gök ehli aradan girip çıkıyormuş.

Onüçüncü bölümü üstte, diğer 12 bölümü de içeride. Aşağı nasıl ineceğim derken baktım bir tabela “nuzul/iniş” yazıyor.

Nur sütununun o yanına gelip bakınca gördüm ki,

(M - H - M - M - D - R - R - S - L - L - L - H) diye her basamağında bir harf ile, 12 harfli “**muhammedürrasulullah**” yazıyordu.

Sessizce merdivenden süzülerek aşağıya indim ki; o nur sütununun diğer yüzünde ise “uruç/çıkış” 12 harfli “**lâ ilâhe illâ allah**” Kelime-i Tevhid'inin her basamağında bir harfi ve mutebesi yazmakta idi.

İçeride olağanüstü bir hal olduğu seziliyordu. Dışarıdan içerisi görülmüyor fakat içeriden dışarıya tamamen gözüküyordu.

Ortadaki merkez nur sütununun önünde “Hacer-ül Esved” köşesine doğru olan istikamette, ki orası “Hakikati Muhammedi”dir, “**Nuru Muhammedi**” duruyordu;

onun “içeriden” sağ yan köşesinde ise “**Nuru İsevi**”;

onun yan köşesinde ise, “**Nuru Musevi**”;

onun yan köşesinde ise, “**Nuru İbrahim**” duruyordu.

Hep birlikte dediler ki; hoş geldin kardeş, ne güzel zamanda geldin, bu gece Regaib kandilidir, bu sene içerisinde kimlerin gönüllerine “Hakikati Muhammedi Nur”u gönül rahimlerine düşürülecek ise, buradan dağıtılır. Birimiz doğuya, birimiz batıya, birimiz kuzeye, birimiz güneye, sen de al bulunduğun yerdekilerin gönüllerine serp dediler.

Ve az dışarıya bak, dediler: ben de, dışarıya bakınca, dışarıda öyle bir yağmur

“rahmeti ilahiyye” zahir, batın yağıyordu ki, bazıları kaçışıyor, fakat çoğunluğu tavaflarına devam ediyordu. Dediler ki; bu akşam 120 rahmet değil 120 bin rahmet vardır. Bunların 60 bini ki bize en yakın olan tavaf ehline, 40 bini az daha uzakta olan ibadet ehline, 20 bini ise, daha uzaktan bize bakanlardır, dediler.

Bu anlayış içerisinde birden irkildim, Beytullah’ın içinde misafir olduğum da O’nu tavaf edenler içeridekiler ile birlik beni de tavaf ediyorlardı. Bu hal içerisinde, Mertebe-i İbrahim söz alarak, dikkat et çekinme bu tavaf bizlerin madde benliklerine, dış madde yapılarına değil her birerlerimizde bulunan “Hakikat-ü Muhammedi” nuruna ve “nefahtü ruhuna”dır, dediler.

O zaman düşündüm ki; Beytullah’ın içinde secde nereye yapılır? Dediler ki; Ahadiyyet temsilcisi olan 13 mertebeli merkez nur sütununun olduğu yerde secde olmaz. O mertebede ona dönük olarak durursan burası Ahadiyyet mertebesidir.

“lâ ilâhe illâ allah” yüzü, hüvviyeti, “muhammedür Rasulüllah” yüzü ise, inniyetidir. Burası “Zat-ı Mutlak” yeridir.

O merkezden hangi köşeye doğru yönelirsen o köşenin ifade ettiği manaya secde etmiş olursun ki, içeride her yöne secde etmen mümkündür. Ama dışarıda böyle olmaz, her yönden merkeze, Ahadiyyet’e secde etmek mutlak gereklidir.

Bir ara yine kendime geldim ki, tavaf edenler bizleri tavaf ettiği gibi secde edenler de bizlere doğru secde ediyorlardı. Bu hal de çok garibime gitti de irkildim, yine Mertebe-i İbrahim konuşmaya başladı ve dedi ki; biz şu mukaddes Beyt’i yukarıya hep birlikte çekelim. Ortada sadece bir Ahadiyyet’in nur sütunu kalsın, sıra sıra Ka’be boşluğunda secde edenlerle dolduralım da... Ahadiyyet sütununa kadar. Sütunun etrafında çevresinde evvela 4 mertebenin temsilcisi 4 kişi olacaktır. Onların çevresinde 12 kişi, onların çevresi de çoğalarak gidecek kesret olacaktır.

Bir ara Ahadiyyet direğini de ortadan kaldırsak, evvela o 4 kişi karşılıklı birbirlerine secde ediyor şekilde olacaklardır. Onlardan sonrakiler de, sonrakiler de hep birbirlerine secde etmiş olacaklardır. Bu hususta mühim olan şey, birinin diğerine abdiyyetiyle uluhiyyetine, diğeri de aynı şekilde kendisinde bulunan abdiyyetiyle diğerinin uluhiyyetine secde ettiği görülecektir.

Genelde hakikat zaten böyle olduğuna göre burada olan özelde niye olmasın dedi ve vakit de oldukça ilerlemiş olduğu o an baktım ki yine müezzin efendi “Allah-u Ekber...lâ ilâhe illâ allah” diyerek Kelime-i Tevhid’li ezanı Muhammedi ile yatsı namazını haber vermekte idi.

Ben de orada olanlarda müsaade alıp regaib gecelerini de kutlayarak, Kelime-i Tevhid merdiveninden tekrar terasa çıkarak geldiğim yoldan 13 basamaklı nurdan elif merdiveninden aşağı inerek karşıda müezzin mahfelinin arkasında bir direğin dibinde bıraktığım “Necdet”in yanına gidip yatsıyı cemaatle kıldıktan sonra istirahat için Ravza-ı Mutahhara’dan ayrılıp otele doğru yola çıktık. Yolda da, şairin söylediği sözün ne kadar gerçek olduğunu düşünerek, terennüm ediyordum.

Sen ona korkma de Kur’anı Natık (*konusan Kur’an*)
Gönül Ka’besine gir ol mutaluk.
Devreye ol Ka’be’nin etrafını
Devrederler bir gün gelir şems-i zatını (*zat güneşini*)

21-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka'be-i Muazzama Saat 12

“Kelime-i Tevhid”in harfleri itibariyle oluşması

Şimdi gelelim Kelime-i Tevhid’in, halka iniş (nüzul) safhalarına.

Telaffuz ettiğimiz “Kelime-i Tevhid” Hakk’a yükseliş (uruc) sistemi içerisinde kullandığımız Tevhid kelimesidir.

Kuldan Hakk’a doğru yola çıkan sadece belli harfleri tekrardan ibaret olmayan, Hakk’a dönüş yollarının bütün aşamalarını içinde bulunduran bir harfler zinciridir.

Kelime-i Tevhid “nüzul ve uruc/iniş ve yükseliş) mertebelerini en kısa, en açık, en kolay, en anlamlı, en derin, en geniş şekilde ifade eden cevami-ül bir kelimedir.

Zat, sıfat, esma ve ef’al mertebelerini bünyesinde topladığı gibi bütün mevcudatı dahi bünyesinde toplamıştır. Eğer insanlık alemine ilahi kitaplar gönderilmemiş olsaydı, gerçekleri anlamak için sadece “Kelime-i Tevhid” ve içerdiği mana hazinesi onlara yeterdi.

(الله) “Allah” lafzının oluşumu

Ezelin ezeline, ebedin ebedinde insan aklının ve ihatasının alamayacağı bir zamanda, gerçi orada zaman da henüz yoktu (bir an) diyelim, o anda ne olduysa oldu “Zatı mutlak” A’ma’iyyet mertebesinden Ahadiyyet mertebesine tenezzül etti. Burada “Hüvviyyeti” ve “İnniyyeti” zuhura çıktı.

Hüvviyyeti (Beytullah) “Beyt’ül Atik”in ve “mükevvenat” alemlerinin kaynağı:

İnniyyeti ise (Hakikati Muhammedi) Kur’an ve insanın kaynağı oldu.

Bu iki kaynağın toplu ifadesi ise “Kelime-i Tevhid” “lâ ilâhe illâ allah” ile belirlendi.

“Kelime-i Tevhid”in ilk zuhura çıkmaya başlamasına yukarıda belirtilen Hüvviyyet’in “**hu**” su kaynak oldu. (Zahir alemde bilindiği gibi “hu/o) demektir.

İşte bu ilk zuhura çıkış Hüvviyyet’in “hu/o” su ile simgelendi. Bu “**hu**” “Hüviyyeti Mutlaka/mutlak hüvviyettir” Bir bakıma “ismi azam/en büyük isim” de budur. Bunun hakikatini anlamak mümkün değildir.

İşte bu “**hu**” Allah kelimesinin oluşumunu sağlayan sondaki “hu”dur. Fakat varedilişte ilktir. Bilindiği gibi “hu” bulunduğu yer icabı yazıda bazen iki gözlü bazen tek gözlü olması bütün varlığı bünyesinde topladığını ifade etmesidir. Daha sonra oluşacak bütün varlıkların kendilerine has özel hüvviyyetleri kaynaklarını buradan almaktadırlar. Ve yine bu “hu” ağıza en uzak yerden yani mideden, yani batından gelmektedir.

“**hu**” “Hüviyyeti Mutlaka” kendi kendini zuhura çıkarıp (var edip) bir makam oluşturduktan sonra, yavaş yavaş saltanatını genişletmeye başladı ve kendine en yakın olarak gizli \ “**elif**”i buldu ve o mertebeye doğru akmaya ve hayat vermeye başladı. Bu gizli \ “**elif**” oluşunca “hu/o” ile (onu) kendi kendine okudu ve “ah” dedi. “küntü kenzen/gizli hazine” nin ilk muhabbeti ve aşıkların içlerindeki, gizli “ah” ları oldu.

Bir müddet bu muhabbet haliyle kaldıktan sonra tekrar saltanatını genişletmeye devam

ederek 3. (üçüncü) mertebeye doğru yönelerek ل “lâm”ı oluşturmaya ve ona hayat vermeye başladı. Bu ل “lâm” oluşunca yine onu kendi kendine okudu ه (elbette “hu/o”) (onun için) yani (“hu” için) dedi. Yani “lâm”ın oluşması kendisi için değil, “hu” için, yani “benim için” dedi.

Bir müddet ه (elbette “hu/o”) (hu/onun için) bayrağını dalgalandırdıktan sonra daha genişlemeyi murat ederek “geçici” bir “elif” harfi ilave etti ve okuyarak bu sefer ا “ilahu” (ilah) dedi. Böylece kendine verdiği ilk toplu vasıf bu ا “ilahü” (ilah) oldu.

Bu ilahiyyat öyle bir ilahiyyat ki orada ne isim, ne resim, ne vasıf ve ne de ayrı, gayrı vardı. Kendi kendinde kendi olan tek ilahtı.

Bir müddet de bu mertebede kaldıktan sonra biraz genişlemeyi murad etti ve bir “lâm” daha seyrine ilave ederek evvela لا ا “la ilahu” (ilah yoktur) diye kendi kendinde, kendi zuhurunu tekrar gizledi. İlk nehiy (kaldırmak) budur.

Bir müddet de böyle kaldıktan sonra,

كُنْتُ كَنْزٌ مَخْفِيٌّ “küntü kenzen mahfiyyen” “gizli bir hazineyim”

hükmüyle açılımlarına devam ederek oluşan harflerin önüne bir de “elif” ilave ederek baştaki “lâm” “elif” ile birleşince “lam-ı tarif” belirleyici “lâm”a dönüştü; o haliyle okuyunca kendine ا ا “el ilahu” (mutlak ilah) vasfını verdi.

Bir müddet de böyle kaldıktan sonra ا ا “el ilahu” lafızlarını toplamayı muradederek oradaki geçici elifi şeddeye dönüştürerek gizledi ve kendi kendini bütün bu içerdiği mertebeleri ifade edecek olan ا ا Allah” kelimesine dönüştürdü.

İşte böylece kendini sonradan da oluşacak her mertebenin hakkını koruyacak “zati ismi”ni oluşturmuş oldu.

Şimdi tekrar edelim “Allah cc.” (lafzı celali)ne “hu”dan başlayıp “elif”de biten bu ismi zat’ın sondan başa okunuşu “Allah” oldu. Ve hiçbir şey hariçte kalmamak üzere bu sembol ve mananın içine dahil edildi.

Allah sembolünde ve manasında, okunuşu itibariyle, baştaki, “elif” sembolü (harfi) “Ahadiyyet” mertebesini, birinci “lâm” sembolü (harfi) “Uluhiyyet” mertebesini, ikinci “lâm” sembolü (harfi) “Velayet ve Risalet” mertebesini, yukarıdaki (/şedde) ise, çokluğunu, şiddetini,

aradaki gizli “elif” muhabbetini,

sondaki “hu” ise, bütün bunlarda mevcut olan “Hüvviyyeti Mutlaka”yı ifade eder oldu.

İşte bu “Allah” sembolü ve kelimesi zat mertebesini ve orada oluşan hadiseyi bildirmektedir. Aynı zamanda daha sonradan zuhur edecek bütün mertebelerine de kaynaklık etmektedir.

Şu anda bu manayı yeryüzü beşer lisanında gerek harf ve sembollerinde gerek telaffuzlarında Arap lisanından başka hiçbir lisanla ifade edebilmemiz mümkün değildir. Aslına en uygun ifade tarzı Arap lisanında bulunan harflerle, o sembollerle kısmen ifade edebilmektedir.

Alemlerin ve beşeriyetin ne kendileri ne de lisanlarının olmadığı bir devrede o zati mutlak bu vasfını da uluhiyyet lisanı üzere yaptığından işte biz bu telaffuzunu bilememekteyiz.

Bildiğimiz batındaki, Allah lafzının sonradan beşer idrakine ulaştırılmaya çalışılan “Arap lisanı” üzere olan tercümesiyle “Allah” olarak okunuşudur.

Bu tercümeyi Kur’anı Kerim’de de ifade edildiği gibi bizzat Allah’ın kendisi seçerek yapmıştır. Bunun dışındaki ne Fransızların “Dieu” sözcüğü, ne Almanların “Gat” ve İngilizlerin “God” sözcüğü, ne Hintlilerin “Nirvana” sözcüğü ne Çinlilerin “Tao” sözcüğü ve ne yazık ki, biz Türklerin “Tanrı ve Çalab” sözcüklerinin harf ve manaları belirtilen “Allah” lafzının karşılığı hiçbir şekilde olamamaktadır.

Tabii ki, her millet temiz ve saf iç duygularıyla Rabblerine, kendilerine uygun ifadelerle sesleneceklerdir ve o “Allah” olan yüce zat onları da kabul edecektir, çünkü o aynı zamanda “kulunun zannına göre”dir.

Bizim gayemiz insanları umutsuzluğa düşürmek değil, fakat ne muazzam bir mana aleminde yaşadığımızı bir nebze olsun ifade etmeye çalışmaktır.

(ٱ) “illâ” lafzının oluşumu

Biz yine mevzumuzla dönelim, bu sefer zat mertebesinden sıfat mertebesine doğru nüzül etmekte (inmekte)dir. Buranın ifadesi ise (ٱ) “illâ” dır.

Bilindiği gibi sıfat mertebesi “zati uluhiyyet”in, vahidiyyetten, rahmaniyyetine tenezzülüdür ve burada zati ve subuti 13 sıfatı zuhura çıkmaktadır. Ayrıca “Hakikati Muhammedi”nin de zuhur mahallidir.

Evvela yine sondan başa (ٱ) “illâ” nın (ل) “lamelif”i şekillendi. Zaten bu harfler ٱلله “Allah” lafzında da hem şekil, hem de mana olarak mevcuttur.

(ل) “lâm” lahut, (ل) “elif” ise, ahadiyyet’in sıfat mertebesindeki temsilcileridir. Onların önüne bir “elif” getirilerek “lâm”da şedde ile lahut tecellisi şiddetlendirilerek, (ٱ) “illâ” ya dönüştü.

Bu şu demek oldu; ey sıfatlarım bundan sonra yavaş yavaş alemleri mülke doğru sizde nüzüle geçeceksiniz orada faaliyete geçtiğinizde sakın ha kendi başınıza işler yapmayasınız. Ben sizlere birer kimlik, hayat, ilim, irade, kudret, kelam, semi, basar gibi bunları verdim. Bunların üzerinde sizlere ait ayrı bir saltanatınız yoktur. Bu saltanat ancak Allah olan bana aittir, diyerek Allah, (ٱ) “illâ” bölümünü oluşturdu.

Burada bir şeye daha dikkat etmemiz gerekecektir. Bilindiği gibi latin harfleri ile yazı soldan sağdır, yani “Nefsi Kül”den “Aklı Kül”edir.

Arap harfleri ile yazılan yazılar ise, “Aklı Kül”den “Nefsi Kül”e yani sağdan soladır ki, “illâ” önde “Allah” onun devamındadır. Verdiğimiz manalar bu sıraya göredir.

إِلَّا اللهُ “illâ allah” iki şekilde yazıldığında ikisi de ayrı istikametlere gitmektedirler.

Böylece Kelime-i Tevhid’in iki bölümünü oluşturduktan sonra şimdi gelelim “Esmâ” mertebesi olan (إِلَه) “ilâhe” bölümüne.

22-09-2001

Mekke-i Mükerreme

Ka’be-i Muazzama

(إله) “İlahe” lafzının oluşması

“Esmâ” yani (Esmâ-ül Hüsna) Allah’ın bütün güzel isimlerinin tecelli ve zuhur mertebesi olan bu mertebede her ilahi isim latif birer kimlik kazandıklarından hepsi kendilerine has manalarının temsilcileri oldular ve bu yüzden ayrı ayrı her türlü faaliyeti ortaya koyacak güç ve imkanları zat mertebesinden talep ettiler.

Bu taleplerini “Zatı İlahi” yani, yukarıda “Allah” lafzı ve manasının oluşumunda tesbit ettiğimiz “ilah” (Aklı kül) (mutlak ilah) bu mertebede (Nefsi külü) zuhura getirerek onların talepleri istikametinde ihtiyaçlarını zatından vermek suretiyle kendi (ilah) tecelli ettiği her bir isim ve o ismin manası ise (İlahe) yani nefis ve üretken oldu.

Bu mertebe aynı zamanda Rububiyet mertebesi, yani Rabb’lık ve terbiye mertebesidir. Allah c.c. lafız ve manasında “zat mertebesinde” “ilah” tek fakat Esmâ mertebesinde İlah’a bağlı “ilâhe”ler çoktur. İşte bu yüzden “kesret” yani çokluk, manalar halinde zuhur etmeğe başlamıştır ve her mana bir kelime ile ifade edilmiştir ve her kelime bir mananın zuhur mahalli olmuştur.

Kelime-i Tevhid’in bünyesindeki “ilâhe” kelimesi “Esmâ-ül Hüsna” bölümünün zuhur mahallidir. Bu kelimenin oluşması yukarıda bahs edilen “Allah” lafzı celilinin içinde bulunan “ilah” kelimesine benziyor ise de arada kendi zatında mutlak tek ilah iken, burada ise zuhura getirilen her bir isim ve o ismin manası çokluğu itibariyle “ilâhe” (izafi isim) olarak vasıflandırılmıştır.

Bu ilaheler özleri itibariyle gerçek “ilah”a bağlı iseler de suretleri itibariyle her birerleri (münferittir) tek tektirler. Her ne kadar bireysel bünyelerinde asaleten var olan varlık ve manalar iseler de özleri itibariyle kendilerine ait bir şeyleri olmadıklarını, Mutlak İlahın vekilleri ve zuhur mahalleri olduklarını bilmeleri ve hadlerini aşmamaları gerekmektedir.

İzinsiz, vekaletini asaletle dönüştüren, vekaletten de asaletten de ebediyyen mahrum kalmış olur.

Böylece “Kelime-i Tevhid”in bir kelimesi daha batın alemde zahir aleme çıkmış bulunmaktaydı, böylece (allah – illa - ilahe) zatından sıfatına, sıfatından esmasına tecellisi olmuştur.

Fakat henüz daha seyr tamamlanmamış 13 mertebeli Ahadiyyet nur sütunu arzı mübareke “Hazreti Şehadet”e ulaşmamıştı.

(ٱ) ”lâ” lafzının oluşumu

İşte bu son (nüzül) bağlantıyı (ٱ) ”lâ” ile yani (ل) “lâm elif” ile yaptı. Bu “lâm elif”, öyle bir “lâm elif”tir ki zahir ve batın bütün ef’al alemini kucaklamış oradan da arzı azime kollarını uzatmıştır.

Biz ona şimdi zahir kelime, anlam manasıyla bakmaya ve öyle okumağa, anlamaya çalışalım. Genelde “lâ” kendinden sonra gelen manayı nehyedici yani kaldırıcılık görevini yapmaktadır. Burada ise aslında kendi kendini “zahir mertebesi” itibarile “lâ” etmekte, kaldırmaktadır.

Şöyle ki; “Zatı Mutlak”

Ahadiyyetinden Uluiyyetine tenezzül ettiğinde, اللهُ “Allah” ismi ve manasıyla zuhur etmişti.

Oradan sıfat “Vahidiyyet ve Rahmaniyyet” mertebesine (ٱ) ”illâ” ile tenezzül etmişti.

Oradan “Rububiyet” mertebesine (ٱ) ”ilâhe” ile tenezzül etmişti.

Şimdi burada ise, “Rububiyet” mertebesinden “Melikiyyet” mertebesine son tecellisi olan (ٱ) ”lâ” ile tenezzül etmektedir, ki bu tenezzül ve tecelli kemalatın sonu ve zirvesidir.

Ehli Hicap (perdeliler) buraya (Esfeli safilin/aşağıların en aşağısı) der. Hakikat yönü ile ehli hal ise, “lika/buluşma”, vuslat alemi der.

Ancak burada zatın kendini “ef’al, esma, sıfat ve zat” perdeleriyle perdelediğinden, bu perdeleri açıp da o “lika”ya ulaşmak pek kolay olmaz.

Bütün alemlerden zuhura gelen bu “la aleminde”, ki (melikiyyet” yani “malik”iyyet mertebesidir. Diğer ismi “ef’al/fiil madde alemi”dir. Her varlık kendine tanınan mülkünü kendi gerçek mülkü zannettiğinden fiilen bu alem “malik”ler tarafından izafeten geçici olarak bölünmüştür.

Bu geçici bölüşme, paylaşım neticesinde “malik” zahir, “malikel mülk” batın olmuştur. İşte bir müddet batında kalmayı murat ve arzu eden “zatı mutlak” burada kendini (ل) “lâm elif” sırrı içinde gizleyerek, kendi kendine, kendinde olarak (ٱ) ”lâ” diyerek perdelemiştir.

Bu perdeyi izinsiz açmaya çalışanlar (ل) “lâm elif”in tabanında görüldüğü gibi çelmeyi yerler ve daha oradan geri dönerler. Bu perdeyi açmak ve çelmeden kurtulmak için özel bir izin gerekmektedir. Tevhid nüzül kervanından inip, tevhid uruc kervanına dahil olmak gerekecektir. Vakti geldiğinde o kervana bineriz inshaallah.

Böylece özet olarak oluşumunu izah etmeye çalıştığımız “Kelime-i Tevhid” ef’al aleminde zuhur etmek için son aşamasını da tamamladıktan sonra “Zatı Mutlağı” her mertebesi itibarile ve o mertebenin hakikatleri içerisinde en güzel şekilde her mertebeyi bir kelime ile izah eden dört (4) kelimedenden meydana gelen dört (4) mertebeyi bir cümle içinde anlatan ve o cümlenin harflerinin de 12 harf olarak, ki bu da “seyri süluk mertebeleridir.

On iki (12) mertebeyi de bünyesinde bulunduran “Manayı Muazzama” “lâ ilâhe illâ allah” Allahu Teala Hazretlerinin düzenlediği her mertebesi itibariyle kendi kendini, kendinde kendi vasfettiği Arap lisanı üzere “beşere” hediye ettiği zatından ef’aline yukarıdan aşağıya nüzül eden alemler köprüsüdür.

12,11,10,9,8	7,6,5	4,3,2	1
اللّٰه	الّا	اله	لا
1,2,3,4,5	6,7,8	9,10,11	12

lâ ilâhe illâ allah

22-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Kabe-i Muazzama

Buraya kadar “Kelime-i Tevhid”in zatından ef’aline nasıl oluşup uzandığını ve varlık bulunduğunu anlamaya ve anlatmaya çalıştık. Bundan sonra ise, o muazzam mananın nasıl ve nereye emanet edilip, tahakkukunun da nasıl gerçekleştirileceği aşamalarına bakalım.

“Mertebe-i Ademiyyet” Tevhidi

Kur’anı Kerim Bakara 2/30 ayetinde,

وَإِذْ قَالَ رَبُّكَ لِلْمَلَأِكَةِ إِنِّي جَاعِلٌ فِي الْأَرْضِ خَلِيفَةً

“ve iz kale rabbüke bil melaiketi inni ca’ilun fiyl ardı haliyfeh”

mealen,

“o vakti hatırla ki, hani rabbın meleklere, ben yeryüzünde bir halife halkedeceğim” demişti.

İşte burada bahsedilen halife o muazzam “Kelime-i Tevhid”in o günkü anlayışı içerisinde arzda, emanet edilerek ilk bekçisi görevlisi ve zuhur mahalli olacağı ilan edilmekteydi. Bir halifenin isminin, yukarıdaki ayetlerin devamında (آدَمَ) “Adem” olduğunu öğrenmekteyiz.

İşte “Kelime-i Tevhid”in ilk emanet edildiği yer ef’al alemleri itibariyle “Mertebe-i Ademiyyet”tir. Ayrıca batın olarak, “Mertebe-i Ahadiyyet”te, kendisinde gizlenmiştir.

“halakal ademe ala suretihi” Hadisi Kudsisinde belirtildiği gibi Allah Adem’i “batın” olarak kendi suretinde, yani kendi özellikleriyle halk etmiştir. İşte ancak bu yoldan “Kelime-i Tevhidi” koruyabilecek ve emanet edilebilecek mahal olmuştur. Adem AS’ın hikayesini

herkes bilmektedir. Malum aşamalardan sonra cennetten yer yüzüne indirilen Adem ile Havva, evvelki satırlarda da belirttiğimiz gibi yer yüzünde beşer lisanından ilk defa “Kelime-i Tevhid”i telaffuz edenler olmuştur.

Böylece bir beşer halife lisanından Kelime-i Tevhid’in “uruc” yani yükseliş sistemi içerisinde ilk defa kullanıldığını görmekteyiz. Adem kelimesi de bize bu hakikatlerin mertebe-i Ademiyyetle zuhura çıkmaya başladığını göstermektedir. Adem’in baştaki (١) “elif”i Ahadiyyet, sondaki (م) “mim” Muhammediyyet, ortadaki (د) “dal”ı ise, Ahadiyyet’in Muhammediyyet’te zuhur edeceğinin delilidir.

Adem’in (a.s.) lakabı “Safiyyullah”dır. O mertebede ve daha sonra gelecek “Mertebe-i İbrahimiyye”te kadar olan sürede “Kelime-i Tevhid” nefis mertebeleri itibariyle dua makamından ifade edilecektir.

Şöyleki :

“lâ ilâhe illallah Adem Safiyyullah”

“lâ ilâhe illallah Nuh Neciyyullah”

gibi nihayet insanlık alemi, “Mertebe-i İbrahimiyyet”e ulaşıncaya artık bu aşamada “Kelime-i Tevhid” hem dua, hem zikir, hem de tefekkür konusu olmaya içinde barındırdığı “Tevhid” hakikatleri ve manaları oluşturduğu yoldan uruc olarak tekrar aslına, gerçek hakikatine doğru yola çıkmaya başladı.

“Mertebe-i İbrahimiyyet” Tevhidi

Hak Teala buyurdu:

- Ya İbrahim! Cebrâil’i sana göndereyim, sana lâ ilâhe illallah kelimesini telkin etsin. Bu kelimenin nerede ve nasıl söyleneceğinin sana güzelce ta’lim etsin.

Namus-u Ekber olan Cebrâil gelip dedi ki:

- Ya İbrahim! Hak Teala sana lâ ilâhe illallah kelimesini öğretmem için beni sana gönderdi.

Bu kelimeyi İbrahim (a.s) a üçkere telkin etti.

Cebrâil lâ ilâhe illallah dedi, İbrahim dinledi; İbrahim söyledi, Cebrâil dinledi.

Üçer kere karşılıklı birbirlerini dinledikten sonra Hak Teâla:

- Ya İbrahim! Bir halvet yerde çilehane yap; orası karanlık olsun; oraya girip otur; niyyet et. Hak teâla’nın kudreti sana zahir oluncaya kadar lâ ilâhe illallah demeye devam et,” buyurdu

Bilindiği gibi İbrahim (a.s.)’ın bir lakabı da “Tevhid’in babası”dır. İşte bu hakikat üzere Tevhid’i İbrahim **“la faile illallah”**tır, yani ilk insanlık tarihinde “Kelime-i Tevhid”in kelimesini kendi mertebe-i itibariyle aşağıdan yukarıya, kuldan Hakk’a doğru okumağa başlamıştır.

Burada dikkat edilecek çok mühim bir husus vardır. Lafızda tamamını, aslında gerçek olarak sadece (ل) “lâ” yı okuyabilmiş, diğer bölümleri lafız olarak söylemiştir, ki zaten onun mertebesi budur, görevi de bu mertebeyi ortaya getirip faaliyete geçirmektir ki, bunu da başarmıştır.

Buradaki Tevhid kelimesi “lâ” ilahe illâ allah, okuyanı İbrahim Halilullah’tır. Mertebesi “Halil” dostluktur. Dostluk örtüsüne bürünen gayrı görmez.

Burası seyr-ü süluk yolunda sekizinci (8.), Hazret mertebesi bakımından birinci (1.), kelime lafzı ise, “**la faile illallah**”tır.

Böylece nüzül mertebelerinden uruc mertebelerine yükselmeğe çalışarak kuldân Hakk’a “Kelime-i Tevhid”in kelimeleri yavaş yavaş okumağa devam edilsin.

Burada ilk okunup çözülen kelime (ل) “**lâ**” “nehiy”. Varlıktan izafeti kaldıracı (ل) “**lâ**” dır. Bu (ل) “**lâ**” (ف) “**fa**” ile bütün fiillerin faileri geçici “malik”ler değil, “malikel mülk” olduğu yavaş yavaş kesinleşerek ortaya çıkmaya başlamış olur. İşte bu mertebenin zuhur mahalli “kişi”sinde (ل) “**lâ**” müşahade (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**ilahe illâ allah**” kelim ile söylenir. İlk zati müşahade hali buradan başlamaktadır. Bilindiği gibi “İbrahim” İbrani lügatına göre “eb’rahem”dir.

Baştaki (ل) “**elif**” “Ahadiyyet”in zuhur mahalli,
ikinci harf (ب) “**be**” ile “birlikteliği,
üçüncü harf (ر) “**ri**” bu mertebedeki “rahmeti İlahiyye”yi,
dördüncü harf (ه) “**he**” aradaki “hüvviyyet-i mutlaka”yı,
sondaki (م) “**mim**” ise, bu mertebedeki “Hakikat-ı Muhammediyye”nin tecelli yeri,
zuhur mahalli olduğunun ifadesidir.

22-09-2001
Mekke-i Mükerrreme
Ka’be-i Muazzama

“Mertebe-i Museviyyet” Tevhidi

Buradan da ileriye gidip Kelime-i Tevhid’i daha iyi okumayı arzu ediyorsak, o zaman yolumuz “Mertebe-i Museviyyet”e doğru ilerliyecektir.

“Vadi-i Eymen”e Musa (a.s.)’a “Tur dağında hitap edilen vadi” ulaşmadan bu hakikatlere ulaşmamız mümkün değildir. Çünkü Allah’ın c.c. çizdiği genel seyr yolu budur.

Buradaki Tevhid kelimesi, “lâ ilâhe illâ allah” okuyanı “Musa Kelimullah”tır ve burda, bu makamda okunan, yani “çözülen” kelime “ilâhe” dir. Bu oluşum üzere Tevhid-i Musa “la mevcude illâ allah” şeklindedir.

Evvela (ل) “**lâ**” nın gerçeğini okuyup (ل) “**ilâhe**”nin hakikatine ulaşınca baktı ki, bütün varlıktaki mevcudlar daha evvelce kendilerinin gerçek var zannedildiği üzere değerlendiriliyorken, kendisinde oluşan bir irfaniyet ile varlıkların kendilerine ait bir varlıkları olmadıkları (ل) “**ilâhe**”lerin aslının tek “ilah” (Kubb-ul erbab) olduğu anlaşılınca ve Tur dağından Cenab-ı Hak ona kelim edince (لَا) “**illâ**”ya da ulaştığını zanneden Hz. Musa

“yarabbi sana bu kadar yaklaştım bana kendini göster” arzusu karşısında “len terani” (sen beni göremezsın) sözü oldu, çünkü daha henüz (لَا) “illâ”ya ulaşmamıştı.

Bu yüzden “yarabbi seni her şeyden tenzih ederim, beni müminlerin evveli yaz,” diye ricada bulundu ve bu merteye tenzih mertebesi, ilk idrak edip yaşayan da Musa (a.s.) oldu. Bu yüzden “Mü’minlerin evveli” yani bu mertebenin önderi olmasını istedi.

Burası seyr-i suluk yolunda 9 (dokuz)uncu mertebedir.

“Musa”nın (م) “mim” “Hakikat-ı Muhammedi”nin “Musaviyyet tenzih” mertebesini

(س) “sin”i ise, o mertebede olgunlaşmağa devam eden “insanı” ifade etmektedir.

Burada “Kelime-i Tevhid” (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “lâ ilâhe” müşahade, (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “illâ allah” lafzen ifade edilmektedir.

Buradan da ileriye gidip “Kelime-i Tevhid”i daha iyi okumayı arzu ediyorsak o zaman yolumuz “Mertebe-i İseviyyet”e doğru ilerliyecektir.

“Mertebe-i İseviyyet” Tevhidi

Burası, Mertebe-i İseviyyet’tir, sıfatı “Mesih”, ismi “İsa”, lakabı “Ruhullah”tır. Bu makamda okunan, yani “çözülen” kelime (لَا) “illâ”dır.

Bu oluşum üzerine de “Tevhid-i İsa” “la mevsufe illâ allah” şekliyledir.

(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “lâ ilâhe illa” müşahade (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “allah” ise, lafzendir.

Onların anlayışında bunun diğer “bozulmuş” şekli (Eba, Ebi ve ruhül kuds)tür yani, (baba, oğul ve kutsal ruh) şeklindedir.

Bu merteye (teşbih) (şibh) “benzetme” misallendirme mertebesidir. Cenab-ı Hakk ilk defa sistemli olarak bir mahalde zat-i tecellisini ortaya koymuştur.

İsa AS’’dan zuhura gelen mu’cizeler kendinden evvel gelen peygamberlerin mu’cizeleri gibi değildir. Gerçi dış görünüşte Mu’cizeler insanları aciz kaldıkları hadiselerdir fakat İsa (a.s.)’ın mu’cizeleri ile kendinden evvel geçen Peygamberlerin mu’cizeleri, sistem, oluşum bakımından aynı değildir.

Şöyle ki evvelki peygamberler daha henüz zat tecellisinin mertebesinde olmadıklarından kendilerinden zuhura gelen olağanüstü hadiselerin kaynağı değil, zuhur mahalli idiler.

İsa (a.s.)’dan meydana gelen mu’cizelerle ise, İsa (a.s.), mu’cizelerin hem kaynağı, hem de zuhur mahalli oldu, çünkü zat-i tecelliye mazhar idi. Bu da (آلَا) “illâ”yı çözmesinden (لَا إِلَهَ إِلَّا) “lâ ilâhe illa”ya ulaşmasından idi.

(آلَا) “illâ” “Allah”ın en yakın komşusudur.

“Ruh’ül Kudüs” (Cebrail (a.s.)) vasıtasıyla beşeri babaya muhtac olmadan ruhani bir kanaldan gelmesi O’na diğer insanlardan farklı bazı özellikler kazandırdı. Kendi annesi yoluyla yer ehli, “ruh’ül kudüs” yönüyle de gök ehli idi. İşte bu yüzden sadece kendi beşeri varlığı itibariyle, zahiren (آلَا) “illâ” ruhani varlığı itibariyle de (sessiz) batınen “Allah” dedi.

Fakat onu zahire çıkarmayıp sadece kendi bünyesinde, kendi kendisi için dedi ve bu hakikatı yani, zat tecellisini beşeri ve bedeni varlığında ilk defa idrak eden kimse oldu.

Aslında kendisi mutlak tenzihde olduğu halde yaşantısı itibariyle “teşbih” benzetme, misal yollu çok mühim bir ilahi aşamayı insanlık sahnesinde de ilk defa faaliyete çıkarmış olan kimse oldu.

23-09-2001

Mekke-i Mükerreme

Ka’be-i Muazzama

İşte bu yüzden (İsa) kelimesi (ع) “ayn” ile yazıldığından, “ayn” da göz, kaynak, pınar ifadesinde olduğundan, (س) “sin” ise, insan mertebesinde olduğundan, toplu ifadesi, “gören insan” demek olur, ki bu mertebede “İsa” ismiyle zahir, “Hakk” ismiyle batın olmuştur.

Yani Hakk sınırlı mahalde zati tecellisi itibariyle ilk defa “İsa” ismiyle zahir olmuştur, ki işte bu (آلَا) “illâ” beşeriyetini nehyedip, batındaki gizli uluhiyyetini ispatlamaktadır. Hakkı sınırlı bir mahalde müşahade etmek ise, teşbih yani belirli bir yere hasretmek olur, ki mutlak kemalat değildir. Ancak o güne kadar ulaşılan en büyük kemalattır.

İşte bu yüzden Ku’ranı Kerim Maide 5/110 ayetinde,

وَإِذْ تَخْلُقُ مِنَ الطِّينِ كَهَيْئَةِ الطَّيْرِ بِأَذْنِي
فَتَنْفِخُ فِيهَا فَتَكُونُ طَيْرًا بِأَذْنِي

“ve iz tahluku mine’t tıyni kehey’etittayri biizniy
fetenfühu fiyha fetekunü tayren biizniy”

mealen,

“hani sen benim iznimle çamurdan kuş gibi birşey yapıyordun da içine üflüyordun ve benim iznimle kuş oluyordu” diye ifade edilmektedir. Yukarıda bahsedilen ayetin içinde yer alan (بِأَذْنِي) “biizniy/benim iznimle” sözcüğü zaman zaman kendisinde zuhura çıkan zati tecelli’nin açık tezahürüdür.

Bu mertebenin ruhaniyeti galip olduğundan bir miktar maddeye hakimiyyetleri vardır ve kendi bedenleri üzerinde de tasarrufları vardır.

İşte bu mertebenin kaynağı olan **“Rahmi Meryem”** harfleri itibariyle,

(م) **“mim”** “Hakikat-ı Muhammediyye”nin İseviyyet mertebesindeki zuhuru

(ر) **“rı”** “rahmeti İlahiyye”, ki oraya verilen “İseviyyet Rahmeti”

(ي) **“ye”** bu hallere “yakıyn”lık oluşması,

sondaki (م) **“mim”** ise, o mertebedeki Muhammediyyet’ten gelen “İseviyyet Kemalâtı”dır

Böylece “Kelime-i Tevhid” (الَّا) **“illâ”** ya ulaşmış bulunmakta

ve (لَا إِلَهَ إِلَّا) **“lâ ilâhe illa”** bölümü müşahade ile (اللَّهُ) **“allah”** bölümü ise lafzen söylenmektedir. **“lâ ilâhe illa”** Allah) dır.

Bu mertebenin tevhidi,

“lâ ilâhe illâ allah İsa ruhullah” **“la mevsûfe illâ allah”** dır.

İnsanlık alemi bu aşama ve anlayışta yaklaşık olarak 600 sene kadar kalacaktır. Miladi 571 de rebüül evvel ayının 12 ci gecesinde doğan ve 40 yaşlarında kendisine peygamberlik verilen alemlerin sultanı Tevrat ve İncilde de geleceği belirtilen, Muhammed Mustafa (SAV) Hazretleri Miladi 610 dan sonra “Kelime-i Tevhid”in “Allah” lafzını açıklayıp, tamamına erdirecektir.

Doğum tarihine dikkat edersek, hemen ilgimizi 13 ler çekecektir.

571 yılı (5+7+1=13 eder.)

Rebbüül evvel 12. gecesi ve gelenle birlikte sayı yine 13 olmaktadır, ki bilindiği gibi Hz. Rasulüllah’ın şifre rakamıdır. Yeri geldikçe ifade etmeye çalışıyoruz. Bu hususta da ayrıca bir araştırma yapmaktayız.

Şimdi biz yine biraz gerilere gidip meselelere tekrar oralardan bakmaya çalışalım.

“Merteb-i Muhammediyyet” Tevhidi

Muhammedürresülüllah – (Kelime-i Risalet)

مُحَمَّدًا - رَسُولًا - اللَّهُ

Allah - Resul - Muhammeden

Allahü CC. Her mertebesi itibariyle ifade eden mutlak kelam olan “lâ ilâhe illâ allah” Mertebe-i Muhammediyye’yi ifade eden “muhammedürresulüllah” kelimeleri birleşince, İslamın ilk şartı olan “Kelime-i Tevhid” ortaya çıkmış olmaktadır. Bu da bilindiği gibi **“lâ ilâhe illâ allah muhammedürresulüllah”** dır.

“lâ ilâhe illâ allah” “Kelime-i Tevhid”

“muhammedürresulüllah” ise, “Kelime-i Risalet”tir.

Kelime-i Tevhid'in oluşumunda gördüğümüz gibi sondan başa doğru idi. "Kelime-i Risalet" in dahi oluşumu sondan başa "Allah - Resül – Muhammed" şekliyle nüzül sistemi içerisinde olmuştur.

Buradaki "Allah" cc. lafzı Kelime-i Tevhid'in oluşumundaki "Allah" lafzının aynı ve kaynağı olan "hu" Ahadiyyetin, "Hüviyyeti Mutlaka"sıdır.

Mi'rac'da meleklerin şehadeti ile "şehadet" kelimesi oluştuğunda "abdü'hü" ve "resülü'hü" kelimelerindeki "hu"ların kaynağı da o mertebedir. Yani "hu"nun kul ve "hu"nun resulüdür. Kaynağı "Hüviyyeti Mutlaka"ya dayanır.

29-09-2001

Mekke-i Mükerrime

Kabe-i Muazzama

Daha evvelce de Kelime-i Tevhid'in oluşumunda bahsettiğimiz, A'ma'iyetin, Ahadiyyete nüzülünde iki özelliği ortaya çıkmıştı.

Bunların biri "**inniyet**"i diğeri "**hüviyyet**"i idi.

"**Hüviyyeti**"nden, "Kelime-i Tevhid" ve "Beytullah", "alemler" meydana gelmiş; "**İnniyeti**"nden ise, "mana'yı Kur'anî"ye ve "mana'yı Muhammedi"ye yani "Kelime-i Risalet" meydana gelmişti.

Kelime-i Tevhid ile Kelime-i Risalet'in aynı olan "Ahadiyyet mertebesi"dir. Nasıl ki, "insan" ve "Kur'an" bir batında doğan iki kardeş ise, "Kelime-i Tevhid" ve "Kelime-i Risalet" de aynı şekilde kardeşlerdir.

İşte bu yakınlıklarından dolayı "iki kelime"de de mevcut olan (الله) "**allah**" cc. lafzı ve manası itibariyle aynı mertebe ve değerde, birbirinin aynı'dır. Birinde "Hüviyyeti" itibariyle, diğesinde "inniyeti" itibariyledir.

Hadis Kudsi'de belirtildiği gibi,

Allah CC. evvela benim aklımı halketti.

Allah CC. evvela benim ruhumu halketti.

Allah CC. evvela benim nurumu halketti.

Allah CC. evvela kalemi halketti.

Mertebe-i Muhammediyye'nin zuhuru öncülük edecek bu ifadeler yer verdi ve böylece Muhammedi kaynağı belirtmiş oldu.

Allah'ın Habibi oluşu kaynağının onda olmasındandır.

Diğer peygamberlerin seyr'leri ef'al aleminden yukarıya doğrudur. Hz. Resulullah'ın seyr'leri ise, zat aleminden ef'al alemine, oradan sonra tekrar zat aleminedir.

Bu yüzden "Kelime-i Tevhid" in "Allah" bölümünün yegane oluşturucusu ve ulaştırıcısı "Makamı Mahmud" un sahibi "Hakikati Muhammedi" nin zuhur mahalli, alemlerin sultanı Hz. Muhammed Mustafa (SAV) efendimiz ve ancak onun varisleridir.

Bu sistem içerisinde girmeyen, ne dinden olursa olsun, ne ırktan olursa olsun, ister şeytan taifesinden, ister melek, ister diğer mahlukat cinsinden olsun, O'na ulaşmadan, O'nun izni ve şefaati olmadan uluhiyyet kapısına ulaşmak imkan ve ihtimali yoktur.

İbrahimiyyet, Museviyyet, İseviyyet temsilcileri daha evvelce belirttiğimiz makamlarına kadar çıkma imkanları vardı. Çünkü onlar “Makamı Muhammediyye”nin kendi mertebelerindeki vekilleri idiler.

Miladi 610 da “Makamı Muhammediyye” “ikra/oku” ayetiyle “Kelime-i Tevhid”in tamamını lafzen ve şuhuden okuyarak faaliyete geçtiğinden, asalet gerçekleşerek, vekillere yer ve makam kalmamıştır ancak “Mertebe-i Muhammediyye” yi tasdik ve kabul etmek suretiyle, Hakk'ın huzuruna yani “allah” lafız ve manasına ulaşmaları mümkün olabilecektir.

“ikra” lafzının geldiği “leyletil kadr/Kadr Gecesi”nde “Cebeli Nur”da insanlık alemi için öyle muazzam olaylar tahakkuk etti ki, dünya tarihinin hiçbir aşamasında böyle bir kemalat olayı olmamıştır.

Şöyle ki, o gece Ahadiyyet'in İnniyet'inden zuhur etmiş olan iki kardeş “Kur'an ve İnsan” uzun süredir bekledikleri ve sürdürecekleri beraberliklerine kavuştular. Çok uzun zaman ayrı kaldıktan sonra ve daha yer yüzünde yalnız olarak ve lisanen telaffuz edilen “Kelime-i Tevhid”in “Allah” bölümü de şuhuden telaffuz edilmeye başladı.

Böylece “Kelime-i Tevhid”in tamamı şuhuden ve hakkıyla okunmaya başladı ve “Kelime-i Risalet” ile taçlanarak onun aynası ve aynısı olan “muhammedür Rasulüllah” hakikatı şuhuden faaliyete başlamış oldu.

“Kelime-i Risalet”in zuhur mahalli

Şimdi gelelim “Kelime-i Risalet”in zuhur mahallini az da olsa tanımaya. Mevzu ile ilgili olması dolayısıyla daha evvelce yaptığımız bir sohbetimizi, bu bölüme almayı uygun gördük.

*euzü billahi mineşşeytanirraciym bismillahirrahmanirrahim,
essalatu vesselamü aleyke ya rasulüllah
essalatu vesselamü aleyke ya habibullah
essalatu vesselamü aleyke ya seyyidel evveliyne vel ahiriyn
velhamdü lillahi rabbil alemiyn*

Muhterem dostlar bugün 94 - 95 senesinin ilk sohbetine başlıyoruz. Mevlamızdan akıl, fikir, zeka, gönül genişliği niyaz ediyoruz. İnşallah böylece daha nice hakikatlere ulaşarak ufuklarımız genişlemiş olur.

Evvelki sohbetlerimizde oluşumuna devam ettiğimiz “altı peygamber” isimli kitabımızın son peygamberi olan Muhammed Mustafa (SAV) Efendimize gelmiş bulunuyoruz; bu günkü sohbet mevzuumuz o büyük zat hakkında olacaktır. Ancak bu işe girişmek büyük bir cürettir. Mevlamız kusurumuza bakmaz inşaallah, aklımızın erdiği, dilimizin döndüğü, gönlümüzün aldığı kadarını acizane anlamaya ve anlatmaya çalışacağız. Gayret bizlerden yardım ve mavaffakiyet Allah CC. dendir.

Ya Rasülüllah bizler seni hakkıyla anlatmaktan aciziz, Rabbim seni nasıl sena etmişse biz de öyle sena etmeye çalışıyoruz, seni gereği gibi anlayamıyoruz, kusurumuza bakma.

Kuranı Kerim Ahzab 33/56 ayetinde

انّ الله وملائكته يصلون على النبي
“innallahe ve melaiketehu yusallune alennebiyyi”

mealen,

“şüphesiz allah ve melekleri peygamber muhammedi överler, üzerine salat u selam ederler”

Biz de sana salat u selam getirmekteyiz kabul eyle ya Resulüllah, basar ve basiretimizin açılmasında bizlere yardımcı ol.

Mustafam cihan ışığı → Muammayı Rasüldür bu
Bütün aleme rahmettir → Sandığın rasül değildir bu
Kur’anda övdü hep mevlam → Rasülü Kibriyadır bu
Sen de git yolundan hemen → Zıyan etmek değildir bu

Gönlüm köşesinden çıktı bir ışık
Ben sana belki ezelden aşık
Sensin cihanda tek maşuk
Boş çevirme ellerimi ya Rasulüllah

Başımı koydum ezelde önüne
Hesabım kalmasın mahşer gününe
Yüzümü tuttum hep senin yönüne
Boş çevirme ellerimi ya Rasulüllah

Biz de birkaç satırla acizane yetersiz övgümüzü yaptıktan sonra, hatırasını yad etmek üzere Nusret Babamın da birkaç satırı ile onun övgülerinden küçük bir bölümünü de sunmak istiyorum

Kainatın mi’racı velilerde son bulur
Veli sende yok olur ya Hazreti Muhammed
Seni görmeyen bir göz sana yanmayan bir dil
Zannetmem ki insandır ya Hazreti Muhammed
Seninle bitti fakat sende bulundu vuslat
Sana feda bin Nusret ya Hazreti Muhammed

Hz. Rasulüllah’ın mübarek annesi Amine Hatun şöyle buyurmuştur; “Ben altı aylık hamile iken bir gece rüyamda karşıma bir zat çıkıp dediki, Ey Amine bilmiş ol ki, sen alemlerin en hayırlısı olan kimseye hamile oldun, doğunca ismini “Muhammed” koy ve halini hiç kimseye açmayı gizli tut.”

Başka bir rivayette de “ismini Ahmed koy” şeklinde bildirilmiştir.

Risalet Makamının doğuşu

Muhammed (a.s.) Hicrette 53 sene evvel Rebbüül evvel ayının 12. Pazartesi gecesi sabaha karşı Mekke'nin Haşimoğulları mahallesinde Safa tepesi yakınında bir evde (*bugün miladi 571 yılına ve Nisan ayının 25. ne rastlamaktadır,*) o gün henüz güneş doğmadan alem nur ile doğdu. Adem (a.s.)'dan beri babadan evlada intikal edegelen nur asıl sahibine ulaştı.

O'nun doğumunu annesi Hz. Amine şöyle anlatıyor: “Doğum anı geldiğinde heybetli bir ses işittim, ürpermeye başladım, sonra beyaz bir kuş gördüm, gelip kanadı ile beni sığadı, o andan sonra bendeki korku ve ürpertiden eser kalmadı. Yanımda süt gibi beyaz bir kase şerbet gördüm, o şerbeti bana verdiler, o anda çok susamış idim, verilen şerbeti içtim. Baldan tatlı ve soğuk idi. İçer içmez susuzluğum gitti. Sonra büyük bir nur gördüm, evim o kadar nurlandı ki o nurdan başka birşey görmüyorum. O sırada çok hatun gördüm, boyları uzun, yüzleri güneş gibi parlıyordu. Etrafımı sarıp bana hizmet eden bu hatunlar Abdü Menaf kabilesinin kızlarına benzerlerdi. Yine o sırada beyaz uzun ve gökten yere uzanmış ipek bir kumaş gördüm. Dediler ki, onu insanların gözünden örtün. O anda bir gurup kuş peyda oldu, ağızları zümrütten, kanatları yakuttandı. Gümüş ibrikler tutarak havada duruyorlardı. Bana korku gelip terlemiştim, ter damlalarında misk kokusu yayılıyordu. O halde iken gözümünden perdeyi kaldırdılar, doğudan batıya kadar bütün yeryüzünü gördüm. Üç alem (bayrak) dikildi, onların biri doğu, biri batı, biri de Ka'be'nin üstünde idi. Etrafımda çok sayıda melekler toplandı. Muhammed doğar doğmaz mübarek başını secdeye koydu ve şahadet parmağını kaldırdı. O anda gökten bir parça beyaz bulut indi, onu kapladı. Bir ses işittim, “onu mağripte maşrika kadar her yerde gezdirin, ta ki cümle alem onu ismiyle cismiyle ve sıfatıyla görsünler,” diyordu. Sonra o bulut gözden kayboldu ve Muhammed'i bir beyaz yünlü kumaş içinde sarılı gördüm. Yine o sırada yüzleri güneş gibi parlayan üç kişi gördüm. Birinin elinde gümüşten bir ibrik, birinin elinde zümrütten bir leğen, birinin elinde de bir ipek vardı. İbrikten sanki başını ve ayağını yıkadılar ve ipeğe sardılar. Sonra mübarek başına güzel koku sürüp mübarek gözlerine sürme çektiler ve gözden kayboldular.

Peygamberimizin halası Safiyye Hatun da şöyle anlatmıştır: “Muhammed (a.s.) doğduğu sırada her tarafı bir nur kapladı. Doğar doğmaz secde etti, mübarek başını kaldırıp açık bir dille “lâ ilâhe illâ allah inniy Rasulullah” mealen “Allah'tan başka ilah yoktur, muhakkak ki ben Allah'ın Rasulüyüm” dedi. Onu yıkamak istediğimde “biz onu yıkanmış olarak gönderdik” denildi. O sünnet olmuş ve göbeği kesilmiş görüldü. Onu kundağa sarmak istediğimde sırtında bir mühür gördüm. Üzerinde “lâ ilâhe illâ allah Muhammeden Rasulullah” yazılı idi. Doğar doğmaz secde ettiği sırada hafif sesle birşeyler söylüyordu. Kulağımı mübarek ağzına yaklaştırdım “ümmetiy ümmetiy” “ümmetim ümmetim” diyordu.

Rasulü Ekrem Efendimizin doğduğunu dedesi Abdülmuttalib'e ki, o Ka'be'de Allah'a yalvarıp dua etmekteyken müjdelediler. O'nu görmeğe gitti, Allah'ın ve insanların O'nu çok övmeleri için O'na Muhammed ismini verdim dedi. Annesi de Ahmet ismini koydum dedi.”
(6) (7)

(Not : (6) Yeni Rehber Ansiklopedisi cilt 14 shf. 278)

(Not: (7) Mübarek Geceler ve Bayramlar isimli kitabımızda Efendimizin doğumu daha başka yönleriyle de anlatılmıştır.)

İnsanoğlu dünyada yaşamaya başladığından beri O'nu anlatmaya çalışmış ve dünyada kıyamet kopuncaya kadar da anlatılacaktır. Fakat yine de tam manasıyla anlatılmış olamayacaktır, bütün övgüler O'nadır. Fakat yine de hakkıyla övülememektedir. O'nu ancak Cenabı Allah c.c. hakkıyla övmüştür. O'nu kısmen dahi anlamak çok az kimseye nasip olmaktadır. Rabbim bizleri de onlardan eylesin. Ömrümüzde bir defacık olsun, O'nun güzel ismini hakkıyla söyleyebilirsek ne mutlu bize.

Aslında O'nun mahlukat tarafından övülmesine de ihtiyacı da yoktur, çünkü Allah c.c. O'nu gerektiği gibi övmüştür. Ne büyük şeref ve ne büyük payedir. İnsanlık O'nu gerçek yönüyle ancak ahirette anlayacak, fakat iş işten geçmiş olacaktır heyhat. O'nu övmek ve O'na salat u selam etmek kişinin kendine yapacağı en büyük rahmeti olacaktır.

Kur'anı Kerim Enbiya 21/107 ayetinde,
“ve ma erselnake illa rahmetenlil alemin”

mealen,

“biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.”

Hadisi Kudsi,
“levlake levlak lema halaktül eflak”

mealen,

“eğer sen olmasaydın, olmasaydın alemleri halketmezdim.”

Hadisi şerif,
“evvelü ma halakallahul kalemü ve ruhiy”

mealen,

“Allah evvela benim ruhumu ve kalemi halketti.”

Hadisi şerif,
“ene minallahi vel mü'minine min nûriy”

mealen,

“Ben Allahtanım ve mü'minler benim nurumdandır.”

Hadisi şerif,
“evvelü ma halakallahul akli vennefsi”

mealen,

“Allah evvela benim aklımı halketti.”

Hadisi şerif,
“Küntü nebiyyen ve Ademe beynel mai vettyni

mealen,

“Adem su ile balçık arasında iken ben peygamberdim.”

Hadislerde belirtilen önceliklerin hepsi **“Hakikat-i Muhammedi”**nin değişik yönleridir.

Allah-ü Teâla herşeyden önce Muhammed (as) ın nurunu halketti.

Eshab-ı Kiram'dan Abdullah bin Cabir (r.a), **“Ya Resulullah Allah-ü Teâla herşeyden evvel neyi halketmiştir, bana söyler misin?”** deyince, sevgili peygamberimiz şöyle buyurdu:

“Herşeyden senin peygamberinin yani benim nurumu kendi nurundan halketti. O zaman ne levh, ne kalem, ne cennet, ne cehennem, ne melek, ne sema (gökyüzü), ne arz (yeryüzü), ne güneş, ne ay, ne insan, ne de cin vardı.”

Adem (as) var edilince Arş-ı a'lâ'da nûr ile yazılmış **“Ahmed”** ismini gördü. **“Ya Rabbi bu nûr nedir?”** diye sorunca, Allahu Teala;

“Bu ismi göklerde Ahmed ve yerlerde Muhammed olan senin zürriyetinden bir peygamberin nûrudur. Eğer o olmasaydı, seni halketmezdim,” buyurdu.

Adem (as) var edilince alnına Muhammed (as) nûru kondu ve o nûr onun alnında parlamaya başladı. Adem (as) dan itibaren babadan oğula intikal ederek, asıl sahibinin Muhammed (as) a ulaştı.

Allahu Azimüşşanın bu kadar şerefle övdüğü Habibi Kibriyasını bizim gibi acizler nasıl anlayıp anlatmaya cüret ederiz ki, bilemiyorum. Kalem kırılır, mürekkep kurur. Sezimizi idrak edip onun nurunu bürünmeye gayret ederek, ondan onu, onunla anlamaya çalışalım. İnşallah gayret bizden, yardımı onlardan olur.

Bilindiği gibi Kelime-i Tevhid’in en kemalli zuhur mahalli “Muhammed” ismi “çok övülen” manasındadır.

Bu kelimenin içinde 3 adet “mim” vardır.

birinci (م) **“mim”** **“Muhammedül Emin”**

ikinci (م) **“mim”** **“Hazreti Muhammed”**

üçüncü (م) **“mim”** **“Hakikati Muhammedi”**dir.

“Muhammedül Emin” beşeriyetin hakikatini

“Hazreti Muhammed” peygamberlerin hakikatini

“Hakikati Muhammedi” ise, bütün alemlerde sari ve cari yani bütün varlıkta mevcut olan hakikatini anlatmaktadır.

O’nun nuru olmadan hiçbir zerre faaliyet sahnesine çıkamaz. Bizlerdeki yanlış ve eksik inancı yani onu sadece ceset yönüyle, beşer şekliyle tanıma ve bilme inancını aşırp daha derinlemesine idrak etmeye ve alemler mertebesindeki varlığını anlamaya çalışmalıyız.

Hız. Muhammed belirli bir vasıf değil, fakat bütün vasıfları içine alan cami bir vasıftır. Onu tanıyabilmek 3 vasfının özelliklerini iyi anlamaktan geçmektedir. Böyle yaklaşırsak belki biraz bizler de onu tanımış oluruz.

“Muhammedül Emin”

ilahi varlığın beşeriyet yönünden zuhuru

“Hazreti Muhammed”

ilahi varlığın ruhaniyet yönünden zuhuru

“Hakikati Muhammedi”

ilahi varlığın bütün alemler mertebesinde

zuhurudur.

Beşeriyetin ruhaniyetine, ruhaniyetten alemler mertebesindeki varlığına nüfuz etmeye çalışmalıyız. İşte ancak o zaman onu biraz tanımaya ihtiyacımız olan yolumuz açılmış olur. “Fettah” isminin bereketi bu yolda bizlere yeni ufuklar açsın.

Muhammed (SAV) ın isminde 13 rakamının özel bir yeri olduğunu biliyoruz. Cenabı Hakk Kur’anı Keriminde peygamberi hakkında ve şanında 4 müstakil sure 373 ayet indirmiştir. Bunların bazılarını daha sonraları göreceğiz

1. Sure-i Muhammed 47/38 ayet

2. Sure-i Duha 93/11 ayet

3. Sure-i İnşirah 94/08 ayet

4. Sure-i Kevser 108/03 ayet

Ayrıca onu 7 ismiyle de vasfetmiştir. 7 Surenin başına da 7 mertebenin ifadesi olarak “ha-mim” yani “Hakikati Muhahammedi” ünvanının getirmiştir.

7 ismi “ta-ha”, “yasin”, “ahmed”, “mahmud”, “muhammed”, “müzzemmil”, “müddesir”dir.

İncildeki ismi, “Ahmed” manasına gelen “Peraklit” “Peraklitas”dır.

Diğer pekçok isminden bazıları şunlardır:

Rasulü Sakaleyn, Safiyyullah, Habibullah, Nebiyyullah, Abdullah, Mefhari Mevcudat, Ekmelüttahiyyat, Hatemül Enbiya, Nurul Esfiya, Bahrı Sofa, Habibi Hüda, Muhammedenil Mustafa (s.a.v.)

Yarabbi şefaatine mazhar eyle, varlığını varlığımıza hissettir.

Ebced hesabıyla “Muhammed” kelimesi 13 rakamını vermektedir. Şöyle ki,

(م) “mim”	40	4
(و) “vav”	6	6
(هـ) “he”	8	8
(ا) “elif”	1	1
(م) “mim”	40	4
(م) “mim”	40	4
(د) “dal”	<u>4</u>	<u>4</u>
	139 (1+3+9=13)	31 (Tersi 13) (3+1 = 4)

Doğum Tarihi : 571 (5+7+1=13)

Dünyadan Ayrılışı : 634 (6+3+4=13)

İstanbulun Fethi : 1453 (1+4+5+3=13)

Sıfatı Zatiyye : 6

Sıfatı Subutiyye : 7 + =13

Hicreti (Peygamberliğinin 13. senesindedir.)

Kur’anı Kerimde ki, ayet sayısı : 373 (3+7+3=13) (*Kur’andaki ona hitap*)

Kur’anı Kerimde ki, sure sayısı : 4 (4 - 1 = 3/1, 3 =13)

Kur’anı Kerimde bu sırta binaen 113 surenin başında besmele vardır.

Bu surelerin numaralarını ve ayet sayılarını da toplarsak yine çok ilginç sayılar ortaya çıkmaktadır. Yeri olmadığı için daha fazla uzatmıyoruz, ancak sadece “Sure-i Muhammedi”nin rakam değerine bakalım.

Sure 47/38 dir. (47+38=85) (8+5=13) yine rakam 13 tür.

Herhalde bu kadar uygunluk tesadüfi değildir. İlahi sistemin şaşmaz düzenlemesidir. Bir fikir vermesi yönüyle bu kadarı ile iktifa ediyoruz. Tamamını yazmak ayrı bir kitap ve araştırma konusudur. İlgili olduğu yerlerde ifade etmeye çalışıyoruz.

Şimdi 13 sayısı neyi ifade edebileceğine bakalım. Daha evvelki sahifelerde belirttiğimiz gibi Ahadiyyetin (1) “elif”i 12 zahir, bir (1) “elif”i batın olmak üzere 13 nokta yani mertebe olduğunu görmüştük.

Batın olan 1 mertebe Ahadiyyetin Ahmedidir.

Geriye kalan 12 nin 7 si “ettur seb’a” (yedi tur) yani 7 nefis mertebesidir. 5 i ise “Hazaratu Hamse/beş hazret” mertebesidir. (8)
(Not: (8) Bunlar irfan mektebi isimli kitabımızda izah edildi, daha geniş izahat isteyenler oraya bakabilirler.)

Bu izahlardan sonra 13 sayısının mutlak olarak Hz. Rasulullah efendimize ait, O’nu ifade eden bir sayı olduğu açık olarak ortaya çıkmaktadır.

Ayrıca 13 ün 3 ü, 3 yakıyn mertebelerini, yani (ilmel yakıyn, aynel yakıyn, hakk’el yakıyn)dir. Geriye kalan 1 (bir) ise, bu mertebeleri kendinde toplayandır.

13 sayısını kendi içinde toplarsak, (1+3=4) olur, bu da İslam’ın 4 ana rüknü’dür, yani (şeriat, tarikat, hakikat, marifet) mertebeleri, ayrıca da (anasırı erbaa) yani dört unsur’u (toprak, su, ateş, hava)yı ifade etmekte, bütün bu mertebeleri bünyesinde bulundurmaktadır.

Muhammed (s.a.v.) ismindeki harflerin manaları,

(م) “mim”ler Muhammedi hakikatleri,

(ه) “ha” hakikati ilahiyyeyi,

(د) “dal” ise, Hakk yolunun yegane yakıynlık olarak delilidir.

“Muhammed” kelimesinin özü, övgü yani “hamd”dır. Bu kelime aynı zamanda hamd’ın dört mertebesini de bünyesinde toplamaktadır.

1. Hamd, Şeriat mertebesinde şükür’dür.
2. Hamd, Tarikat mertebesinde övgü’dür.
3. Hamd, Hakikat mertebesinde ve bihamdihi, O’nun övgüsüyle hamd’dır.
4. Hamd, Marifet mertebesinde (Kuranı Kerim İsra 17/79 ayetinde,)

عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَحْمُودًا

“asa en yeb’asake rabbüke mekamen mahmuda”

mealen, “Umulur ki Rabbin seni de Makam-ı Mahmud’a yetiştirir.”

Ayrıca hamd’ın genel olarak sekiz mertebesi vardır. Yeri olmadığı için daha fazla uzatmıyoruz. (8)

(Not: (8) Salat : “Namaz ve bazı hakikatleri” isimli kitabımızda özet olark açıklamaya çalıştık.)

Cenabı Hak Ahadiyyet’ine bir makamı (م) “mim” ilave etti “Ahmed” deyip kendini perdeledi.

Nasıl ki, Hakk ismine bir “lam-ı alem” ilave edip “Halk” ismiyle perdelediği gibi.

Ey salik, ey Hakk yolcusu, sende dahi var olan Hakikati Muhammedi tecellisini varlığında idrak et ve “Muhammed teknesiyle” alemleri yani “Hakikati Muhammedi” deryalarını dolaş. Daha ne kadar beden kafesinde, beşer hapisanesinde uyuşup kalacaksın?

Bu alem gerçekten bir rü’ya alemidir, bizler de uyur gezer varlıklarız.

“Muhammed alem rü’yası’nın tabiridir,” diyen mütefekkir (İkbal) bu hakikati ne güzel ifade etmiştir.

Dünya gafletinden ve hayal rü’yası’ndan ancak Muhammed’i hakikatleri idrak etmekle uyanmak mümkün olabilir.

Hız. Rasulüllah’ın dış halini “Hız.Muhammed” yönünü anlayıp idrak etmek sünnet, iç alemini “Hakikati Muhammedi” yönünü anlayıp idrak etmek ise farzdır.

Özet olarak ifade etmeğe çalıştığımız “Kelime-i Tevhid’in” muhteşem zuhur mahalli alemlerin sultanı Hız. Muhammed Mustafa (s.a.v.) hakkında kısaca bilgi verdikten sonra şimdi gelelim O’nu risaleti yönüyle ifade eden “Kelime-i Risalet’in” oluşumuna.

23-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

“Kelime-i Risalet’in” oluşumu

Az yukarıda belirttiğimiz gibi, bu kelime de baştan sona yani kaynaktan tecelliye doğru, “Allah, rasül, Muhammed” şeklinde oluşmuştur.

“Kelime-i Tevhid”de ve (الله) “allah” lafzında olduğu gibi.

(الله) “allah” lafzında, oluşumu sırasıyla,

baştaki (هـ) “he”	“hüvviyyeti mutlaka”,
onun yanındaki gizli (ا) “elif”	“muhabbet”,
onun yanındaki birinci (ل) “lâm”	“lam-ı velayet” ve “risalet”,
ikinci (ل) “lâm”	“uluhiyyet”,
(ا) “elif” ise	“Ahadiyyet”i

ifade etmekte olduğunu daha evvelki satırlarda da görmüştük, burada kısaca hatırlamış olduk.

“allah” lafzının içinde;

hem “Kelime-i Tevhid”,

hem de “Kelime-i Risalet” tamamiyle mevcuttur.

Ancak bilindiği gibi **iki (2)** açılımı;

biri **tevhid** yönüyle

diğeri de tevhidini açıklayıcı risaleti yönüyledir.

“allah” lafzının tevhid yönünü görmüştük, bu sefer risaleti yönünden baktığımızda, sondaki (ه) “hu” ki baştır, kaynaktır.

“**Hakikati Muhammediyye**”nin “**inniyeti**”nin “**hüvviyeti**”dir.

Baştaki muhteşem (ا) “**elif**” ise “Ahadiyyet” yani “Tevhid” elifidir ve “muhammedürresulüllah” da bir bakıma burada gizlidir.

06-01-2002
Tekirdağ

(رَسُوْلٌ) Rasül lafzının oluşumu

Bu kelimde 3 adet asli harf vardır onlar (ر) “**ri**” (س) “**sin**” ve (ل) “**lâm**”dır. Buradaki (ل) “**lâm**”Uluhiyyetin risaletteki mertebesini (س) “**sin**” İnsanı Kamil’i yani bu görevi alacak mahalli ifade etmekte (ر) “**ri**” ise, Risalet mertebesinin bütün aleme olan rahmetini ifade ederek, bu mertebenin ne kadar mühim bir mevki oluşturduğunu bizlere bildirmektedir.

Allah cc. kelimesi ve manasında varolan Nuru İlahi (Siyranı Zati/Zati tesir) yavaş yavaş risalet kelimesine doğru akmaya başlayınca evvela (ل) “**lâm**”ı dolaşarak nurlandırdı.

Oradan (س) “**sin**”e ulaşarak, orayıda istila edip nurlandırdıktan sonra

(ر) “**ri**”ya akmaya başladı. Orasını da tamamen istila ettikten sonra oradaki atağını kurarak, bütün mana haşmeti ile risalet mertebesini zuhura çıkardı.

Allah cc. lafzı toplu zat mertebesinin ifadesi “Resul” (Risalet) kelimesi ise, sıfat, esma, ef’al mertebelerine haber olmuş. Bu haberi de ulaştıracak mertebe “Muhammed (s.a.v.)” olmuştur.

(مُحَمَّدٌ) “Muhammed” lafzının oluşumu

Kelime-i Risalet’in faaliyet mahalli olan mertebenin ismi “Muhammed” kelimesini daha evvelki bölümde harfleri itibariyle ifade etmeye açılmıştık. Burada da kısaca özetlemeye çalışalım 3 asli harf (م) “**mim**”, (ه) “**ha**”, (د) “**dal**” vardır. Sondaki yani yukarıdan aşağı,

Baştaki (د) “**dal**” bütün bu mertebelerin delilini

(م) “**mim**”ler her mertebenin övgü, hamdlarını

(ه) “**ha**” ise bütün mertebelerin hakikatlerinin kendi bünyesinde toplayarak, “Hakikati Muhammediyye’yi zuhura çıkarmaktadırlar.

“allah” lafız ve manasından “resul” lafız ve manasına akan nuru ilahi oradan da “muhammed” isminin lafız ve manasına sirayet ederek, oraya da hayat ve nur verince seyrini tamamlamış böylece de “nüzül” yani iniş tamamlanmış olmaktadır.

İşte bu seyr zatından ef’aline, kendini tanıttak sistem zinciri “**nüzül**” (iniş), “**Allah, Resül, Muhammed**” sırasıyla.

“**Uruc**” (çıkış) ise, ef’al’den zatına “**Muhammed, Resül, Allah**” bilindiği gibi (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) “**muhammedin resul allahü**” şeklinde telaffuz edilmektedir.

Böylece “Kelime-i Risalet”de mana aleminde tamamlanmış ve 610 yılında Hz. Muhammed Mustafa (SAV) Efendimizin lisanından kemalle zuhura çıkmaya ve oradan da sahabisine ve ümmetlerine akmaya ve lisanlarında “kelime” olmaya başlamıştır.

Seyrleri içerisinde “Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet” böylece zahir alemde iki kardeş olarak faaliyete başlamış. Aynı şekilde “İnsan” ve “Kur’an” da iki kardeş olarak “Muhabbeti İlahiyye”yi zuhura çıkarmışlar ve bu muhabbeti sürdürmektedirler.

Ta ki, kıyamet yaklaşınca ve muazzam ilahi kelimeleri hakkıyla mana yönüyle telaffuz edenler kalmayınca kadar bu ilahi kelimelerin gerçek manaları göğe kaldırıldığı insanlar tarafından sadece lafzi olarak telaffuz edilmeye başladığı devrede, kıyamet saati mukadderdir. İyi anlamaya çalışalım.

Ef’al mertebesi	itibariyle risalet,	İbrahim rasulullah
Esmâ mertebesi	itibariyle risalet,	Musa rasulullah
Sıfat mertebesi	itibariyle risalet,	İsa rasulullah
Zat mertebesi	itibariyle risalet,	Muhammederrasulullah ’dır

Zat mertebesi bütün bu mertebeleri bünyesinde toplayarak en kemalli zuhur mahalli ve tecellilerin sonu olmuştur. Böylece ilahi gaye de tamamlanmaktadır.

Böylece “lâ ilâhe illâ allah muhammederrasulullah”, “Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet”, “Makamı Muhammedi”de cem olmuştur. Ve “Makamı Muhammedi”yi hakkıyla anlamamız çok zordur, ta ki, kendi kendini, kendinde ifşa edinceye kadar. İşte bu ilahi cereyana ne kadar kapılırsak, kendimizden, beşeriyetimizden, nefsimizden o kadar boşalır ve “fena fiyresul” oluruz. Biz de böylece Muhammedi hakikatleri daha iyi anlamaya çalışırız.

Bilindiği gibi daha evvelki sahifelerde Hz. Muhammed Mustafa (SAV) hakkında özet bilgiler vermiştik, yeri olmadığı için o kadarla yetiniyoruz. Cenabı Hakk azdan çoğu, küçükten büyüğü idrak etmemizi sağlasın.

Mekke-i Mükerra
Ka'be-i Muazzama

“El Hamd”

Zatı ilahi, Kur'anı Kerim'inin daha ilk başında zahiren genele, batınen öze, yani habibine seslenmektedir.

Kur'anı Kerim Fatiha 1/2 ayetinde,

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

“el hamdü lillahi rabbil alemiyne”

mealeni

“hamd alemlerin rabbi olan allaha mahsustur”

Bu ifade genel olarak kulun ağızından aşağıdan yukarıyadır. Öz olarak yukarıdan aşağıya ise, habibi olan “Muhammed”in hamd (övgü) sırrını açıklamak, Allah'a mahsustur, kul bundan acizdir, demektir. Evvelki satırlarda bir miktar değinmiştik.

Ve yine ikinci sure olan Bakara suresinin başında olan “elif lam mim” harflerindeki derin manalarla habibini yadetmiştir.

Şöyleki, baştaki (ا) “elif” 12 mertebesiyle “Ahadiyyet”i, en üstteki 13. batın mertebesiyle “Hakikati Muhammediye”yi

(ل) “lâm” lahud alemi “Uluhiyyeti”

(م) “mim” ise, bütün bunlarda mevcut “Mertebe-i Muhammediye”yi ifade etmekte, bu yoldan da İnsanı Kamilin bir ismi olmaktadır.

24-09-2001

Mekke-i Mükerra
Ka'be-i Muazzama

Cuma günleri, “Cuma Namazı” esnasında camilerde iki defa okunan Kur'anı Kerim Ahzab 33/56 ayetinde

انّ الله وملائكته يصلون على النبي

“innallahe ve melaiketehu yusallune alennebiyyi”

“şüphesiz allah ve melekleri peygamber muhammedi överler, üzerine salat u selam ederler”

Kur'anı Kerim Enbiya 21/107 ayetinde,

وما أرسلناك إلا رحمة للعالمين

“ve ma erselnake illa rahmetenlil alemin”

mealen,

“ey Muhammed biz seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.”

Görüldüğü gibi bunlar daha evvel verdiğimiz ayetler ve daha benzeri birçok ifadeler, “Makamı Muhammediyye”nin Allah indindeki yerini çok açık olarak göstermektedir.

Mecnun’dan bir hikaye

Beşeri manada olacak ama küçük bir hikaye ile yolumuza devam edelim. Tarihte büyük aşklardan biri olan “Leyla ile Mecnun” hikayesini herkes bilir.

Birgün Kays yani Mecnun ormanda dolaşırken ağaçların gövdelerine çakısıyla hep “leyla” ismini yazıyormuş, bunu gören bir meraklı Kays’a;

“Ya kays kendi ismini de niye yazmıyorsun” diye sorduğunda, o da der ki,

“Benim isimle onun ismi o kadar birleşti ki, leyla ismini okuyan hemen kendisi, arkadan mecnun der,” diye cevap vermiş. *(Bu bir ibrettir.)*

Beşeriyet aleminde beşeri sevgiler bu kadar güçlü ve birliktelik ifade ederken, uluhiyyet ile zuhur mahalli olan nübüvvet ve risalet nasıl birbirinden ayrılırsın?...

İşte herhangi bir kimse “lâ ilâhe illâ allah” dediği zaman hemen arkasından farkında bile olmadan “muhammederrasulullah” sözcüğü, gönlünden ve dilinden dökülür. Çünkü ikisi “tek”in iki ayrı şekilde, birlikteki izahıdır.

Küçük bir hatıram

Yetmişli yıllarda Nusret Babam hasta olmuş, prostat ameliyatı için hastaneye yatmıştı. Ameliyatının ertesi günü ziyaretine gittiğimde, o acılı ve dalgın halinde dahi “lâ ilâhe illâ allah” diyerek “Kelime-i Tevhid’in manasını anlatmaya ve mana aleminden bir şeyler ikram etmeye çalıştığını ve her zaman yapmaya çalıştığı bu fedkarlıklarını hiç unutmam. Allah onlardan razı olsun. Haklarını ödememiz mümkün değildir.

“Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet”ten özet

“Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet” “lâ ilâhe illâ allah muhammeder rasulullah” lafzı celili, hakikati itibariyle uluhiyyet lisanı olup, kendi kendini, bu kelimelerle vasfetmesidir ve sadece zatına aittir.

Ancak kulun rabbını bilmesi ve tanınması gerektiği yönüyle zahiren buraya işstirakı olduğundan bu ilahi lafız kulun ağzından kulluk mertebesi itibariyle takliden çıkar. Özel bir eğitim olmadan bu lafızları gerçek haliyle ifade etmesi mümkün olmamaktadır.

Ancak temiz bir kalb ve gönül ile ifade edildiğinde sahibine birçok şeyler kazandırır. Allah'ın gayesi ise, İslam'ın şahsında herşeyin açığa çıkmasıdır.

“Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet”in gerçek manada açığa çıkması için daha evvelce, onun batını eğitimini almış ve o muhabbet zincirine dahil olmuş birinin önünde diz çöküp bir hayli dirsek aşındırmak gereklidir. Lafzının dışında manasının tahsili ancak bu yolla olur. Ve bütün tenezzül yollarını idrak ederek, tekrar o yollardan yükselerek ve dediğimiz gibi ehli olanlarla birlikte, o seyri sürdürerek hakikatlerine ermek mümkün olabilir.

İşte bu anlayıştan sonra bize “Tevhid” kelimesinden “Şehadet” kelimesinin kapısı açılır, ki ancak o zaman bir “müşahade ehli” gerçek İslam, müslüman oluruz.

“eşhedü enlâ ilâhe illâ allah ve eşhedü enne muhammeden rasulüllah” veya “ve eşhedü enne muhammeden abdühü ve resulühü” diyebilelim. Bunları demek için gerçek müşahade ehli olmak gerekmektedir. Aksi halde sözlerimiz lafzi ve taklidi olmaktadır.

Daha sonra devam eden bir bölümde “Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet”in zuhur mahallerini ve emanetin kendilerine nasıl verildiğini özelemeye çalışacağız

İKİNCİ BÖLÜM

29-04-2001

Mekke-i Mükerreme

Ka'be-i Muazzama

“Kelime-i Tevhid”de uruc (yükseliş)

Buraya kadar “Kelime-i Tevhid”in “nüüzül” (iniş) seyrini anlayabildiğimiz kadar takib ettik. Buradan sonra da inşaallah “uruc” (çıkış) seyrini takib etmeye çalışacağız, ki tekrar aslına ulaştıralım.

Bütün haşmetiyle azameti ilahiyye'yi ifade eden bu muazzam “Kelime-i Cami'a” ne yazık ki, beşer idrak ve lisanına indirildiğinde, yazıldığı yerdeki (kapladığı alan) kadar dar bir yere sığdırılmış, böylece içindeki bütün hakikatler, gizlenmiş, perdelenmiş oldu.

Kendi varlığı ve manası itibariyle “Kelime-i Tevhid” ne iner (nüüzül) ne çıkar (uruc). Çünkü zaten bunlar hep kendinde var olan şeylerdir. Bizim “nüüzül - uruc” (iniş - çıkış) dediğimiz şeyler, beşer aklının idrakine göredir. O halde incek ve çıkacak olan “Kelime-i Tevhid” değil bizim akıl ve idrakımızdır.

İnsanlarda değişik akıl ve idraklerde olduklarından dolayı onu anlayıp, yaşamaya çalışanlarda değişik düzeylerde olacaklardır, ki bu da tabiidir. O muazzam “Kelime-i Cami’ a”yı herkesin aynı idrakle anlaması zaten mümkün değildir. Ancak kişi temiz saf çalışmasıyla ve eğitimi ile ne kadar yükselere çıkabilirse, gayret ederek, o derece çok faydalanmış olur.

Kısa kısa da olsa sonsuz olan bu değişik idrakleri kendi oluşumu içinde tanımaya çalışalım ve bir mertebeye göre “Kelime-i Tevhid”in harf sayıları kadar bir guruba ayıralım

“Kelime-i Tevhid” de 12 harf vardır. Bunlar 12 mertebeye işaretler. Her mertebenin salikleri de birer gurup teşkil ettiklerinden 12 değişik idrak sahiplerinin olduğunu anlamamız zor olmayacaktır.

“lâ ilâhe illa”ya kadar olan 7 harfli bölüm “ettur’u seb’a/yedi (7) nefis turu”

“Allah” cc. Kısmı da “hazaratı hamse/beş (5) ilahi hazret” mertebesine delalet eder ki, bu 12 mertebenin de “salikleri” (yolcuları) vardır.

Bu arada şu sırta dikkat çekmek isterim, “Kelime-i Tevhid”i her mertebesi itibariyle o mertebenin hali içerisinde telaffuz ve telakki edenlerin tamamı, bütün alemler düzeyinde hep birlikte sadece tek bir “Kelime-i Tevhid”i dile ve zuhura getirmiş olmaktadırlar.

Her mertebede olanlar gayretleriyle yaptıkları aşamalarla yukarıya doğru uruc etmektedirler. Belki bireysel manada bakıldığında her “Kelime-i Tevhid”i telaffuz edenin ayrı ayrı telaffuz ettikleri zannedilir, bir bakıma öyle olmakla beraber genel mana’da “Kelime-i Tevhid”i telaffuz edenlerin cümlesi olarak bir tek “Kelime-i Tevhid”i zikir ve telaffuz etmektedirler.

İşte bu yüzden de birleşik dillerdeki tek kelimedir ve alemde bundan daha çok telaffuz edilen başka bir “kelime” yoktur.

“Kelime-i Tevhid”in harflerine kısaca bir bakış

Daha yukarıdada belirttiğimiz gibi başka bir açıdan bakılınca “Kelime-i Tevhid”de (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ)

(لَا) “lâ” ef’al

(إِلَهِ) “ilâhe” esma

(إِلَّا) “illâ” sıfat

(اللَّهُ) “allah” ise, zat mertebelerini ifade etmektedir.

Genel olarak “Kelime-i Tevhid” üç (3) ana harften meydana gelmiştir. Bunlar

(ل) “lâm”, (ا) “elif”, (هـ) “he” dirler.

Ana harfler olarak,

4 adet (ل) “lâm”,

4 adet (ا) “elif”,

2 adet (هـ) “he”,

(إِلَّا) “illâ”nın ikinci (ل) “lâm”ı

(ٱللَّهُ) “allah”ın ikinci (ل) “lâm”ları sayı 12 eder, ki “Kelime-i Tevhid”in ve (ا) “elif”in asli sayısındır. Üstünde olan gaybi sayısı ile 13 tür.

Dört (4) asli (ل) “lâm” “anasırı erba’a” (dört ana unsur)dur. Bunlar maddeye delalet ederler. Sırasıyla

birinci	(ل) “lâm”	“toprak”	manası <u>hikmettir</u> .
ikinci	(ل) “lâm”	“su”	manası <u>hayattır</u> .
üçüncü	(ل) “lâm”	“ateş”	manası <u>azamettir</u>
dördüncü	(ل) “lâm”	“hava”	manası <u>kudrettir</u> .

Yine belirtilen dört (4) asli (ا) “elif”, bunlar manaya delalet ederler. Dört elif, dört kitaba

birinci	(ا) “elif”	Zeburun
ikinci	(ا) “elif”	Tevratın
üçüncü	(ا) “elif”	İncilin
dördüncü	(ا) “elif”	Kur’anın özüne delalet eder.

Ayrıca bu dört (ا) “elif”, “Ahad’ın, Allah’ın, Adem’in, İnsan’ın” başlarındaki dört (ا) “elif”tir.

İki (2) (ه) “he” den birisi “Hüviyyeti Mutlaka” (Mutlak Hüviyyet) diğeri ise, varlıklara izafeten “Mukayyed ve Muhayyel Hüviyyet”tir.

Ayrıca (ٱللَّهُ) “allah” lafzında ki “şeddeli lam” “Akli Kül”ü

(ٱللَّهُ) “illâ” lafzındaki “şeddeli lam” ise “Nefsi Kül”ü ifade etmektedir.

Üç (3) ana harf (ل) “lâm”, (ا) “elif”, (ه) “he” “Mevalidi Selase” yani üç doğurgana “Maden, Nebat, Hayvan”a

(ه) “he” yaygın içi boş haliyle madeniyata

(ا) “elif” ayakta durur haliyle nebatata

(ل) “lâm” yere basık haliyle hayvanata delalet eder ki, böylece 16 ya yükselmiş olur.

Ayrıca “Kelime-i Tevhid” (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “lâ ilâhe” bölümü nehy/nehiy

(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “illâ allah” bölümü ise, ispat olmak üzere iki ana bölüme de ayrılır, ki bunlarla sayı 18 eder. Böylece “Kelime-i Tevhid” aynı zamanda 18000 alemi de bünyesinde toplamış olur.

On dokuz (19) sayısının özelliği

“Kelime-i Tevhid”in yukarıda bahsedildiği gibi (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “lâ ilâhe” bölümü nehy/nehî yani kaldırmak; (إِلَّا اللَّهُ) “illâ allah” bölümü ise, ispatlamaktır. Ancak bu anlayış tarikat mertebesi itibariyledir.

Böylece (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “lâ ilâhe illâ allah” diyerek gerçekten “Kelime-i Tevhid”i zikir ve telaffuz eden “İnsanı Kamil” ile sayı on dokuza (19) a yükselir, ki işte dillerde dolaşan fakat ne olduğu bir türlü anlatılmayan 19 sayısının özelliği budur. Bu vasfı taşıyanlar Hakk’ın gerçek halifeleridir.

Doğuda, batıda bütün alemde “Kelime-i Tevhid”i zikir eden zakirler, fikr eden fakirler, muhabbet ehli aşıklar ve diğerleri, hep birilikte bir “İnsanı Kamil”in yetişmesi için gayret göstermektedirler.

Ayrıca ondokuz (19)u kendi içinde toplarsak 1+9=10 eder, sıfırı az yana alırsak, elde bir kalır ki, bu da alemlerde var olanın sadece “meretebe-i Ahadiyyet” olduğunu, sıfırların da onun tecellilerinden başka bir şeyler olmadığını anlamış oluruz.

Böylece “Kelime-i Tevhid” onsekizbin (18.000) alemi de bünyesinde toplamış, ismi ise, “Alem-i Tevhid” olmuş olur.

24-09-2001
Mekke-i Mükerrreme
Ka’be-i Muazzama

“Kelime-i Tevhid”i söyleyecek mahal

“Kelime-i Tevhid”in kendine has bazı özelliklerini gördükten sonra şimdi de onu söyleyecek olan kimselere gelelim ve bunu da en alt düzeyden ele alalım.

Dünyaya gelip çocukluk devresini geçirerek buluğa ve bedeni kemale eren kimse gaflet ile bir ömür geçirmek istemeyip, manevi olgunluğa erişmek istiyorsa evvela şer-i ahkâmın icablarını yerine getirmesi gerekecektir.

Kişi dünyaya geldiği andan hatta daha evvelki geçirmiş olduğu ahvaldan Hakk yoluna döndüğü yine kadar bir sürü suni bilgi ve alışkanlıklara sahip olmuş olur. Aslında olan safiyet çok derinlerde kalmıştır ve onun üstüne sayılamıyacak kadar yanlış ve çok lüzumsuz şeyler dolmuştur. İşte bu lüzumsuz şeylerden kurtulmanın yolu (لَا) “lâ” dan geçmekle olur.

(لَا) “lâ” ya ulaşmak

Aslında (لَا) “lâ” dan geçmek bir tarafa (لَا) “lâ” ya ulaşmak büyük bir maharettir. Çünkü o Allah’ın zatına giden bir kapı hem de çok büyük bir kapıdır. Onun önüne gelince insan ne yapacağını, nasıl o kapıda kendine yer ve yol bulacağını şaşırır. Çünkü iki tarafı da birbirine benzeyen (لَا) “lâm elif” ile karşılaşmıştır. Ortadan (لَا) “lâm”ı kaldırırca (ا) “elif”

kalır; (١) “elif”i kaldırırsa (ل) “lâm” kalır. Ayrıca onları birbirinden ayırmak da mümkün değildir. Ayakları birbirine öyle karışmışlardır, ki adeta çaprazlama ikiye katlanmış “tek” gibidirler.

Sağ uçtan aşağı insan, çizgiye devam edip sol uçtan çıksan o zaman soldaki “elif lam” olur. Yok eğer sol uçtan aşağı inip, sağ uçtan geriye yukarıya çıksan gene soldaki “elif lam”, sağdaki “lâm elif” olur ama okumaya ters düşer. Bu sefer “elif lam” şeklinde olur, aslı ise, “lâm elif” tir.

İşte bu birinci (1.) mertebe oldukça zor bir mertebedir. Gerçek yol eri, buraya geldiğinde yani zikrine, fikrine başladığında hayatında bir hayli değişiklikler olacaktır ve nefsiyle mücadeleye girişecektir. Nefsi kendisini bu (ل) “lâ” kapısından uzaklaştırmaya, kendi ise, o kapıyı zorlamaya çalışacaktır.

İşte bu arada (ل) “lâm elif”in altındaki boşluğa sığınabilirse, ne ala bir müddet orada gizlenebilir. O zindanda kendisini dış etkenlerden kısmen koruyabilir. Bir müddet buna dayanması lazım gelmekte, dışarda kalanlara (ل) “lâ” (yoksunuz) diyebilmelidir. İşte dışarının tehlikelerinden ancak (ل) “lâ” nın muhafazası ile kurtulmak mümkün olur.

Bu (ل) “lâm elif”e beşeriyet yönünden baktığımızda (ل) “lâm” aşikar, (١) “elif” gizlidir;

uluhiyyet yönünden baktığımızda ise, (١) “elif” aşikar, (ل) “lâm” gizlidir.

On iki (12) mertebenin birinci (1.) mertebesi olan bu “nefsi emmare” mertebesinde bir takım insanlar yerleşir kalırlar daha ileriye gitmek istemezler “Kelime-i Tevhid”i lafzen ifade ederler, buldukları yerde oturur dururlar.

Tabii ki, orayı tanımak için biraz kalmak gerekir, ama süre uzarsa zaman kaybı olur, çünkü yol epey uzundur.

Orada bir miktar temizlenme yapması kendi varlığında Hakk’tan gayrı sevdiği şeyleri terketmesi gerekmektedir.

Bu terkin yapıldığı yer de (ل) “lâ” dır ve Hakk’tan gayrı kendinde sevdiği ne varsa hepsi bu (ل) “lâ” nın kapsamındadır. (9)

(Not : (9) Bu seyri daha geniş manada anlamak için “İrfan mektebi” isimli kitabımıza müracaat edilmelidir. Yeri olmadığı için burada kısa kısa ifade etmeye çalışıyoruz.)

Bunlar “Kelime-i Tevhid”i gerçekten söylemeye çalışan birinci guruptakilerdir ve tevhidleri (ل) “lâ” müşahade (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “ilâhe illâ allah” lafzen olmaktadır. Bu hali iyi anlamaya çalışalım.

25-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

(اَلِه) “ilâhe”ve ulaşmak

Belirli bir süre (ل) “lâ”nın alt boşluğunda temizlenen kişi oradan çıkmanın ve daha ileriye gitmenin yollarını aramaya başlar o zaman onun önüne birinci (1.) (ا) “elif” yani (اَلِه) “ilâhe”nin (ا) “elif”i çıkar, ki ilk anda onu büyük bir perde zanneder, oradan da geçmenin yollarını arar. İyi niyetiyle salık onüç (13) katlı (ا) “elif” in önlerinde dolaşırken ikinci (2.) katın ışıklarının bir kısmı yanmaya başlar ve kendisine bir merdiven uzatılarak oraya alınır.

Burası “**nefsi levvame**” yani pişmanlık mertebesidir. Buranın da bir hayli sakinleri vardır. Bunlar da ikinci (2.) guruptakilerdir.

Burada da fazla kalmaması lazım geldiğini idrak eden salık bulunduğu (ا) “elif”in ikinci katından önündeki (ل) “lâm”ı yani (اَلِه) “ilâhe”nin (ل) “lâm”ını seyretmeye ve oraya ulaşmanın yollarını aramaya başlar. İyi niyeti ve gayreti neticesinde önündeki (ل) “lâm”ın üçüncü (3.) katının ışığı yine kendisine yanarak aydınlatır ve hedefini gösterir.

Fakat oraya nasıl ulaşacağını bilemez, ancak bir hayli de hafiflediğini hisseder, kendinde oluşan “Kelime-i Tevhid”in kanatlarını takarak, “**la, la, la...**” diye ve “**ismi celal**” de ilave ederek “**ya allah, ya allah**” diye uçmaya çalışarak, “Kelime-i Tevhid”in ikinci (2.) (ل) “lâm”ın üçüncü (3.) katına ulaşır, böylece bir aşama daha yapmış olur.

Burası salikin seyrinin üçüncü (3.) aşaması ve “**mülhime mertebesi**”dir. Burada yapması lazım gelen şey, ilk iki (2) mertebede bedensel sevgi ve muhabbetleri terk etmesi lazım gelmişti, burada ise, kendi bünyesinin dışında olan sevgi ve bağlantılarını kesmesi gerekmektedir.

Buranın da bir hayli sakinleri vardır. Bunlar da üçüncü (3.) guruptakilerdir. Burada da fazla kalmaması lazım geldiğini idrak eden salık önünde bulunan (اَلِه) “ilâhe”nin (ه) “he” sini seyretmeye ve oraya da ulaşmanın yollarını aramaya başlar. Bu sefer (ه) “he”nin dördüncü (4.) katının ışıkları yanarak aydınlanır ve salık yine böylece hedefini görür.

Bu sefer daha da hafiflediğini farkedenden salık, daha genişleyen **kanatlarıyla “lâ ilâhe, lâ ilâhe”** veya “**hu**” diye kanat çırparak (اَلِه) “ilâhe”nin (ه) “he” sine ulaşır. İşte burası “**mutmainne**” huzur yeridir.

Buraya gelinceye kadar bir hayli yol alıp epey şeyleri terk ederek, hafiflemişti. İşte bu yüzden burada “Kelime-i Tevhid”in birinci (1.) bölümü nef’i yani sonradan olanları kaldırma kısmı fiilen tamamladığından (لَا اِلَهَ اِلَّا اللهُ) “lâ ilâhe”yi gerçek (اِلَّا اللهُ) “illâ allah”ı lafzen söylemiş olur.

Buraya gelen (هـ) “hu” (he)nin varlıklarda bulunan mukayyet ve muhayyel kayıtlı ve hayal edilen hüvviyyetleri olduğunu anlar, aslında olmadıkları halde var görünürler ve (اله) “ilâhe” diye isim alırlar.

Alemde her ne var ise hepsinin bir seveni vardır. Yani o varlığa ihtiyacı olan başka bir varlık vardır ve bunun sonu gelmez, dolayısıyla o varlık ihtiyacı olan varlığı sever ve onu (اله) “ilâhe” edinir farkında bile olmaz.

Bu (اله) “ilâhe”de dahi Hakk’ın bir yüzü vardır ancak tek yüzle kayıtlanıp, başka yüzleri kabul etmediğinden bütün yüzlerin sahibi olan Allah (CC.) aramak istemez, bu hali de terk edip ileriye geçmek gerekir.

(لا اله الا الله) “lâ ilâhe” “Kelime-i Tevhid”in birinci (1.) nef’i, bölümüdür. Bu kısımda kişi yukarıda belirtildiği idrak içinde olması (لا اله الا الله) “lâ” derken içindeki sevdiklerini (لا اله الا الله) “ilâ” derken dışarıda olan sevdiklerinin ve (هـ) “he” dediğinde de bütün kayıtlı ve hayal mahsulü olan hüvviyyetleri nef’edip ortada hiçbir şeyin kalmamış olması halinin idrakini yaşayabilmesidir.

İşte böylece “Kelime-i Tevhid”in ön kısmına nef’i (doğru ve yanlışın Allah emrine tabiyeti) halini belirten (لا اله الا الله) “lâ ilâhe” bölümü konmamış olsa sadece (لا اله الا الله) “illâ allah” kısmı söylene idi onu hakkıyla söylemek mümkün olamazdı. Çünkü dünyevi ve uhrevi bütün sevgi ve arzu ve bağlantılardan kurtulmadıkça (لا اله الا الله) “illâ allah” idrakine erişip o hali yaşamak katiyetle mümkündür.

(لا اله الا الله) “lâ ilâhe” de ifade edilen mananın kaldırılmasının gerekliliği insanın zahir, batın, nefsi bütün bağlantılarının mutlak surette kaldırılmasının lüzumunun belirtmek içindir.

Eğer (لا اله الا الله) “lâ ilâhe” olmasaydı bu seyr ve yol da olmaz Hakk’a varmak da mümkün olmazdı. Bu ilmin yolunu açan (لا اله الا الله) “lâ ilâhe” dir.

25-09-2001
Mekke-i Mükerrreme
Ka’be-i Muazzama

(لا اله الا الله) “illâ”ya ulaşmak

Kişi (اله) “ilâhe”nin (هـ) “he” sini de idrak etmeye çalıştığında bir hayli güçlük ve zorluk çeker. Daha ileriye geçmek ister. Ancak önüne yine bir mania çıkar, bu da (لا اله الا الله) “illâ”nın (ا) “elif” idir, ki arada bir hayli mesafe vardır. Bu mesafe onu korkutur. Ancak yola devam etmek zorunluluğu vardır. Burada kalanlar da çoktur ama geçenler de vardır.

Salik bu mertebede (ﻻ ﺍﻟﻪ) “**lâ ilâhe**” kanatlarını açıp “**Hakk**” esmasını da virdederek havalanmak için bir menzil gözetlemeğe başlar. İşte o anda, önünde az uzakta duran (ﻻ ﺍﻟﻪ) “**illâ**”nın (ﻻ) “**elif**”inin beşinci (5.) katında bir ışık yanıp kendine hedef ve mahal gösterilir. Bulunduğu yerden kanat çıkararak “**ya Hakk**” esmasında zikrederek (ﻻ) “**elif**”in beşinci (5.) katına konar. Burası salik’in seyri’nin beşinci (5.) aşaması ve “**radiye**” mertebesidir.

Buranın da bir hayli sakinleri vardır, bunlar da beşinci (5.) guruptakilerdir.

Buradaki yaşam “Kelime-i Tevhid”in ikinci (2.) gurub yaşamının başlangıcıdır. Bilindiği gibi birinci (1) gurub yaşam (nef’i) idi, yani var zannedilen şeylerin aslında yok olduğu idi. Burada ise yok edilen varlıkların asıllarının ne olduğunu anlamak gerekliliği ortaya çıkmaktadır, ki bu da daha evvelce kaybettiği beşeri benliğinden sonra izafi benliğini (ﻻ) “**elif**”in hakikatinde bulması gerekliliğidir.

İşte (ﻻ) “**elif**”in beşinci (5.) katında kendine izafi manada bir benlik bulmuş olan salik o varlığı ile (çünkü buraya geçmeğe beşeri varlığa yol yoktur) orada kendine bir yer yapmağa çalışır ve idrakini bu yerin seyr’ine göre uydurması gerekir.

İzafi benliği ki, bu isimden ibarettir, onunla yaşamağa başlar, fakat bunda da geçmesi lazımdır, çarelerini araştırmağa başlar. O zaman karşıda duran (ﻻ ﺍﻟﻪ) “**illâ**”nın kendinden sonraki (ﻻ) “**lâm**”ına ulaşması gerektiğini anlar.

Yine kanatlarını açıp “**ya Hay**” zikrini de virdederek havalanmak için zaman ve zemin gözetlemeğe başlar.

İşte yine o esnada (ﻻ) “**lâm**”ın altıncı (6.) katında bir ışık yanıp orasını aydınlatır. Böylece yine nereye konacağını öğrenmiş olduğundan harekete geçerek belirtilen yere konar. Burası salikin seyr’inin altıncı (6.) aşaması ve “**mardiyye mertebesi**”dir.

Buranın da bir hayli sakinleri vardır, bunlar da altıncı (6.) gurupdakilerdir. Buradakiler Kelime-i Tevhid’i “**lâ ilâhe il**” bölümüne kadar müşahade “**la allah**” bölümünü lafzen söylerler. Fakat (ﻻ ﺍﻟﻪ) “**illâ**”nın ikinci (2.) (ﻻ) “**lâm**”ına yaklaşmış olduklarından kendilerindeki müşahade gerçekleşmeğe yaklaşmış olur. Ancak daha henüz tereddütleri vardır.

Yine böylece seyri’ni sürdürmeğe çalışan salik buradan da ileriye geçmek isterse tekrar yola çıkması gerekecektir. Bulunduğu yerden ileriye bakınca (ﻻ ﺍﻟﻪ) “**illâ**”nın ikinci (2.) (ﻻ) “**lâm**”ını görüp kardeş olmaları hasebiyle ondan yardım isteyecektir, yine kazandığı tevhid kanatlarını hazırlayıp “**ya Kayyum**” esmasını da zikrederek beklemeğe başlayacaktır.

İşte yine o anda ikinci (2.) (ﻻ) “**lâm**”ın yedinci (7.) katının ışıkları yanıp konması için mekan ve mahal belirtilmiş olacaktır. O da gayrete gelip kanat çıkararak, “**ya Kayyum**” zikrini de virdederek oraya ulaşacaktır.

İşte burası (لَا) “illâ”nın tahakkuk yeridir ve ikinci (2.) (ل) “lâm” “seyr-i illâ allah” (Allah’a seyr) yeridir ve oradan başka hiç bir şekilde “Allah lafzına ve manasına” ulaşmağa yol yoktur.

Buranın da sakinleri vardır, fakat her mertebede bir evvelkine göre oranın sakinleri azalmaktadır.

Burası seyri süluk’un yedi (7) nefis mertebelerinin sonuncusu “Nefs-i Safiye” mertebesidir ve seyri süluk yolunda büyük bir aşamadır. Birçokları burasını seyirin sonu zannederler. Çünkü burada Allah c.c. kelimesi lafzan çok kolay okunur, onlar ise, lafzı okunan bu okuyuşu, tatbikli, müşahedeli ve gerçek zannederler.

Halbuki; (لَا إِلَهَ إِلَّا) “lâ ilâhe illa” gerçek Allah c.c. ise lafzıdır. Bunlara, yani Nefs-i Safiye mensupları diğerlerinden “Kelime-i Tevhid” içinde en önde olduklarından Allah c.c. lafzını, lafız olarak söyledikleri halde, manen de, fiilen de görüp müşahade ettiklerini zannederler.

25-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Kabe-i Muazzama

Burası aslında, hayali ve izafi benlik içerisinde olağan üstü gibi gözüken, keramet türü şeylerle yaşanan, oldukça zevkli ve hoş bir yerdir.

Eğer salık’ın rehberi (yol göstericisi) sadece “şeyh” ise, hep birlikte burada izafi benlik içerisinde Hakkı seyr ediyor zannı ile sadece Hakk’ın kelamı “Allah” lafzını seyrederek müşahade ehli olduklarını zan ve hayal ederler, ayrıca bu zan ve hayallerinin de gerçek olduğu iddiasındadırlar.

Eğer salık’ın rehberi gerçekten irfan ehli ise, onu (لَا) “illâ”dan (اللَّهُ) “Allah” lafzının başındaki (ا) “elif”e tehlikesizce geçirerek o menzile ayak bastırır.

Buradan ileriye ancak irfan ehline izin vardır, başkaya yoktur, çünkü “Harem” bölgesidir, oraya ulaşmaya her kuşun kanat gücü yetmez. “Zümrüt-ü Anka” kuşu lazımdır, bir de onun kardeşi “ilham” kuşu lazımdır.

Burası “mahubların” (yani sevilenlerin) yeridir, sevenlerin değil. “Kelime-i Tevhid”de (لَا إِلَهَ إِلَّا) “lâ ilâhe illa” sevenlerin, (اللَّهُ) “allah” c.c. kısmı ise, sevilenlerin bölümüdür.

Buraya geçmek isteyenlerin baş taraflarda bıraktıkları nefsi benlikleri gibi burada da hemen izafi benliklerini terk etmeleri gerekmektedir.

Nefs-i Safiyenin zikri “ya kahhar”dır. Böylece (لَا إِلَهَ إِلَّا) “lâ ilâhe” ile bütün varlıklar “nehy edilmiş” (kaldırılmış), (لَا) “illâ” “ancak” ile tekrar yerine (اللَّهُ) “allah” c.c. ismi ile gerçekten konmuş olması gerekirken, (اللَّهُ) “allah” c.c. “seyri irfaniyyet” yoluyla yapılmadığından bunlar “izafiyet” içerisinde kalmıştır. Bu yüzden seyirleri “izafi” olmuştur.

Tabii ki bu seyr hiç seyr yapmayanlara göre çok ileri derecede bir uluşumdur, ancak kendileri gerçek manada (ٱللَّهُ) “allah” c.c. lafzının içinde “fani” ve yine Allah’da “baki” hali yaşamadıklarından izafi benliklerinin artarak farkında dahi olmadan nefsi benliklerine düşme ihtimalleri çok yüksektir.

Daha fazla buralarda dolaşmadan (ٱللَّهُ) “illâ”nın (ٱللَّهُ) “ilâ” sından (ٱللَّهُ) “allah”ın c.c. (ٱللَّهُ) “elif”ine geçmeğe yol bulmağa çalışalım. Bu aradaki fasıla oldukça geniştir, oraya ulaşmak da oldukça tehlikelidir, amma ne yapalım ki yol budur.

Buraya kadar şeriat ve tarikat mertebeleri “celal” tecellileri ile geçilmiştir. Burada ise, hakikat ve marifetle “celal” tecellileri yaşanmaya başlanacaktır. İşte bu uluhiyyet deryasında ancak “Muhammedi teknesiyle” yol alınır, nefis ve benlik teknesi oraya yol bulamaz.

(ٱللَّهُ) “illâ”nın ikinci (2.) (ٱللَّهُ) “ilâm”ının yedinci (7.) katından uluhiyyetin başında bulunan (ٱللَّهُ) “elif”e (ٱللَّهُ) “ilâ ilâhe illâ” kanatlarını açmış, “ya kahhar” ismi de dilinde virdeder şekilde bir hayli zaman bekledikten sonra karşı sahildeki (ٱللَّهُ) “elif”in sekizinci (8.) katında bir ışık yanıp orayı aydınlattı.

Bunu bir işaret bilen “nefs-i safiye” bütün gücüyle oluşturduğu tevhid kanatlarını çırpırmaya başlayıp “kahhar” esmasıyla da bütün ağırlıklarını terkederek son derece bir gayretle kendini (ٱللَّهُ) “elif”e ulaşma ümidiyle boşluğa bıraktı. Ancak beşeriyet ve izafiyet bağlarından iyice çözülmemiş olacak ki, aşağıdan sevdiği şeyler yakınları ve malları onu çağırılmaya başladı. Bu hal içerisinde bir an boş bulunarak farkında olmadan irtifa kaybetmeğe başladı.

O anda ilham kuşu çok acil bir karar vermesi lazım geldiğini söyledi, “ya halkı” seçerek bulunduğu yerden geri dönerek veya “Hakkı” seçerek yükselecekti, oldukça da irtifa kaybetmişti. İşte o esnada (ٱللَّهُ) “elif”in sekizinci (8.) katından İbrahim (a.s.) balkona çıkarak ona hemen bir ip uzatarak “tut, tut” diye ikaz etti. Meğer “Makam-ı İbrahim” (ٱللَّهُ) “allah”isminin (ٱللَّهُ) “elif”inin sekizinci (8.) katında imiş.

Bu seslenişi duyan “Nefsi Safiye” hızla oluşturduğu tevhid kanatlarını çırpırmaya ve “kahhar” esmasını da şiddetle zikrederek, aşağıdakilerin tesirinden kurtulmaya çalışarak, yavaş yavaş irtifa kazanmaya başladı ve İbrahim (a.s.) uzattığı gerçek “tevhidi ef’al” ipini de tutarak, durumunu sağlamlaştırıp bu şekilde (ٱللَّهُ) “elif”in sekizinci (8.) katına ulaşarak İbrahim (a.s.) in misafiri ve talebesi oldu.

Bir müddet istirahat edip dinlendikten sonra İbrahim (a.s.) “nefsi safiye”yi tebrik ederek, “buraya gelenlerin sayısı azdır, çıkanların sayısı daha da azdır buraya gelip kalanlar da vardır. Eğer sen azim ve gayretle çalışırsan burayı da aşarsın çünkü ihtiyacın olan şey, sende mevcuttur yeter ki, zuhura çıkarıp kullanmasını bilesin” dedi.

Ertesi gün İbrahim (a.s.) gelerek “bugün eğitim başlayacak hazır ol,” dedi. Nihayet ders saati başladığında İbrahim (a.s.) “Makamı İbrahim”den anlatmaya başladı, tesadüfen biz de orada imişik, onlarla birlikte sessizce dinleyerek, not almaya başladık.

“Allah”a ulaşmak
Tevhidi Ef'al

Burası sekizinci (8.) mertebe “Tevhidi Ef” aldir.
Makamı : “Tevhidi Ef’al” fiillerin birliği anlamındadır.
Zikri : “Ya Fettah” tır.
Alemi : “Alemi Şehadet” madde müşahade alemidir.
Peygamberi : İbrahim (a.s.) dır
Lakabı : “Halilullah” dır.
Kelimesi : “la faile illallah” faili mutlak ancak Allah’tır.
Seyri : “Seyri ilallah” Allah’a seyir
İdrakı : Kur’anı Kerim Fussilet 41/53 ayetinde

سُنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ
حَتَّىٰ يَتَّبِعِنَا لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ

***“senüriyhim ayatina fiy’l afakı ve fiy enfüsihim
hatta yetebeyene lehüm ennehül hakku”***

mealen,

“afakta ve enfüsteki ayetlerimizin hakk olduğunu yakında göstereceğiz”

Hali : Kur’anı Kerim Kasas 28/88 ayetinde

كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ لَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ

“küllü şeyin halikün illa vechehu lehu’l hukmü ve ileyhi turce’une”

mealen,

“onun vechinden başka herşey helak olacaktır, hüküm onundur, ona döndüleceksiniz”

Yaşantısı : Nefis mertebelerini bitirip, tevhidi ef’al’e varan kişinin sıfatı evvela kendi varlığında tevhidi oluşturmasıdır.

Nefsi Safiye’de beşeri varlığından tamamen soyunmuş olarak, hiçlik, yokluk, renksizlik halinde iken burada hakikati yönünden tekrar kendi özel ve hakkani kimliğine ulaşmasıdır. Eski birimsel varlığının başka bir idrak ve oluşumla değişmesidir.

Bu seyr tamam olunca kişi çalışmasını dış aleme çevirir ve orada tevhid idrakını oluşturmaya başlar. Bu makamın anahtarı ve yükselticisi **“fettah”** ismidir ve hakikat mertebesinin başlangıcıdır diye özetledi. Ancak bu makamın olgunlaşması için burada bir müddet daha misafir olmanız gereklidir, diyerek dersine son verdi.

Nefsi Safiye orada bir müddet daha misafir olup oranın sakinleri ile de istişarelerde bulunup oranın kemalatına ulaştıktan sonra yoluna devam etmek için izin istedi. Bunun üzerine “mertebe-i İbrahimiyyet”ten belgelerini alarak **“allah”** lafzının birinci (1.) (ل) **“lâm”**ına ulaşmak için tekrar oluşturduğu tevhid kanatlarını açarak ve **“ya fettah”** esmasını da zikrederek beklemeğe başladı.

Nihayet (ل) **“lâm”**ın dokuzuncu (9.) katında yine bir ışık yandı. Bu sefer daha temkinli hareket ederek kanatlarını çırpı ve kısa süre sonra oraya ulaştı, meğer burası

“Mertebe-i Museviyet” imiş. Orada onu “Musa (a.s.)” karşıladı ve bir müddet misafir ettikten sonra o da oranın dersini verip halini anlatmağa başladı.

Tevhid-i Esmâ

Burası dokuzuncu (9.) mertebe Tevhid-i Esmâ’dır,

Tevhid-i Esmâ: İsimlerin birliği anlamınadır.

Makamı : “Tenzih” dir.

Zikri : “Ya Vahid”dir.

Alemi : “Alemi Melekut”tur, alemi ervah, alemi hayal de denir.

Peygamberi : “Musa”(a.s.) dir.

Lakabı : “Kelimullah” dir.

Kelimesi : “İla mevcude illallah”dır. Yani mevcut olan ancak Allah’tır.

Seyri : “Seyri ilallah” Allah’a seyir

İdrakı : Kur’anı Kerim Bakara 2/115 ayetinde

وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ فَأَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهَ اللَّهِ

إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

“ve lillahil meşriku vel mağribü feeynema tüvellu fesemme vechullahi innallahe vasi’un aliyün”

mealen

“doğu da, batı da Allah’ındır. Nereye dönerseniz Allah’ın isimlenmiş vechi orasıdır. Allah her yeri kaplar ve her şeyi bilir.”

Hali : Kur’anı Kerim Rahman 55/26-27 ayetinde,

كُلٌّ مِّنْ عَلَيْهَا فَانٌّ وَيَبْقَى وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ

“küllü men aleyha fanin ve yebka vechü rabbike zül celali vel ikrami”

mealen

“varlık aleminde bulunan her Kim’lik fanidir, ancak yüce ve ikram sahibi rabbının varlığı bakidir.”

Yaşantısı : Tevhid-i Esmâya varan kişinin sıfatı, tevhid mertebelerini daha ince bir sezgi ile idrak etmeye başlamasıdır.

Kişi, “Tevhid-i “ef’al”de fiilleri birlemişti. Bu defa fiilleri meydana getiren isimleri birlemesi gerektiğini anlamaya başlar.

Her fiilin “Esmâ’ül Hüsna” Allah’ın güzel isimlerinden birinin zuhur yeri olduğunu kavrar. Bu makamın anahtarı ve yükselticisi “vahid” ismidir. Hakikat mertebesinin devamıdır.

“Mertebe-i Museviyyet”in tahsil yeri ve mertebesi, eymen vadisinin hakikati de burasıdır.

Kelime-i Tevhid burada “**lâ ilâhe illâ al**” müşahede ile “**lah**” kısmı ise, lafızla söylenmektedir, diye özetledi. Ancak bu makamın da olgunlaşması için bir müddet daha misafir olmanız gereklidir diyerek dersine son verdi.

Hakk yolcusu salık orada da bir müddet daha misafir olup oranın sakinleri ile de istişarelerde bulunup oranın kemalatına ulaştıktan sonra yoluna devam etmek için izin istedi. Bunun üzerine “Mertebe-i Museviyyet”ten belgelerini alarak (الله) “**allah**” lafzının ikinci (2.) (ل) “**lâm**”ına ulaşmak için tekrar oluşturduğu tevhid kanatlarını açarak ve “**ya vahid**” esmasını da zikrederek beklemeğe başladı.

Nihayet ikinci (2.) (ل) “**lâm**”ın onuncu (10.) katında yine bir ışık yandı, yine temkinli hareket ederek kanatlarını çarptı ve kısa süre sonra oraya ulaştı, meğer burası “Mertebe-i İseviyyet” imiş. Orada onu İsa (a.s.) karşıladı ve bir müddet misafir ettikten sonra, o da oranın dersini verip halini anlatmaya başladı.

Tevhid-i Sıfat

Burası onuncu (10.) mertebe Tevhid-i Sıfat’tır,

Tevhid-i Sıfat : Sıfatların birliği anlamındadır.

Makamı : “Teşbih” (benzetme)dir. “fena fillah” Allahta fani olmaktır.

Zikri : “Ya Ahad”dır.

Alemi : “Alemi Ceberrut”tur, (Hakikati Muhammedi)dir.

Peygamberi : “İsa”(a.s.) dir.

Lakabı : “Ruhullah”dır.

Kelimesi : “la mevsufe illâ allah” yani sıfatlanmış olan ancak Allah’tır.

Seyri : “Seyri fillah” Allah’da seyir

İdrakı : Kur’anı Kerim Ali İmran 3/185 ayetinde

كُلُّ نَفْسٍ ذَائِقَةُ الْمَوْتِ

“**küllü nefsin zaikatül mevti**”

mealen,

her nefis ölümü tadacaktır.”

Hali : Kur’anı Kerim Bakara 2/253 ayetinde,

وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ

“**ve eyyednahu biruhil kudüsi**”

mealen,

“biz onu ruhül kudüs ile destekledik.”

Yaşantısı : Bu mertebede kişi daha evvelce bu varlığın “Esmâül Hüsnâ” Allah’ın güzel isimlerinden kaynaklandığını idrak etmişti. Bu defa isimlerin dahi kökenlerinin Allah’ın sıfatlarına “Sıfatı Subutiye” yani hayat, ilim, irade, kudret, kelam, semi, basar’a dayandığını ve herşeyin aslında bu sıfatlardan kaynaklandığını anlamaya başlar.

Bu makamın anahtarı ve yükseltisi “Ahad” ismidir, hakikat mertebesinin devamıdır. Burada zikredilen “Ahad” Ahadiyyet mertebesi değil, “Ahad” ismidir.

Bu mertebeye ulaşıncaya kadar epey yükselme kaydeden salık, burada bir mertebe daha yükselir ve “tenzih”ten, “teşbih”e ulaşır.

Mertebe-i İseviyyet’in tahsil yeri “Ruhül Kudüs”ün batınen zuhur mahallidir. “lâ ilâhe illa” müşahade ile “ah” kısmı ise, lafızla söylenmektedir diye özetledi.

Ancak bu makamın olgunlaşması için bir müddet daha misafir olmanız gereklidir, diyerek dersine son verdi.

Museviyyet meşrebinde olanlar dokuz (9) da yani (الله) “allah” lafzının birinci (1.) (ل) “lâm”ında İseviyyet mertebesinde olanlarda on (10)da yani (الله) “allah” lafzının ikinci (2.) (ل) “lâm”ında kalırlar, ki burası da okunuşu itibariyle “ella”dır.

O halde onların kelime-i tevhid’leri “lâ ilâhe illa ella” olur. (الله) “allah” lafzının manen ve gerçeği ile oluşturamamışlar “lâ ilâhe” (ilahlar yok) “illa ella” (ancak ancak) diye hayal aleminde uçuşup durmuşlar, sonra tekrar geri dönüp “ilâhe”ye yönelerek, “mutlak ilah”a erişmeden hayallerinde kurdukları ilahlarla baş başa yaşamışlar. İçlerinden çok azı kendi ulaştıkları menzilde tutanabilmişlerdir.

Çünkü buradan sonra ulaşmaları lazım gelen menzil onbirinci (11.) mertebedir, ki bu ise, (الله) “allah” lafzında bulunan ancak yazıda ve görüntüde olmayan sadece lafızda söylenen (الله) “allah” lafzının ikinci (2.) gizli (ا) “elif”idir.

İşte yazıda ve görüntüde olmayan sadece lafızda olan bu (ا) “elif”e ulaşmak, onlara korku, titreme ve haşyet verdi, çünkü burası varlık ve yokluk sınırındır.

İseviyyet hakikatini yaşayanlar mertebeleri gereği Hakk’ta fani olup “lâ ilâhe illa ella” (ilahlar yoktur) dedikten sonra, kendilerinin Hakk’ta fani etmiş olduklarından “illa ella” diyerek, fakat neyi tasdik edeceklerinin oluşturamadıklarından halsiz düşüp öylece kalmışlardır.

Bu mertebenin taklitçileri ise, “lâ ilâhe illa ella” derken kolaylarına gelip “lâ ilâhe illâ ilâhe”ye dönüştürüp gerilere dönerek, tekrar kesrete ve putperestliğe dönmüşlerdir.

İşte İsa (a.s.) dünyaya dönmeden evvel son kalan iki (2) mertebeyi idrak edecek ve böylece (الله) “allah” lafzını gerçekten idrak ederek söyleyecek ve “Muhammedi” olacak ve tekrar dünyaya geldiğinde “şariat-ı Muhammedi” ile amel ve tatbikatta bulunacaktır.

Daha evvelki bölümlerde “Kelime-i Tevhid”in “nüzü”l inişini, sonra da “uruc” çıkışını ve ayrıca çıkılışını da izah etmeye çalışmıştık ve on üçüncü (13.) mertebeye yani (الله) “allah” lafzının ikinci (2.) (ل) “lâm”ına “Mertebe-i İseviyyet”le ulaştığımız.

Fakat bu sefer önümüze, lafızda olup da yazıda, görüntüde olmayan bir “mertebe” (ا) “elif” çıkmıştı. İşte bu (ا) “elif”in vücudunun olmayışı “sidre-i münteha”dır. Cebrail (a.s.) ın

“yanarım” dediği Hz. Peygamberin “yanarsam ben yanayım” deyip yükseldiği yerdir ve oraya ancak gerçek muhammedilere yol vardır.

Onuncu (10.) mertebedeki sistem diğer mertebelerdeki sistem gibi değildir. Buradan karşıya (١) “**elif**”e ulaşmak, diğerlerinde olduğu gibi burada da imkansızdır, çünkü bir vücud yok sadece lafız ve mana vardır.

Oraya geçmek için onuncu (10.) mertebede bekleyen kimselerin onda yapacakları birşeyleri yoktur, çünkü oranın sakinleri “fena fillah”da fani olmuş buldukları yerde tam sakin olmuş gibi, hareketsiz görünürler. Bu hallerinden dolayı kendilerinde kalkıp da bir sonra ki aşamaya ulaştırmak için yapacakları talepleri de yoktur, çünkü olamaz.

Buradan yukarıya ancak seçilerek, başkaları tarafından alınarak götürülürler. O da şöyle olur, kendilerinden geçmiş Hakk’ta fani vaziyette sakin olarak beklemede olanlara onbirinci (11.) muhammediyyet mertebesinde bir elçi yollanır, yanlarına geldiğinde “fani” olduklarından farkına varmazlar, ancak o elçi onlara yavaş yavaş dokunur. Bazıları uyanır, bazıları hiç uyanmazlar. Uyananlar yarı dalgın olanlardır, derecelerini eksik yapanlardır.

Uyanmayanlar ise, gerçekten Hakk’ta fani olmuş, Hakk tecellisi içinde kendilerini tamamen kaybettiklerinden uyanamamışlardır. İşte bunların arasından seçilen bazı “fena fillah” sakinleri, oradan alınarak o mertebeni başka bir bölümünde yeni bir ameliyeye tabi tutulurlar.

Şöyle ki, kendilerinde, batınlarında kemale ermiş, “hakikati İseviyye”nin manasını alıp cesedini orada bırakırlar, “manayı İseviyyet”in kulağına (yeni doğan çocuğun kulağına okunan Ezan-ı Muhammedi gibi) “Ezan-ı Muhammediyye”yi okurlar, o andan itibaren, “manayı İseviyye” “manayı Muhammediyye”ye dönüşür ve onbirinci (11.) mertebenin kapıları açılmış, böylece o mertebenin namzeti olmuş olurlar.

Bu ameliyeden sonra gelen elçiler, onuncu kattan seçilen çok az sayıda olan namzetlerle, görünmeyen (١) “**elif**”in sakinleri olmak ve oranın halini tahsil etmek üzere onbirinci (11.) kata yükseltirler. Bu mertebe “Tevhid-i Zat”tır.

26-9-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

Tevhid’i Zat

Burası onbirinci (11.) mertebe Tevhid-i Zat’tır,
Tevhid-i Zat : Zatlara birliği anlamındadır.
Makamı : “Tenzih-i ve Teşbih-i Tevhiddir” Cem, yani toplamadır. “Baka billah” (Hakk’ta baki olma) demektir.
Zikri : “Ya Samed”dir.
Alemi : “Zat alemi” (Alemi lahud)

Peygamberi : “Muhammed Mustafa” (SAV)dır.
Lakabı : “Habibullah”
Kelimesi : “La mağbude illallah- lâ ilâhe illallah” dır.
Seyri : “Seyri meaallah” Allah’la beraber seyirdir.
Suresi : “İhlas Suresi” dir
İdrakı : Kur’anı Kerim Ali İmran 3/18 ayetinde

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

“*şehidellahü ennehu lâ ilâhe illa hüve*”

mealen

“Allah kendi kendine şahittir, ki ondan başka ilah yoktur.”

Hali : Kur’anı Kerim Ta- Ha 20/14 ayetinde,

أَنبِيَّ أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي

“*inneniy enellahü lâ ilâhe illâ ene fabüdniy*”

mealen

“şüphesiz ben allahım benden başka ilah yoktur artık bana ibadet et”

Yaşantısı : Daha evvelki mertebede Hakk’ta fani olup kendini “kayıp/gaib eden” yok olan salık, eğer bu mertebeye ulaşırsa, tekrar kendine gelir. Fakat bu kendine geliş eski haliyle değil yeni haliyle ve çok latif olacaktır. Onu gören yine eskisi gibi haliyle zanneder. Fakat bu defa o “Hakk ile baki/baka billah” olarak hayatına devam etmeye başlar.

Bu kişinin ahlakı “tahallaku bir ahlakıllah” hikmeti gereği “Allah ahlakıyla ahlaklanmaktadır.” Acaip bir yaşamdır. Muhafazası oldukça zordur.

Bu makamın anahtarı ve yükselticisi “Samed” ismidir. Marifet mertebesinin başlangıcıdır.

Artık bu kimseler ölmezler, çünkü ölmeden evvel ölüp bu dünyada iken Hakk ile ve Hakk’ta dirilmişlerdir.

İşte “İhlas’ı Şerif”i ancak bu kimseler gerçek manası ile okuyabilirler ve yaşarlar.

“Kelime-i Tevhid” dahi buraya gelinceye kadar en geniş hali ile bu mertebede ifadesini bulur. Gerçi daha henüz sondaki (هـ) “hu”ya ulaşılmamıştır ama oranın ışıltısı görünmeye başlamıştır.

“Allah kendi kendine şahittir, ki ondan başka ilah yoktur.” kelamı ilahisi bu hali ne güzel izah eder.

Ayrıca “şüphesiz ben allahım benden başka ilah yoktur artık bana ibadet et” kelamı ilahisi yine bu hali bir başka yönden çok açık şekilde izah eder. Burada yapılan ibadet “ubudet” ismini alır. İbadet, kulun fiili, ubudet ise, Allah’ın ibadetidir.

Bu mertebeye ulaşıp “zat alemi” yaşantısını insanlık tarihinde ilk olarak ortaya getiren kişi “zuhur mahalli” Hz. Muhammed SAV’dır.

Daha evvelce “tenzih” ile kayıtlanan “mertebe-i museviyyet” idrakı daha sonra “teşbih” ile kayıtlanan “iseviyyet” idrakı buldukları yerde kalmış (اللَّهُ) “allah” lafzındaki gizli (ا) “elif”e ulaşamamışlardı.

İşte ilk olarak oradaki gizli (١) “**elif**”i müşahade eden, sonra da “tenzih” ve “teşbih”i orada birleştirip kendi varlığında “tevhid” ederek, evvelki her iki mertebeye de gerçek birer şahsiyet kazandırıp, hakikatleriyle ortaya koyup atıl durumdan faaliyete geçmelerine “İslam” ismi altında sebeb olmuştur.

Böylece (الله) “**allah**” isminde bir merhale aşılarak, son menzile gelinmiştir. Bu menzile de “alemi ervah”da kulaklarına “ezanı Muhammedi” okunan “istidatı ezeli” sahipleri ulaşabilirler, diğerlerine yol yoktur, ancak her istidat sahibi de oraya ulaşamaz, çok gayret ve fedakarlık gerekmektedir.

Bu mertebeyi de belirli bir olgunluk içinde tamamlayan salığın ulaşacağı bir mertebesi kalmıştır, ki o da (الله) “**allah**” lafzının (ه) “**hu**”sudur.

Buradan karşısındaki (ه) “**he**”ye ulaşmayı arzu eden gizli (١) “**elif**”, (ه) “**he**”nin hasretini çekerek “ah...” etmeye başlar; bu “ah” aslına ve hüviyyetine ulaşma arzusudur, ki böylece herşeyi ile bütünleşmiş olacaktır.

Ne türlü “ah...” olursa olsun, bu muhabbetlerin hepsinin kaynağı “hüviyyeti mutlaka” olan bu (ه) “**hu**”dur. Kendileri bu sırrı bilseler de bilmeseler de, bütün aşklar ve muhabbetlerin kaynağı burasıdır.

Bu sırrı bilen gerçek Hakk aşıklarının sonu Rabb’larına, diğerlerinin ise, sonu nefislerine çıkar.

(ه) “**hu**” esması Allah’ın yakıcı isimlerindedir. Ne yazık ki, bu çok büyük hakikatın farkında olmayan bazı kimseler (ه) “**hu**” ismini zikretmeye ve bu yoldan hüviyyetlerine ulaşmayı muradeden kimselere, olaya tavırla (“hu”cular” (ne demekse!...) lakabını takmakla ne korkunç bir hataya düştüklerinin acaba farkında mıdır?...

Konya’ya Hz. Mevlana’yı ziyarete gittiğim bir gündü, “Makam-ı Mevlana”ya girerken, yazılar bölümünde bir levha (hat) çok dikkatimi çekmişti, uzun zaman önünden ayrılamadığımı hatırlıyorum.

Hattın üst kısmı, geniş bir sahada sadece derinden gelip, uzayıp giden bir “Ah.....”tı
Alt kısmında da “Hz. Muhammed SAV” yazmaktaydı, ki bu “Ah...” “AH....MED” idi.

O tablonun hakikatini seneler sonra anlamaya çalıştığımı zannediyorum.

Aradan epey zaman geçtikten sonra tekrar Konya ziyaretine gittiğimde, o tabloyu yine görmek istedim. Fakat yerine başka tablolar koymuşlardı, o tabloyu göremedim. Fakat hatırası halen daha gönlümdedir. O tabloyu nakşeden hattat acaba içindeki hangi muhabbetleri o semboller içinde batından zahire çıkarmıştır, belli ki, Hakk ve Peygamber aşığı bir zat idi.

Yeri gelmişken mevzuumuzla ilgili bir hatıramı daha belirtmek isterim:

Şam’a üçüncü gidişimizdi ismi Hamdi Arabi olan bir zat ile tanışmıştık. Kendisi ve ailesi Türk idi, ve o tarihte 92 yaşında idi. 10 yaşında iken Osmanlı’nın Şam’ı terkettiğini hatırlıyordu. Konuşmalarından kendisinin ebrar velilerinden olduğunu anlamıştım.

Yine bir sohbet esnasında:

27 senedir sabah namazını Emeviye’de kılmaktayım, veridlerimin gereği her türlü zikr’i çektim. Bir gün Rabbim şöyle buyturdu. Bundan sonra senin zikrin sadece “Kelime-i Tevhid” “lâ ilâhe illâ allah” ve “hu” olsun, buyurdu.

Gerçekten de başka birşey söylemeyip devamlı “lâ ilâhe illâ allah” ve “hu” esmasını çok içten ve çok muhabbetle söylemesi ve dinlemeye değerdi. Bu tarz “huuuu” lafzını çok az kimseden duyma imkanı olabilirdi. O “huuuu” lar aynı zamanda “ah...”lardı.

Biz yine seyrimize devam edelim. Burada “Kelime-i Tevhid” “lâ ilâhe illa (10) ella” müşahade (♣) “hu” lafzendir.

(Not: (10) “Allah” kelimesi aslında “elif” ile “ellah”dır. Genelde “Allah” diye telaffuz edilmektedir.)

Ancak burada sondaki “ella” İseviyyet’teki “ella”ya lafzen benzemekle beraber, manen benzemez çünkü İseviyyet’teki “ella”nın (١) “elif”i yok: bu mertebede ise, gizli (١) “elif” vardır. O zaman mana “el-la” olur. Baştaki “el” (lam-ı tarif) yani “belirlilik lam”ı sondaki “lâ” ise, gizli (١) “elif” ile beşeriyetinden, mutlak yokluğa ve oradan mutlak varlığa ulaşması olur.

Şimdi buradan son menzilimize doğru yolculuğumuza devam edelim.

Batının içinde bulunduğu gerçek hal

Bu onikinci (12.) meretebe hem “uruc” çıkışın sonu, hem de aynı zamanda “nüzül” iniştir. Bu meretebe olmasaydı, buraya kadar yaşananların hiç birisi bilinmez ve oraya beşere yol olmazdı. İşte onikinci (12.) meretebe bu yüzden çok mühim bir meretebe olan “Mutlak Risalet” meretesidir.

İnsanlık alemi bu meretebeden aldığı ilahi bilgilerle ancak gerçek bilgi sahibi olur, aksi halde bilgisi hayal ve vehme dayanır. İşte batının içinde bulunduğu gerçek hal budur.

Kendilerinin zat meretesine bağlantıları olmadıklarından ve “Hakikati Muhammedi” kanalına da siyasi ve maddi sebeplerden giremediklerinden gerek dünyevi, gerek uhrevi bilgileri hayal ve vehme dayalıdır, aslı yoktur, akl-ı cüz kaynaklıdır, kabul edilemez.

26-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

Bütün kurguları hayal ve hayale dayanmaktadır, batılılar hayal tacirleridir. Dinlerini dünyalarına göre düzenlemişlerdir. Ne yazık ki “nefs-i emmare” denen varlık bu hayalin baş müşterisidir, çünkü kişiyi dışarıdan hayali şeylerle meşgul edip içeriden de kendisi elinden geldiği kadar Hakk yolundan ve hakikatten uzak tutarak, oyalayarak elinden en değerli şey’ini, yani vaktini alarak boşa harcatmaktadır.

Bunun bilincinde olan batı, maharetini nefs-i emmarenin hayali istekleri istikametinde hayali kahramanlarla ve geçici zevkler hazırlayarak, göstererek, elinde en modern bilgiler olduğu halde, veyahut kullanılmayan doğru ise, onların bu hayali tuzaklarına düşüp yem olmakta, hem parasını, hem vaktini ne yazık ki bir hayal uğruna heba etmektedir.

Allah c.c. cümlemizi şuurlandırın. Amin.

Evet bir an kalem atı bizi bu sahaya getirdi, biz tekrar kalem atının dizginlerini çekip onu “Burak” gibi enginlerde koşturmağa çalışalım ve onun mübarekliğinden istifade etmeğe çalışalım ve böylece Kur’anı Kerim Kalem 68/1 ayetindeki

ن وَالْقَلَمِ وَمَا يَسْطُرُونَ

“nun vel kalemi ve mayesturune”

mealeni:

“Nun’a ve kalem’e ve yazılan satırlara and olsun” ayetinden hissemizi alalım.

Nun: “Kudret-i İlahiyye”, kalem tecelli-i İlahiyyeler.

Satırlar ise, bütün alemde meydana gelen varlıklar ve hareketlerdir. Suretler ve işaretlerdir. Onlar da “Sure” ve “ayetler” dir, ki bu alem baştan başa bir kitab-ı Hakk’tır.

Hep kitab-ı Hakk’tır eşya sandığın.
Ol okur kim seyr-ü evtan eylemiş.

Evet bu alem ve Kelime-i Tevhid kitabını gerçekten ancak seyr-i süluk sahibi, tevhid ehli kimseler hakkıyla okuyabilirler.

Biz tekrara kaldığımız yerden devam ederek Kelime-i Tevhid’in son harfine ulaşmış onu da okumağa çalışalım. Bu mertebenin ismi İnsan-ı Kamil’dir.

İnsan-ı Kamil

İnsan-ı Kamil : “Kamil İnsan” anlamındadır.

Makamı : “Ahadiyyet” (Cemül Cem) toplamaların toplamı.

Zikri : “Allah” CC. dir.

Alemi : “Bütün alemler” her alemde gereği gibi hareket etmek

Peygamberi : “Muhammed Mustafa”(SAV)dır.

Lakabı : “Abdü’hu ve Resülü’hu”

Kelimesi : “lâ ilâhe illallah muhammederrasulüllah” dır.

Seyri : “Seyri anillah” (Allah’dan seyr)dir. Hakk’tan halka’dır.

Suresi : “Fatıha” (el hamd) dır.

İdrakı : Kur’anı Kerim Enbiya 21/107 ayetinde

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

“ve ma erselnake illa rahmetenlil alemin”

mealeni,

“seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik.”

Hali : Kur’anı Kerim Enfal 8/17 ayetinde,

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ

“ve ma remeyte iz remeyte ve lakinnallahe rema”

mealen

“attığın zaman sen atmadın ancak Allah attı”

Hali : Hadisteki,
“**men reani fekad reel hakk**”

mealen

“beni gören ancak Hakk’ı görmüş olur”

Yaşantısı : Daha evvelce Hakk’ta baki “baka billah” kendi halinde alemde habersiz iken salık bu mertebede uyandırılıp kendisine yeni bir elbise giydirilip, tekrar eski beşeriyet alemine gönderilir. Dışı “Şeriatı Muhammedi” içi “Hakikati Muhammedi” ile bezenmiş olduğu halde halka çok yumuşak ve müşfik bir şekilde yaklaşır.

İstidat ve kabiliyeti olanları ellerinden tutup daha evvelce kendi geçtiği yolları takip ederek, Hakk’ın huzuruna çıkarıp Mir’ac ettirmeye çalışır. Hayatı böylece devam eder gider. Dışı halk, içi Hakk ile dir.

Evet böylece bu mertebeye hakkında da genel bir bilgi verdikten sonra biz tekrar Allah lafzının ikinci gizli elif’inin yanında bıraktığımız yolumuza gelelim.

Kelime-i Tevhid’in (çıkış) “uruc” sürecinin sonuna yaklaşmış olan yolcumuzu burada bir mertebeye daha beklemektedir ki, bu onikinci (12.) mertebeye, ayrıca diğer bütün mertebeleri de kapsamına almaktadır.

Allah lafzının sonundaki (هـ) “**he**” yani (**hu**) hüviyyet-i mutlaka olduğu ve bu mertebeye “İsmi a’zam” (en büyük isim) olduğu da belirtilmiş idi. İşte ancak buraya ulaşan salık Kelime-i Tevhid-i hakkı ile söyleyebilirler.

27-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

Bu mertebenin sahibleri, “Hüviyyet-i mutlaka”da buldukları kendi gerçek hüviyyetleri ile yaşarlar, diğerleri gibi hayali hüviyyetleri ile değil. Ve kendilerine verilen yeni bir Hakkani elbise ile halkın arasına Hakk ile dönerek buldukları yerde mertebeye Muhammediyye’nin temsilcileri olurlar: İstidat sahiblerini tekrar geldiği yollardan geçirerek Hakk’ın huzuruna çıkarıp kamil insan olmalarını sağlarlar.

Zikirleri : “**Allah**”,
Tevhidleri : “**lâ ilâhe illâ allah**”,
Müşahedeleri : “**Muhammederrasulüllah**”tır.

26-01-2002

Tekirdağ

Bireyi Hakk’a ulaştıracak bu Muhammedi yoldan başka sistem yoktur. Ancak bunun aslını bozmadan tatbikatı mutlak gereklidir. Değişik yöntemleri vardır, fakat netice hepsinde yukarıda belirtilen esaslara dayanmaktadır.

Allah (CC.)ın habibi vasıtasıyla bütün Muhammedi kullarına bahşettiği bu lütuf ne muazzam bir şereftir. Kıymetini bilemezsek, bizlere ne kadar yazıktır. Biraz gayretle elde edebileceğimiz bu ebedi güzellikleri, ilgisizlik ve gafletimiz yüzünden elimizden kaçırmamız ne büyük, telafisi mümkün olmayan hüsrana olacaktır.

“Ya Hafız” bizleri gafletten muhafaza eyle. Amin.

Evet böylece yolcumuz gizli (١) “**elif**”ten (٢) “**hu**”ya doğru “ah...”. ediyorken birden kendini (٣) “**hu**”nun içinde bulunca o deryada mutlak bir sekine (sukunete) ererek, (٤) “**hu**”nu gaşyetti (kapladı) artık o da aynen (٥) “**hu**” olmuştu.

Kim nerede, nasıl bir “ah...” ediyorsa böylece onun da ismi anılmış her “ah.....”ın hedefi olmuş oluyordu.

Bir müddet orada misafir edildikten sonra “seyri anillah” hükmü ile Hakk’tan halka olan seyr-i de tamamlamış olmakta idi. İşte bu sefer de, onun dışına tekrar eski beşer elbisesini giydirdiler fakat özüne ise “**hu**” deryasını doldurdular alınına da “Nur-u Muhammed”i mührünü basarak halkın arasına gizli bir hazine olarak gönderdiler. O kadar gizlediler ki, tanımak mümkün değil, o kadar açtılar ki, tanımamak mümkün değildir.

Böylece “salık” yolcumuzda cümle esma-i ilahiyyenin eser ve hükümleri zuhur ettiğinde o hakikatiyle Hakk, suret ve zahiriyle de halk oldu. Kendisinde Hakk’ın bütün mertebelerinin ahkam’ı toplanmış olduğundan o sureti “ilahiye” üzere ve batını ile “halka” rahmettir.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

“Kelime-i Risalet”

27-09-2201

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

Daha evvelki bölümlerde özet olarak Kelime-i Tevhid’in (nüzül) ve oluşumunu daha sonra da kısa bölümler halinde (uruc) ve orada kişinin Kelime-i Tevhid içinde yükselişini ve “hu”ya ulaşımını, ayrıca Kelime-i Risalet hakkında da özet bilgi sunmağa çalışmıştık.

Buradan sonra inşaallah yine tekrar özet olarak daha değişik yönleriyle “Kelime-i Risaletin” “Muhammederrasulullah” oluşum ve nüzülünü izah etmeğe çalışacağız.

Daha evvelki bölümlerde Zat-ı Mutlak'ın A'ma'iyetten Ahadiyyet'ine nüzül ettiğinde İnniyyetin ve hüvviyyetin zuhur ettiğini belirtmiştik.

Hüviyyeti, “Beytullah” (Beytül Atik) ve bu alemleri; **İnniyeti** de “Hakikati Muhammedi” İnsan ve Kur'anı meydana getirdiğini ifade etmiştik.

“Kelime-i Risalet” bu iki oluşumu da bünyesinde toplamaktadır. Nasıl ki “Kelime-i Tevhid”i sondan başa doğru izah etmeye çalışmıştık, gene bu yoldan “Kelime-i Risalet”i de sondan başa doğru izah etmemiz gerekecektir. Yani “Allah, Rasul, Muhammed” şekliyle ki bu da onun nüzülüdür.

Her iki kelimenin de aşağıdan yukarıya okunuşunda **“allah”** lafzı sonda, yukarıdan aşağıya doğru okunduğunda ise, baştadır.

Bu iki kelime aynı süreçlerden geçerek aynı zamanda oluşmuş, fakat ikinci (2.) bölüm, “Kelime-i Risalet” insan yeryüzünde kemale erdikten sonra hayat sahnesine çıkmıştır. Bu da ancak gerçek sahibi tarafından ortaya konmuştur. Ve bunu ilk telaffuz eden, uluhiyyet lisanı ile Hz. Allah c.c. dür, çünkü o devrede onu telaffuz edecek varlıklar henüz halk edilmemişti.

Daha sonra Rububiyyet mertebesinden Arap lisanı üzere Adem oğluna telkin ve bu düzenleme üzere talim ettirildi.

“Kelime-i Tevhid”, hazinesinin anahtarı “Kelime-i Risalet”tir. Onun da şifre rakkamı onüç (13)tür , gerek asli harf sayısı ile, gerek “ebced hesap” sayısı ile de onüç (13)tür.

Hakikat-i Muhammedi ile ilgili her meselede de şifre onüç (13) sayısı olmaktadır, yeri geldikçe ifade etmeğe gayret ediyoruz.

Evet her iki “kelime”de de **“allah”** lafzı gerek oluşumu, gerek ifadesi, gerek manası itibariyle aynı konum ve değerdedir.

Allah c.c. lafız ve manasının oluşumu (ﷻ) **“hu”**dan başlayarak anlatmağa çalışmıştık. Bu bilgimizi tazelemek için tekrar oraya müracaat edebiliriz.

(رَسُولٌ) “Resul” Kelimesi

Biz şimdi yukarıdan aşağıya (رَسُولٌ) **“resul”** kelimesinin oluşumunu anlamağa çalışalım. Bilindiği gibi (رَسُولٌ) **“resul”** lisanı Arabi de genel olarak, elçi, haberci, haberi ulaştırıcı gibi manalarda olup kültüründe ise, kitap verilen peygamberlerin birer vasfı olarak kullanılmaktadır ve (ر) **“rı”** (س) **“sin”** (ل) **“lâm”** asli harflerinden meydana gelmektedir.

Zat-ı İlahi, Hüvviyyet-i Mutlaka kendi hakikatini, varlığını ifade eden Allah c.c. sembol ve manasını oluşturduktan sonra bunun izah ve açıklımının yapılmasını murad etti. Böylece evvela zatından sıfatına kendi lafzında mevcut (ل) **“lâm”**lardan bir benzerini halife

olarak gönderdi, böylece sıfat mertebesinde (رَسُول) “resul” un sondaki (ل) “lâm”ı oluşmuş oldu.

Daha sonra oluşacak bu görev ve manaya yine sıfat mertebesinde bir taşıyıcı aradı, işte bu taşıyıcı da (س) “sin” harfleriyle belirledi ki bu da “insan”ı ifade etmekteydi. Daha sonra da bu insanı (يَس) “Yâ sîn” “ey insan” diye ifade edilecektir.

Bu görevi taşıyıcının da vasfı belli olduktan sonra bunun mutlak bir eğitim işi olduğunu belirtmek için de sonra (ر) “rı” sembol ve manasını koydu ki, Rahmaniyyet, Kur’anı Kerim 55/1-2-3-4 ayetinde,

الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ خَلَقَ الْإِنْسَانَ عَلَّمَهُ الْبَيَانَ

“errahman, allemel kur’âne, halakal insane, allemehul beyane”

mealen,

“Rahman Kur’an’ı talim etti, insanı halk etti, ona beyan-ı öğretti” hakikati ortaya çıksın. (12)

(Not: (12) “Errahman suresinin meal ve yorumu” isimli kitabımızda geniş malumat verildi.)

Ayrıca (ر) “rı” “Esmâ, Rububiyyet”, yani eğitim ve terbiye mertebesini de ifade ederek oraya tenezzül etmiş oldu.

Bu mertebede yukarıda belirtilen harfler toplanarak bir mana içinde ifade edilerek (رَسُول) “resul”un kaynağı, içeriği, görevi ve mertebesi meydan çıkmış (اللَّهُ) “allah” lafız ve manasının taşıyıcılığı “Hamele-i Kur’an” (Kur’anın taşıyıcılığı) da bu (رَسُول) “resul”e verilmiş oldu.

27-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

Bu satırları yazdığım anda, Ezan-ı Muhammedi yatsı namazını haber vermek için tekrar ilan ve ifa ediyordu. Yazıyı bırakarak, yatsıyı eda etmek için kalkıp sünneti kıldıktan sonra farza geçtik. İmam efendi, Fatihadan sonra yazdıklarımızı tasdik ediyormuşçasına Kur’anı Kerim Azhab 33/56 ayetinde,

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ

“innellahe ve melaiketuhu yüsallune alannebiyyi”

mealen,

“Allah ve melekleri, Peygamber Muhammed’i överler” üzerine “salat-u selam ederler” ayetini okumaktaydı.

28-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

(مُحَمَّدٌ) “Muhammed” (S.A.V.) kelimesi

BİSMİLLÂHİRRAHMANİRRAHİYM

Şu anda tekrar Ravza-i Mutahharada müezzin mahfeli arkasında, sabırla taşıdığı yükü yere bırakmamak için dimdik ayakta duran oldukça yaşlı bir direğe dayanmış, bir taraftan yazılarıma devam ederken, bir taraftan da “Hacer’ül esved” köşesi istikametinden zat-i tecelliğinin zuhur mahalli olan “Ka’be-i Muazzama”yı seyr etmeğe çalışıyorum ve oturduğum yerde Adem (a.s.)’dan beri nice Mü’minlerin, nice peygamberlerin, nice aşıkların, nice irfan ehlinin oturup, burada oluşan halleri müşahede ettiklerini düşünüyorum Bugün cum’a, daha sabahtan sa’iy de, tavaf da çok kalabalık.

Evet biz yine seyr’imize bıraktığımız yerden devam etmeğe çalışalım.

Kelime-i Risalet’in (الله) “allah” ve (رَسُول) “resul” bölümü oluştuktan sonra, bunları hem taşıyıcı, hem de izah edici çok güvenilir ve çok güçlü bir mekanizmaya ihtiyaç vardı.

Bunun oluşması için kaynaktan (ه) “hu”dan bütün mertebe ve oluşumları bünyesinde muhafaza edip barındıracak bir mahal gerekiyordu. İşte batında zaten var olan bu sistem (د) “dal” harfi ile zuhura çıkmaya başladı.

En başta insanlığın atası olan “Adem”de de bulunan bu (د) “dal” bütün hakikatlerin gerçek olduğunun “delil”i mertebesinde oldu.

Bundan sonra oluşan sembol ve mana sondan başa ilk (م) “mim” oldu, bu ise “Makam-ı Mahmud” (övuilen makam) Hakikat-i Muhammedi’nin sembol ve manası oldu.

Ondan sonraki, geriye doğru ikinci (م) “mim” Hakikat-i Muhammed’inin zuhur mahalli, “alemlere rahmet” olan Hazret-i Muhammed Mustafa s.a.v. efendimizin sembol ve manası oldu.

Bundan sonra oluşan (ح) “ha” ise bu yaşanması için ve “Makam-ı Mahmud”un (ح) “ha”sı oldu.

Tecelli ve oluşum, nihayet en sonda oluşacak olan sembol ve manayı ifade eden üçüncü (م) “mim”e geldi ki, bu da “Muhammed’ül Emin”in (م) “mim”idir.

Zat-ı Mutlak en geniş manada zuhur edeceği “emin” mahallini oluşturmuş, böylece de “Kelime-i Risalet” ebedi şekliyle kemale ermiş bulunmakta idi. İşte bu yüzden o mahalle “emin”lik lafzı beşerde değil Hakk’tan verilmişti.

Kendisinden “emin” olunarak Tecelli-i İlahi yine o (م) “mim”den bu sefer yukarıya doğru seyr’e başlayarak Miladi 610 dan itibaren “lâ ilâhe illâ allah” muhammedürresulüllah”

olmak üzere, Kelime-i Tevhid'i ve Kelime-i Risalet'i en güzel bir şekilde ortaya getirerek, "taşıyıcı"lığını, izahını ve eğitimini ömrünün sonuna kadar hakkıyla yaparak, bu görevi kendinden sonrakilere devretmiştir.

Zat-ı Mutlak, kendi zatıyla birlikte "**Ezan-ı Muhammedi**"de habibinin adını da zikrettirerek bütün bu gerçekleri toplu olarak ortaya getirmiş ve alemlere ilan ettirmiştir.

Güneşin dönüşümü ile günün her anında Ezan-ı Muhammedi beş (5) vakti ile birlikte dünya üzerinden bütün alemlere ilan edilmektedir.

Evet bu kelimelerin zaman içinde taklide dönüşmemesi, gerçek hakikatine ve manasına nüfuz maksadıyla "şehadet"i de şart koşarak, her iki kelimenin de başına "**şehadet**" kelimesi ilave edilmiştir.

Evvela "Zat-ı Mutlak" "eşhedü" diyerek kendi varlığına kendi şahit olmuştur.

Yine Evvela "Rasul-u sakalyn" (iki ağırlığın) yani "İnsanların ve cinlerin" peygamberi, kendi kendinin Risaletine şahit olmuştur.

Ancak ondan sonra, bu şehadet en yakınlarına oradan "sahabe-i kiram"a, oradan diğer müminlere, oradan bütün dünyaya, oradan da alemi melekuta Mi'rac gecesi meleklerle, oradan da alemi ceberuta ta arşa kadar her mertebede şehadet ve tasdik olunmuştur.

İşte şu anda dahi müezzin efendi Cum'a ezanını okumakta ve "eşhedü"ler ile birlikte tamamını Ka'be-i Muazzama'dan bütün alemlere ilan ederek tekrar hatırlatılmaktadır.

"Muhammed'ül Emin'in" (م) "**mim**"i ile tamamlanan "Allah, Rasül, Muhammed" (Allah'ın Rasul'u Muhammed) (s.a.v.) şekliyle, yukarıdan aşağıya okunuyorken, aşağıdan yukarıya da "Muhammedür-rasulüllah" şekliyle ifadelendirilmiştir.

Her iki kelimedede de "yukarıdan aşağıya" başta müşterek (الله) "**allah**" lafzı vardır ve ikisi de aynı kaynaktan zuhur etmektedir. Aşağıdan yukarıya okunduğunda da her ikisinde de (الله) "**allah**" lafzı sonda sığındıkları yerdir.

Ahadiyyet'in hüvviyyetinden ve inniyyetinden meydana gelen bütün bu seyr-i daha kısa yoldan izah etmek için (مُحَمَّدٌ) "**muhammed**" tecellisindeki üç (3) (م) "**mim**"i üç (3) mertebeyi bir araya toplayarak Ahadiyyet'ine üçüncü bir harf olarak dahil edince "Ahad" hemen "Ahmed"e intikal etti.

Böylece sırlanmış, perdelenmiş "Ahad" batın, "Ahmet" zahir olarak bütün şaşasıyla alemlerin sultanı olarak görevine devam etmiştir. İşte bu yüzden "Hamele-i Ahad" (Ahad'ın taşıyıcısı) olmuştur.

Yine böylece uluhiyyet yönüyle (ه) "**hu**" ismi, batında "Makam-ı Mahmud" ve "ismi A'zam".

(مُحَمَّدٌ) "**muhammed**" ismi ise, tecelli ve zuhur yönüyle "ismi Azam" ve "Makam-ı Mahmud". En geniş ve kamali yönüyledir.

“Hacer’ül esved”in siyah olması, Risalet mertebesinin “Arap ırkından” yani “siyahi”lerden oluşu “sevad-ı A’zam” (büyük karanlık), “zat’ül baht” ve A’ma’iyyet diye belirtilen o mertebeyi kendisine benzerliği dolayısıyla en güzel şekilde zuhura getireceğinden, efendimiz, alemlerin sultanı, “Arab” ırkından zuhura getirilmiştir. Ve bilindiği gibi İslamiyyet daha ziyade “fakr” halinde olanlarda ve siyahilerde bu yüzden daha çok kabul görmektedir.

Aynanın arkası ne kadar “kesif, koyu sırlı” olursa yansıtması da o kadar parlak ve net olur. Gökte “Nuru Muhammedi Kameri” nasıl ilahiyat güneşinin yansıtıyor ise, yerde de Hz. Muhammed SAV. “hakikati ilahiye’yi bütün yönleriyle zuhura getirip yaşatmakta ve yansıtılmaktadır. Bu sistemin dışında Hakk’a ulaştıracak başka da bir vasıta ve yol yoktur.

İşte sevgili kardeşim özel ve özet olarak izahına gayret etmeye çalıştığımız “Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet”i bu anlayış ve tatbikat içinde söylemeye ve uygulamaya gayret edersen, müşahade ehilleri arasına dahil olursun, aksi halde ehli taklidin yolunda olduğunu bilesin.

Allah cümlemizin basar ve basiretini açsın. Allah CC. daha iyisini bilir.

“Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet”in değer sayıları

Onların değer sayılarını da vererek, bu yönde de küçük bir bilgi sunmuş olalım:

“lâ ilâhe illâ allah”

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

$$67 + 62 + 36 + 31 = \underline{196}$$

“muhammeden resulullahü”

مُحَمَّدًا رَسُولُ اللَّهِ

$$67 + 297 + 139 = \underline{503} + \underline{196} = \underline{699}$$

Bunların sayı değerlerini anlamaya çalışalım.

Kelime-i Tevhid’in (لَا) “lâ” sı küçük ebced hesabı ile (31) sayısını vermektedir. Ters okunursa 13 dür, ki ne olduğunu biliyoruz.

(إِلَهِ) “ilâhe” değer rakamı (36) (3,6) sıfatı zatiyye ile üç (3) yakınlık

(إِلَّا) “illâ” değer rakamı (62) (6,2) sıfatı zatiyye ile zahir batın
(اللَّهُ) “allah” değer rakamı (67) (6,7) sıfatı zatiyye ile sıfatı subutiyye (ikisi toplandığında 6+7=13 eder)

Toplam 196 olan rakamda 19 un hakikati 6 ise, yine sıfatı zatiyye’dir.

Daha çok hesaplar çıkmaktadır fakat yeri olmadığından bu kadarla bırakalım.

Kelime-i Risalet

(مُحَمَّدٌ) “muhammed” değer rakamı (139) (13,9) (1+3+9=13) eder.

(رَسُولٌ) “resul” değer rakamı (297) (2+9+7=18) 18000 alemi ifade eder.

(اللَّهُ) “allah” değer rakamı (67) (6) sıfatı zatiyye (7) sıfatı subutiyye (6+7=13) tür.

“Kelime-i Risalet”in (muhammeden resulullahü) toplam sayısı (139+297+67=503) ten ortadaki sıfırı (0) kaldırırsak, geriye 53 kalır, ki burada çıkan sayı bizim için çok dikkat çekici ve mübarektir. Çünkü 53 bizim şifre rakkamımızdır, şüküründen aciziz, yeri gelirse, diğerlerini de belirtmeğe çalışırız. (53 ü kendi içinde toplarsak 5+3=8 eder, ki bu da 8 cenneti ifade eder.)

“Kelime-i Tevhid”in toplam sayısı, (67+62+36+31=196) da (19) hakikati (6) ise yine “sıfat-ı zatiyye”dir.

İkisinin toplam sayısı (196+503=699) eder ki, adeta her şeyi bünyesinde toplamıştır. (6) “sıfat-ı zatiyyi vücud, kıdem, baka, vahdaniyyet, kaimi bi nefsihi, muhalefet-ül üns”dür.

(99) da bilindiği gibi “Esmâ-ül Hüsnâ” (güzel isimler)dir.

28-01-2002

Tekirdağ

Mekke-i Mükerrerme

Kelime-i Tevhid’in arzda zuhur mahalli olan “Mekke-i Mükerrerme” (مَكَّة) “Mekke” hakkında birkaç kelam ifade etmeğe çalışalım.

Daha evvelce sadece “Mekke” diye ifade edilen bu şehir, Hz. Peygamber doğduktan sonra, “Mükerrerem” (ikram edilen) anlamına gelen “mekke-i Mükerrerme” oldu.

Burada evvela Cenab-ı Hakk, zatından, ilk “halife” “İnsan” (Ademi) dünyaya ikram etti ve onunla beraber zati tecellisi olan zuhur mahalli Beytullah’ı ikram etti. Daha sonra İbrahim’i (a.s.) ikram etti, sonra İsmail’i, sonra zem zemi ikram etti. Daha sonra habibini Hz. Muhammed Mustafa SAV.’ni, daha sonra İslam’ı, onunla beraber Kur’anı ikram etti.

Bayramları, Hacc'ı, Umreyi, mübarek geceleri ve daha nice güzellikleri bu belde ikram etti. Dünyanın hiç bir yerine insanlık alemine bu kadar büyük ikram ve lutuflar olmamıştır. (13)

(Not: (13) "Mübarek geceler ve bayramlar" isimli kitabımızda sayfa 151 daha geniş bilgi vardır.)

Ve kitabımızın mevzuu olan Kelime-i Tevhid zahir alemde ilk defa bu belde lisan'a gelmiş, açığa çıkmış, seyr'ini takib ederek Hz. Muhammed Mustafa SAV.'in lisanında seyrini tamamlayarak insanlık alemine en büyük ikram olarak sunulmuştur.

Bu ismi harfleri yönüyle de incelemeğe çalışalım.

Bu kelimelerde asli olarak

üç (3) adet (م) "mim",

üç (3) adet (ك) "kef",

iki (2) adet (ر) "rı" vardır.

Üç adet (3) (م) "mim", üç (3) makam da "Hakikat-i Muhammediyye"yi "ilmel yakıyn", "aynel yakıyn", "Hakk'el yakıyn" idrak etmek içindir.

üç adet (3) (ك) "kef"den

birinci (1.) (ك) "kef" genel manada "KÜN/ol",

ikinci (2.) (ك) "kef" birimsel manada, "KÜN/ol" dur.

üçüncü (3.) (ك) "kef" ikramdır.

birinci (1.) (ر) "rı" "Rahman",

ikinci (2.) (ر) "rı" ise, "Rahim" dir.

Böylece "Mekke-i Mükerreme" (م) "mim", Hakikat-i Muhammedinin yüceliğinde,

birinci (1.) "KÜN" emri ile genel manada alemlerin oluşması,

ikinci (2.) "KÜN" emri ile birimsel manada varlıkların oluşmasıdır.

İkinci (م) "mim" yine "Hakikat-i Muhammedi" ile üçüncü (3.) (ك) "kef" ikram etmesi.

Birinci (1.) (ر) "rı" "RAHMAN" tecellisi bütün alem,

ikinci (2.) (ر) "rı" "RAHİM" tecellisi özel olarak, sondaki (م) "mim" ise birimsel manada ikram edilen "Hakikat-i Muhammedi" dir.

Mekke-i Mükerreme, Cenab-ı Hakk'ın lütfuyla Hakikat-i Muhammedi bünyesinde alemlerin oluşması, daha sonra birimsel manada varlıkların oluşması ve bunlara, gerek genel, gerek birimsel manada zahir ve batın Rahman ve Rahim tecellisinden ikram edilmesinin şifresidir.

"Mekke-i Mükerreme"nin bir de sayı değerlerine göz atalım.

“Mekke”nin sayıları

(م) “mim” 40

(ك) “kef” 20

(ك) “kef” 20 (orjinal yazıda sondaki harf (ه) “he” dir)

(ه) “he” 5

85 (8 + 5 = 13) eder, ki ne olduğunu biliyoruz.

“Mükerrem”e sayıları

(م) “mim” 40

(ك) “kef” 20

(ر) “rı” 200

(ر) “rı” 200

(م) “mim” 40

500 (sıfırları çıkarırsak, geriye) 5 kalır.

“Mekke” 13

“Mükerrem” 5

18 eder, ki onsekiz bin (18000) alemdir. Böylece “Mekke-i

Mükerrem”e onsekiz bin (18000) alemi de bünyesinde toplamıştır.

29.01.2002

Tekirdağ

Gönderilen kitaplarda “Kelime-i Tevhid”

Cenabı Hakk kullarına ulaştırmak üzere peygamberlerine 104 kitap indirmiştir.

Adem (a.s.)’a 10 suhuf

Şit (Şis) (a.s.)’a 30 suhuf

İdris (a.s.)’a 10 suhuf

İbrahim (a.s.)’a 10 suhuf

Musa (a.s.)’a Tevrat

Davud (a.s.)’a Zebur

İsa (a.s.)’a İncil

Muhammed (a.s.)’a Kur’anı Kerim inmiş, nazil olmuştur.

Tevrat: Talmut, İbranice Tarah (Tara) diyorlar.

Kur’anı Kerim Maide 5/44 ayetinde,

اِنَّا اَنْزَلْنَا التَّوْرَةَ فِيهَا هُدًى وَنُورٌ

“inna enzelnet tevrate fiyha hüden ve nurün”

mealen,

“doğrusu biz yol gösterici ne nurlandırıcı olarak tevrata indirdik”

Yine bakın burada da (5/44 ayeti rakamında) 5+4+4=13 çıktı. Tevratın da “Hakikati Muhammediyye”ye dayandığı açık olarak belirtilmektedir.

Şimdiki, “Talmut” “Tevrat”ın üç (3) nüshası vardır.

1. Yahudilerin ve Protestanların kabul ettikleri “İbranice” nüsha
2. Katolik ve ortadokslar tarafından kabul edilen “Yunanca” nüsha
3. Samirilere kabul edilen, “Samiri” dilinde yazılan nüshadır.

Kur’anı Kerim Araf 7/157 ayetinde,

﴿١٥٧﴾ الَّذِينَ يَتَّبِعُونَ الرَّسُولَ الذِّي الْأُمِّيَّ الَّذِي

يَجِدُونَهُ مَكْتُوبًا عِنْدَهُمْ فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ

“elleziyne yettebi’uner resüle’n nebiyyel ümmiyyelleziy
yecidünehu mektüben indehüm fiyt tevrati vel inciyli”

mealen,

“ayetlerimize inanıp yanlarındaki Tevrat ve İncil’de yazılı buldukları (okuyup yazması) olmayan (yani okuyup yazmaya ihtiyacı olmayan) ilmin üm/anası olan peygamber Muhammed’e uyanlara yazacağız.”

Yine bakın burada da 1+5+7=13 çıktı.

Tevrat ve İncil’de bahsedilen bu ayette Hz. Rasulullah’ın ismi “Ahmed” manasında olan “Peraklit” (Peraklitas) imiş.

Zebur: İbrani dilinde geldi.

Kur’anı Kerim İsra 17/55 ayetinde,

وَأْتَيْنَا دَاوُدَ زَبُورًا

“ve ateynâ davude zeburen”

mealen,

“Davud’a zebur’u vermişizdir.”

yine sayıları topladığında (1+7+5=13) çıkmaktadır. Geri kalan 5 ise, Hazarati Hamse’dir. Dilersen 13+5=18 bin alem ifade eden sayı olsun. Böylece Zebur’un da “Hakikati Muhammediyye’ye dayandığı açık olarak görülmektedir.

İncil: İsmi Süryanice “göz nuru” demektir. Kendi İbranice, Yunancaya ve Latinceye çevrilmiş.

İsa, ismi “immanuel” İncil (Evangile Bible).

Belirli zamanlarda heyetler tarafından yapılan tetkiklerde bir evvelki heyetin tetkikinde çok büyük hatalar olduğunu iddia etmekte. Her tetkik ve yenilemede özünden uzaklaştırılmaktadır. Elde birbirinden tamamen farklı 4000 incil vardır.

Kur’anı Kerim Maide 5/46 ayetinde,

وَقَفَّيْنَا عَلَىٰ آثَارِهِم بِعِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ

مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيْهِ مِنَ التَّوْرَةِ
وَأَتَيْنَاهُ الْإِنْجِيلَ

“ve kaffeyna ala asarihim bi’iysebni meryeme
musaddikan lima beyne yedeyhi minet tevrati
ve ateynahül inciyle,”

mealen,

“ve onların izinden meryem oğlu isa’yı önündeki tevrati doğrulayıcı olarak gönderdik,
ve ona incili verdik.”

5/46 (4+6=10) sayısı seyri sülukta “İseviyyet Mertebesi”dir
(10+5=15) (15 – 2= 13) Zahir ve batın yine 13 tür.

İncil harfleri itibariyle

(ا) “elif” 1

(ن) “nun” 50

(ج) “cim” 3

(ي) “ye” 10 (“cim” ile “lâm” arasındaki “ye”)

(ل) “lâm” 30

94 (9 + 4) =13

Ne muhteşem bir sistem değil mi?...Tesadüf olması ihtimali var mıdır?...

Görüldüğü gibi İncilin de, İseviyyetin de hakikati “Hakikati Muhammediyye”ye
dayanmakta ve kaynağı orası olmaktadır. (14)

(Not: (14) Yukarıdaki hesaplamalar bizden. Tevrat, Zebur, İncil bölümleri Rehber
Ansiklopedideki ilgili bölümler.)

30-01-2002

Tekirdağ

Kur’anı Kerim: Hz. Muhammed’e Arapça olarak verildi.

Kur’anı Kerim Hicr 15/87 ayetinde,

وَلَقَدْ آتَيْنَاكَ سَبْعًا مِنَ الْمَثَانِي وَالْقُرْآنَ الْعَظِيمَ

“ve lekad ateynake seb’an minel mesani vel kur’anel aziyme”

mealen,

“and olsunki, sana daima tekrarlanan yedi ayetli fatihayı (seb’ül mesani) ve kurani
aziymi verdik.”

Kur’an,

(ك) “kaf” 100

(ر) “rı” 200

(ا) “elif”	1
(ن) “nun”	<u>50</u>
	351 (3+5+1=9)
Keriyim,	
(ك) “kef”	20
(ر) “rı”	200
(ي) “ye”	10
(م) “mim”	<u>40</u>
	270 (2+7+0=9)

Görüldüğü gibi iki (2) adet 9 sayısı oluşuyor. Her bir 9 da (5 ve 4) vardır. Bilindiği gibi 5 “Hazaratı Hamse” 4 ise, İslamın temelleridir. Ayrıca 9+9=18 sayısı 18000 alemi ifade etmektedir.

Görüldüğü gibi ne muazzam bir sistem oluşturulmuştur.

Kur’anı Kerim Hicr 15/9 ayetinde,

اِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَ اِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ

“inna nahnü nezzelnez zikre ve inna lehu lehafizune”

mealini,

“doğrusu Kur’anı biz indirdik, onun koruyucusu da biziz.”

Abd-ül Aziz Debbağ “Hz. El İbriz” isimli kitabının 1. cilt 3. bölümünde, “Adem (a.s.)’ lisanı cennette “Süryanice” idi. İdris (a.s.)’na kadar geldi, sonra diğer lisanlar oluştu,” demektedir.

Kur’anı Kerim Bakara 2/31 ayetinde,

وَعَلَّمَ آدَمَ اِلْسَامَهُ كُلِّهَا

“ve alleme ademel esmail külleha”

mealini,

“ve ademe bütün isimleri öğretti.” buyurmaktadır.

Kelime-i ilahi’den anladığımıza göre Cenabı Hakk’ın Adem’e öğrettiği isimler evvela kendi isimleri olan “Esmâül Hüsnâ”ları sonra da yaşamı için gerekli olacak cennette var olan çevre varlıklarının isimleri olmalıdır.

Adem (a.s.) yer yüzüne indirildiğinde cennette olmayan değişik varlıkları gördü, bunlara da gerek ilham, gerek kendi uygun görmesi ile birer isim üreterek, lisanının geliştirdi.

Böylece Adem (a.s.)’in lisanı,

1. Allah’ın bildirdiği kelimeler

2. Kendi ürettiği kelimelerden oluştu. Biz bu lisana “Adem”ce diyelim.

Allah’ın bildirdiği kelimelerin hem manası, hem lafzı “Rabb”ca, kendinin ürettiği kelimeler ise, hem manası, hem lafzı itibariyle “beşer”ce idi. Ancak o kelimelerin içinde de

derin manalar vardı. Günlük zahir işlerinin, o kelimeler ile, ilahi, batın hallerini de Rabbca kelimeler ile ifade etmekteydi. Bunu da yine Kur'anı Keryim'den anlamaktayız.

Kur'anı Keryim Bakara 2/37 ayetinde,

فَتَلَقَّى آدَمَ مِنْ رَبِّهِ كَلِمَاتٍ فَتَابَ عَلَيْهِ

“fetelakka ademü min rabbihî kelimatîn fetebe aleyhi”

mealen,

“rabbi ademe bir takım kelimeler öğretti, onlarla tevbe etti.” buyuruyor.

Böylece dilin tarihi ilk insan ve ilk peygamber olan Adem (a.s.)'ın “Adem”ce dili ile başlamış oldu. Adem (a.s.) evlatları çoğalınca gittikleri yerlerde, ki iklim ve coğrafya şartlarına göre ihtiyaç duydukları ifadeleri belirtmek için yeni yeni kelimeler ürettiler. Böylece Adem (a.s.)'na verilen “Rabbani” kelimeler, beşeriyet kelimeleri arasında azalarak ve dağılarak hükümsüz hale geldi, yani beşerileşti ve ilahi manaları, beşeri manalara dönüştü.

Bu diller arasında eski devirlerde “Aram'ca, Süryani'ce, İbrani'ce, Arap'ça” bir hayli yaygın idi. Bu dillerle kerpiç üstüne çok kitaplar yazıldı. Ancak günümüzde Arapça'nın dışında belirtilen dilleri konuşan çok az sayıda insan kalmıştır. Daha evvelce belirttiğimiz gibi, dil bilimcileri dünyada 2796 dilin varlığından söz etmektedirler.

Böylece kısa bir izah yaptıktan sonra,

Adem (a.s.)'na verilen 10 suhuf (sahife) “Adem”ce

Şis (Şit) (a.s.)'na verilen 50 suhuf (sahife) “Adem”ce

İdris (a.s.)'na verilen 30 suhuf (sahife) “Adem”ce

İbrahim (a.s.)'na verilen 10 suhuf (sahife) ise, “Keldani” kavmi içinde yaşadığından “Keldani”ce olduğunu

Kur'anı Keryim İbrahim 14/4 ayetindeki,

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ رَسُولٍ إِلَّا بِلِسَانِ قَوْمِهِ لِيُبَيِّنَ لَهُمْ

“ve ma erselna min resulin illâ bilisani kavmihi liyübeyyine lehüm”

mealen,

“biz her peygamberi kendi milletinin diliyle gönderdik, ki onlara apaçık anlatsın.” beyanı ilahiden anlıyoruz.

Musa (a.s.)'na verilen Tevrat kendi lisanları olan “İbrani”ce

Davud (a.s.)'na verilen Zebur kendi lisanları olan “İbrani”ce

İsa (a.s.)'na verilen İncil ismi “Süryani”ce kendisi “İbrani”ce

Muhammed (a.s.)'na verilen Kur'anı Keryim kendi lisanları üzere “Arab”ca olarak gönderilmiştir.

Cenabı Hakk'ın insanlara gönderdiği son kitabı olan Kur'anı Keryim'de kendisini “lâ ilâhe illâ allah” ifadesiyle belirttiğini görmekteyiz. Ayet ve hadislerden, aynı ifadenin geçmiş bütün kitaplarda da var olduğunu öğrenmekteyiz. Ancak geçmiş kitaplarda bu ifadenin nasıl düzenlendiğini bilmiyoruz. Çünkü o kitapların elde ne yazık ki Allahü Teala Hazretlerinin vahyettiği nüshaları yoktur.

Ademce bu lafzın Adem (a.s.)'ın ağzından aynı şekilde telaffuz edildiğini görmekteyiz. Gerçi Kur'anı Keryim'de belirtilen ilgili peygamberlerin ağzından aynı metni yine “lâ ilâhe illâ allah” şekliyle görmekteyiz, fakat bu ifadeler, arabi lisan ile onların

ağzından sonradan söylenmektedir. Bu ayrı bir konudur.

Acaba onlar yani Kur'an öncesi kitaplar ve peygamberler bu lafzı hangi harf ve kelimeler ile ifade ediyorlardı?...

Yani "lâ" Kelami'ce, Süryani'ce ve İbrani'ce hangi harflerle; aynı şekilde "ilâhe" "illâ" "allah" kelimeleri de nasıl ifade ediliyordu?...

Ancak şunu ifade edebiliriz, ki daha evvelce de belirttiğimiz gibi, Adem As'ın "Kelime-i Tevhid"i sadece okuduğunu öğrenmekteyiz.

İbrahim (a.s.) "lâ" müşahade "ilahe illâ allah" lafızladır

Musa (a.s.) "lâ ilâhe" müşahade "illâ allah" lafızladır

İsa (a.s.) "lâ ilâhe illa" müşahade "allah" lafızladır

Onlardaki, "üç uknum" yani (3 kaide) "eba ve ebi ve Ruhul kudüs" yani "baba, oğul ve Ruhul kudüs"ün gerçek hakikati de yukarıda belirtildiği gibi Kelime-i Tevhid'in (لَا إِلَهَ إِلَّا) "lâ ilâhe illa" bölümünün çok yanlış anlayış ve tatbikatıdır. Çünkü Kelime-i Tevhid'in sonundaki (اللَّهُ) "allah" lafzının zuhur mahalli "Mertebe-i İseviyyet" değil "Mertebe-i Muhammediyyet"tir.

Muhammed As. (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) "lâ ilâhe illâ allah" Kelime-i Tevhid'in tamamı müşahade ile, çünkü bu mertebede (اللَّهُ) "allah" lafzının manası tamamiyle ortaya çıkmıştır.

Bugün elde bulunan ve "Kitab-ı Mukaddes" ismi verilen metinlerin kaçınıcı çeviri olduğunu dahi bilemiyoruz. Her çeviride aslı olan uluhiyyet lisanından beşer lisanına dönüşmektedir. Böylece asıllarından, her tercümede biraz daha uzaklaştırılmaktadırlar.

Şimdi çok mühim bir gerçeğe dikkatinizi çekmek istiyorum;

Allah-ü Teala; gönderdiği kitaplarından hangisi olursa olsun, onun beşeriyete dönük tercümesini yaparken "Rabb"cadan göndereceği kavmin lisanına dönüştürürken, o lisanın kelimeleri içerisine tıpkı arının petekler içine balını, özünü yüklediği gibi ilahi manalarını da yüklemekte idi. Böylece Hakk tarafından batından zahire çıkarılan o kitabın manası Hakk'tan, kelamı beşerden oluşmakta idi. Manalar batın lafızlarda zahir olmakta idi.

İşte mutlak metinden kitaptan beşer tarafından yapılan herhangi bir lisana çevrilmeğe çalışan yeni metnin içine manası yüklenememektedir, yani boş arı kovanları gibi oluşmaktadırlar. Çünkü beşer akli "aklı cüz" ve kelam bu sahada çok... çok... yetersizdir. Kesinlikle aslının yerini tutamaz "mutlak metin"den "mukayyed metne" yani (kayıtlı, sınırlı) bir hale dönüştürülmüş ve böylece de çok kötü bir iş yapıp, insanları da yanlış inançlara yönlendirilerek ahitleri karartılmış olmaktadır.

Ancak bu eski kitapların, elde mutlak nüshaları olsa da onlar sabit olmak şartıyla meal olarak beşeri tercümeleri yapılırsa bu iş fayda sağlar. Elde asıl metinleri, yani Rabb'ın Hakk lisanından beşer lisanına döndürdüğü mutlak metnin ismi "ilahi kitap - mukaddes kitaptır", çevirilerin hepsi "kitab-ı beşeri"dir.

Ayrıca bu çeviri ve mealler her çevrildikleri yerde çeviren kişilerin anlayışları üzerine,

onların kitapları olmaktadır, böylece çeviriler elden ele akıldan akıla geçtikçe her geçtiği beşer aklından içlerine çok ayrı şeyler karıştığından aslından tamamen uzaklaştırılmışlardır. Ve ayrıca da içlerinden işlerine gelmeyen bölümleri de, kasden çıkartılınca elde geriye sadece, bir değer ifade etmeyen “mukayyed metin” kalır ki bununla mutlak manada amel edilmesi mümkün değildir.

Gerçek bir irfan ehli, bu çeviri metinlerin nerelerinin aslına yakın, nerelerinin tamamen beşeri olduğunu ilhamı ile anlayabilir.

01-02-2002

Tekirdağ

Bundan bir müddet evvel, bir takım kendilerine “Yahova Şahitleri” ismini veren insanlar ziyaretime gelmişlerdi. Onlarla epey münazara ettik, hatta konuşmalarımızı sekiz (8) kaset halinde kayda da almıştım. O kadar saçma iddiaları vardı ki hayret etmemek mümkün değildi.

Ancak bu batıl sistemi öyle güzel düzenlenmiş mantık oyunları ile sunuyorlardı ki, sıradan her hangi bir insanın onları cevaplandırması oldukça zordu.

Cennet bahsinde aramızda çok büyük değerlendirme farkları çıktı. Onlar mutlak surette cennetin “Aden cenneti” dünyada ve sadece İsa’ya, (a.s.)’a iman edenlere onar (10) dönüm toprak olarak verileceğini ve çok bereketli olacağından bir insana bol bol yeteceğini şiddetle ifade etmeye çalışıyorlardı.

Buna karşılık olarak ben de bir hadis-i şerife dayanarak, “kusura bakmayın ama sizin Rabb’ınız çok fakirmiş,” dedim ve ilave ettim; “bizim Rabb’imiz ise cehennemden en son çıkan kişiye ahirette 10 dünya büyüklüğünde cennet verecek” ifadesini söyleyince cevap veremediler. İnkâr etmeye kalkıştılar ve böylece konuşmalarımız da sona ermiş oldu, bir daha da gelmediler.

Ancak onlar ayrılmadan, son olarak onlara “Siz neye şahit olduğunuzu bile daha bilemiyorsunuz, esas şahitler bizleriz, çünkü bizim ilk şartımız “eşşedü enlâ ilâhe illâ allah”tır, esas şahadet budur” dedim ve ilave ettim, “kusura bakmayın amma ne “Yahve” “Yahova”yı, ne “Musa”yı, ne “İsa (a.s.)” ı ne “Tevrat”ı, ne “İncil”i ve ne de kendinizi hiç bir şekilde tanımadığınız, bu kadar konuşmadan sonra açık olarak ortaya çıkmaktadır.

Onlarla konuştuğum sürede, bir gece mana aleminde İncil’in aslını gördüm, yine sahifeleri iki (2) sütun halinde idi ve İsa (a.s.) Rabb’ına yakarış bölümü idi ve asli gönderildiği ile okuyordum.

Bu kısa izahlardan sonra daha evvelce gönderilen kitapların şu anda ne durumda olduklarını anlamak zor olmayacaktır.

Bugün elde Hakk tarafından korunarak gerçek haliyle korunmuş sadece Kur’anı Kerim bulunmaktadır. İşte o yüce Allah’ın rahmet kitabından diğer eski kitapların müntesiplerine bir rahmet olması için.

Kur’anı Kerim Ali İmran 3/64 ayetinde,

﴿٦٤﴾ قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ

سَوَاءَ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ
الَّا نَعْبُدُ اِلَّا اللّٰهَ وَلَا نَشْرِكُ بِهِ شَيْئًا

“kul ya ehlel kitabi te’alev ila kelimetin
sevain beynena ve beyneküm
ella na’büde illallahe ve la naşrüke bihi şey’en”

mealen,

“de ki, ey ehli kitap, gelin sizinle aramızda müsavi bir kelimeye (**lâ ilâhe illâ allah**) şöyle ki allah’tan başka ma’bud tanımayalım, ona hiçbir şeyi şirk koşmayalım.” buyuruyor.

Mertebe-i Muhammediyye’den Mertebe-i Uluhiyyet’e ne güzel bir davettir. Evvelki kitapların mutlak metinlerinde Kelime-i Tevhid’in varlığı bu ayeti kerime ile açık olarak ifade edilmektedir.

Allah CC.’un bir olduğuna, kitap ve peygamberlerini de kendi gönderdiğine göre aralarında ihtilaf olmaması gerekir, ancak mertebe farklılıkları vardır, bu da zaruridir, başka türlü yükselme kaydedilemez.

01-02-2002

Tekirdağ

Allah CC. Zatını her kitabında “tek” olarak tevhid akidesi üzere ifade etmiştir. Ve Allah’ın indinde İslam dininden başka bir din yoktur. Yani diğer dinler veya semavi dinler diye de birşey yoktur. Sadece Adem (a.s.) ile başlayıp, Muhammed (a.s.) sona erdirilen bir tek din vardır, ki bunun da adı İslam’dır.

İbrahimiyyet, Museviyyet, Davudiyyet, İseviyyet birer ayrı din değil, Allah’ın mutlak tek dininin mertebeleridir.

Cenabı Hakk kendisine ulaşılması için bir sistem belirledi, bunun adına “din” ve o dinin adına “İslam”, inananlarına da “mü’min” dedi.

Adem (a.s.) ile insanlara kendi varlığını bildirdi.

Musa (a.s.) ile “tenzihi”

Davud (a.s.) ile “duygusallığı”

İsa (a.s.) ile “teşbihi”

Muhammed (a.s.) ile tenzihi ve teşbihi birleyerek “tevhid” hakikatini ortaya getirmek suretiyle, insanlık aleminin kendine ulaşma yolunu açtı.

Bu oluşumda (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” Kelime-i Tevhidi içinde ifadesini buldu. Ancak bu kelimeyi lafzan söylemek yeterli değildir, hakikatine ulaşmak için gerçekten başına ilave edilen “eşhedü” (ben şahidim, görüyorum, ki) müşahadesi ile söyleyip yaşanması gerekmektedir.

Kişi bu kelimeyi hangi düzeyden söylerse söylesin, bulunduğu mertebeden samimiyetle söylediği bu tevhid kelimesi kendisine aynı mertebeden çok büyük faydalar sağlayacaktır.

Firavun dahi son nefesinde Kelime-i Tevhidi zahir itibariyle söyledi. Askeri Kızıl Denizin karanlıklarında kalırken, onun cesedi dışarıya çıkarıldı. Zahiren söylediğinden zahiri cesedi sudan kurtarılmış oldu. Eğer vaktiyle imanen dahi söylemiş olsaydı, kendisi de

ebediyyen kurtulmuş olacaktı.

Kişi “Kelime-i Tevhid”i ne maksat ve niyetle ifade ederse, karşılığını o düzeyden görür.

“Kelime-i Tevhid”in lafzen ve şuhuden söyleniş mertebelerini evvelki bölümlerde görmüştük. Şimdi ise, başka lisanlara çevrilip, çevrilemeyeceklerine bakalım.

İstiyordum ki, birçok dillerin “Kelime-i Tevhid” tercümelerini de bu kitabın içine ilave edeyim. Bir hayli araştırma yaptıktan sonra bunun yani “Kelime-i Tevhid”in arapça metninden başka bir şekilde ifadesinin ve tercümesinin yapılamıyacağını hayretle gördüm. Ancak bir misal olması yönünden aşağıya Almanca, İngilizce ve Latince ehil ellerden yapılmış metinleri sunmak istiyorum.

Almancası,

es gibt keinen gott auser Allah
(dır) (la) (ilahe) (illa) (Allah)

Görüldüğü gibi oldukça karışık bir metin ortaya çıkıyor. Çünkü onların lisanlarında “Allah” kelimesi “Gott” ile telaffuz edilmekte, dolayısıyla bu çeviri kısmen Almanca kısmen de Arapça olmuş olmaktadır, ki çeviri değil, çevirememedir.

Ayrıca “Kelime-i Tevhid”in asli harfleri üzerine kuruluşunda her harfinde, kendinde 12 mertebenin olduğunu biliyoruz, ayrıca her harfin de mutlak ve bir bütün olarak başlı başına bir mertebenin ifadesi olduğunu biliyoruz yani, “Kelime-i Tevhid”in harf sembolleri dahi ayrı ayrı birer mutlak karakterlere sahiptirler. Başka lisanlarda ve o lisanların harflerinde bu karakterler yoktur. Böylece latince harflerin karakter yapıları bu mana yüklerini taşıyamamaktadırlar.

Aynı şekilde doğu kaynaklı Çince, Japonca, Hintçe ve Arapça’nın dışında diğer milletlerin alfebe sembolleri de “Kelime-i Tevhid”in mana yüklerini taşıyamamaktadırlar.

Çünkü “Kelime-i Tevhid”in düzenlenmesi ilahi bir sistemdir. İki (2) asla dayanır; birincisi mana, ikincisi harf sembolleri ve sayılarıdır.

O’nun manası Allah’tan, lafzı Arapça’dandır.

Harf sayısı ve sembolleri 12 dir ve 12 mertebeyi bünyesinde toplamıştır, ki bu da seyr’i süluk’un özüdür.

“Kelime-i Tevhid”in içinde bulunan (لَا) “**ilâ**” (yoktur), (إِلَّا) “**illâ**” (ancak) kelimeleri kısmen beşer lisanlarına benziyor ise de, Arapça’nın dışında yine de bunu hakkıyla ifade edecek kelimeler bulmak mümkün değildir. Geniş izahlar yapmak gerekecektir, ki o zaman da harf sayıları değişeceğinden manalar da alt üst olmuş, geriye anlamsız bir söz yığını kalmış olacaktır.

Yine “Kelime-i Tevhid”in içinde bulunan (إِلَٰه) “**ilâhe**” ve (اللَّهِ) “**allah**” kelimeleri ise, tamamen ilahi olduğundan, aslının dışında bunları telaffuz etmek mümkün değildir. Çevirmeye cüret dahi edilemez, edenlerin elleri de, gönülleri de yanar. Ancak “ben yaptım oldu” diye kendini aldatan kimselere ne diyebiliriz ki?....

Almanca çeviri diye belirtilen metnin harf sayısına bile bakmamız yeterli olur. 21 adet beşeri kelime oluşmakta, böylece mertebeler karmakarışık olmaktadır. (اللَّهِ) “**allah**”

lafzını olduğu gibi almaları acziyetlerini ortaya koymakta ve o mertebeye hiçbir şekilde ulaşamadıklarını göstermektedirler.

Lafzen söyledikleri (اللَّهُ) “allah” kelimesinin arkasında ise, hangi mezhebe mensup iseler, onun şirk içinde yüzen anlayışına verdikleri lafzi yanlış manadır, aslı asla değildir.

İngilizcesi,

there is no god but Allah
(dır) (la) (ilahe) (illa) (Allah)

İngilizce çeviri de Almanca’dan farklı değildir; üzerinde fazla durmayalım.

Latincesi,

no est deus praetap deum
(la) (dır) (ilahe) (illa) (Allah)

Yine görüldüğü gibi Latince çeviride de aynı durum ortadadır; hele “Allah” lafzının karşılığı olan “Deum” kelimesi ne kadar yetersiz ve aslını yansıtmaktan çok uzaktır. (15)
Not: (15) Bu çeviriler Almanyada, Hamburg şehrinde ehliyetli bir tercüme bürosuna yaptırılmıştır.)

Türkçesi, “Tanrıdan başka yoktur tapacak” veya “Allah’tan başka ilah yoktur”

Bu çeviriler hakkında bir şey söylemeye lüzum görmüyorum. Herkes değerlendirmesini kendi vicdani inançları istikametinde yapsın. Gayemiz bazı şeyleri rencide etmek değil, olup olmayacağını gerçekçi bir biçimde ortaya koymaktır. Yanlış yapılan her işten geriye pişmanlık kalır.

Bu nazik işler “milliyet” işleri değil “uluhiyyet” işleridir ve Allah’ın indinde bütün insanlar tek bir millettir; yani kendilerine göre ayrı ayrı milletler olmakla beraber, hepsi “Adem”in çocukları olduğundan, tek bir millet sayılmaktadırlar.

İşte Allah CC. Kendi kendini vasıflandırdığı (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” Kelime-i Tevhidi ile de bütün insanları bu kelimesi etrafında toplamayı dilemiş olduğundan sadece “o” söylensin, böylece kendisi daha iyi tanınsın diye tercümesini imkansız hale koymuştur.

Eğer tercüme edilebilmiş olsaydı daha evvelce de bildirdiğimiz gibi 2796 türlü “Kelime-i Tevhid” ortaya çıkacaktı, ki “tevhid” değil “kesret” yani çokluk olacağından hiçbirinin asli bir değeri olamayacak ve o yoldan Hakk’a ulaşmak hiç mümkün olamayacaktı.

Kur’anı Kerim Saffat 37/180 - 181- 182 ayetlerinde,

﴿ ۱۸۰ ﴾ سُبْحَانَ رَبِّكَ رَبِّ الْعِزَّةِ عَمَّا يَصِفُونَ ﴿﴾

﴿ ۱۸۱ ﴾ وَسَلَامٌ عَلَى الْمُرْسَلِينَ ﴿﴾

﴿ ۱۸۲ ﴾ وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ ﴿﴾

“sübhane rabbike rabbi'l izzeti amma yasifune”

“ve selamun ale'l mürseliyne”

“ve'l hamdü lillâhi rabbi'l alemiyne”

mealen,

“senin güçlü, izzet sahibi rab'bin, onların vasıflandırmalarından münezzehtir.”

“ve selâm mürsellerin (peygamberlerin) üzerinedir.”

“ve hamd, âlemlerin Rab'bi olan Allah içindir.”

Yukarıda geçen “vasıf” kelimesi çok manidardır; gerçek Allah'ın ne olduğunu bilmeyen, kendi aklınca “Allah” a bir siluet çizmekte, bir vasıf vermektedir, ki Cenabı Hakk bütün bu vasıfların hepsinden münezzehtir.

Eğer araştırmak mümkün olsa, her bireyin “Allah (cc.)” ı başka başka tahayyül ettiği görülecektir. Mübalağa olmamak şartıyla nerede ise, ne kadar düşünen insan varsa o kadar değişik “Allah (cc.)” vasıflandırılması görülecektir.

İşte bunun sebebi “Kelime-i Tevhid” eğitimini ve “Allah (cc.)” bilincini gereği kadar araştırıp alamadığımızdır.

Burada yine küçük bir hatıramı anlatmak isterim; Kur'an hocam merhum Behçet Tay Beyefendi “Eski Cami” baş imamı idi. Görev yaptığı senelerde Ramazan-ı Şerif’de teravih namazları kıldırırken son gecenin teravihinin son rekatında mutlaka yukarıdaki ayeti okuyarak ve her sene böyle yaparak teravih namazlarını sona erdirirdi. Mevlam yerini cennet eylesin. Allah onlardan razı olsun.

Biz de bu ayetle bu mevzuu bitirip yolumuza devam edelim.

“Kelime-i Tevhid” in

Mertebe-i Muhammediye’ye indirilmesi

Kur’anı Kerim Enbiya 21/25 ayetinde,

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ

أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

**“vema erselna min kablike min resulin illa nuhiy ileyhi
ennehu lâ ilâhe illa ene fa’buduni”**

mealen,

“Ey Muhammed! Senden önce gönderdiğimiz her peygambere: “Benden başka ilah yoktur, bana kulluk edin,” diye vahyetmişizdir.”

Daha evvelce de belirtmiş olduğumuz ayeti kerime ile Cenabı Hakk habibine, kendisinden evvel gelip geçen bütün peygamberlerine “Kelime-i Tevhid” i kendi mertebeleri itibariyle talim ve telkin buyurduğunu açık olarak ifade etmektedir.

Habibine ise,

Kur’anı Kerim Muhammed 47/19 ayetinde,

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

“fa’lem ennehu lâ ilâhe illallahü”

mealen,

“Ey Muhammed! Bil ki Allah’tan başka ilah yoktur.”

Adem (a.s.) ile başlayan “Kelime-i Tevhid”i taşıma görevi daha sonra gelen peygamberler zinciriyle nihayet Hz. Rasulullah’a yukarıda belirtilen ayet-i kerime’de bildirildiği gibi “ahadiyyet” mertebesinden tam kemalde Allahu Teala Hazretleri tarafından talim ve telkin edilmiştir.

İşte bu talim ve telkin neticesinde oluşan kemalat ile “ahad” a bir (م) “mim” ilave edilince “ahad”ın alemlerdeki temsilcisi “ahmed” oldu.

Ayrıca “küntü kenzen” (gizli hazine)de ki, muhabbetin de kaynağı oldu.

Daha evvelce de kısaca belirttiğimiz gibi “ah...med” bütün alemlerdeki “ah...ların” ve muhabbetlerin kaynağı oldu.

Bu yüzden de “rahmeten lil alemiyne” dir.

Hiz. Rasulullah taşıdığı bu yükünü ilk defa kendi yetiştirip hazırladığı ehli beytinden olan Hiz. Ali Kerremallahu Veche Efendimize talim ve terbiye ettirerek kendisinden sonra bu mertebenin halifesi yapmıştır ve genel olarak sahabe-i kiramına da bu talim ve terbiyeyi yapmıştır. Belirtildiğine göre hadiseler şöyle cereyan etmiştir.

“Kelime-i Tevhid”in Hiz. Ali (K.A.V.) Efendimize

ve sahabe-i kiram’a telkin edilmesi

Camiul usul’den sahife 132 de, Hadis alimlerinden İmamı Ahmed Tabarani ve diğer bazılarının rivayetine göre; “Allah’ın rasulü teker teker ve toplu olarak eshaba zikir ve usulünü telkin ve tarif etmiştir.”

Eshaba toplu haldeki telkini, Seddad bin Evs RA’ın rivayet ettiği bir hadise göre;

[Birgün rasulullah sav’in huzuru saadetlerinde bulunuyorduk,

Efendimiz sav. buyurdular ki, “içinizde garib (yabancı) olan kimse var mıdır?”

Ravi diyor ki, “ hayır ey Allah’ın Rasulü” dedim.

O zaman Efendimiz (sav) bize kapıyı kapatmamızı emir buyurdular ve şöyle ilave ettiler, “ellerinizi kaldırınız (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “lâ ilâhe illâ allah” deyiniz.”

Daha sonra; “Allahım sana sonsuz hamd ü senalar olsun. Ey benim Allahım sen beni bu kelime ile gönderdin ve bu kelimeyi emrettin. Bu kelime üzerine cennetini vaad ettin. Muhakkak ki, sen sözünden asla caymazsın” diye dua ettiler.

Sonra tekrar buyurdular, “hepinizi Allah ü Teala’nın mağfireti ile müjdeliyorum.”]

Allah’ın rasulünün eshabına teker teker telkin ve tarifine gelince, Yusuf Kevrani (RA) ve diğer hadis alimlerinin sahih bir senetle rivayet ettiklerine göre;

[Hz. Ali (k.a.v.) birgün Allah’ın rasulüne bir şeyler sordu. (hepimizini duyabileceği bir şekilde) “Ey Allah’ın rasulü Allah katında fazileti en büyük, tatbikatı en kolay ve kendisine giden yolların en yakını olanını bana göster/öğret,” deyince,

Efendimiz (sav), “benim ve benden evvel gelen peygamberlerin hepsinin söyledikleri en faziletli şey (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” zikridir” buyurdular.

“Ya Ali bütün gökler ve yerler (kainat) terazinin bir kefesine ve (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” da diğer kefesine konsa “kelime-i tevhid” onlardan ağır gelirdi,” buyurdular. (yani bu kelimenin Allah katında ki değeri kainattan üstündür, demektir.)

Şöyle devam ettiler, “Ya Ali yeryüzünde (اللَّهُ) “**allah**” diyen bulunduğu müddetçe kıyamet kopmaz.

Hz. Ali (K.A.V.) buyurdular ki, “Ey Allah’ın rasulü Allah-u Teala Hazretlerini nasıl zikredeyim.”

Allah’ın rasulü, “Ya Ali gözlerini kapa şimdi benim nasıl zikrettiğimi üç (3) defa dinle ve üç (3) defa aynı şekilde sen de tekrar et, ben de senin zikrini işiteyim,” buyurdular.

Evvela Allah’ın rasulü gözleri kapalı olarak arka arkaya üç (3) defa (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” diye zikrettiler.

Yüksek sesle yapılan bu zikri, orada bulunan sahabi ile birlikte Hz. Ali dinledi. Bu sefer de aynı şekilde Hz. Ali (k.a.v.) yüksek sesle aynı kelimeyi üç (3) defa zikretti, Allah’ın rasulü dinlediler.”] diye rivayet etmişlerdir.

İşte bu hareket Hz. Ali (k.a.v.)’ın Allah’ın rasulünden aldığı zikir ve talimi oldu ve böylece Rasulü Ekrem’e gönülden de biat etmiş oldu.

Bu telkinin diğer bir oluşumu da “Hudeybiye”de vaki olan “Bey’atür Rıdvan” hadisesidir.

Kur’anı Kerim Fetih 48/10 ayetinde,

﴿ ۱۰ ﴾ اِنَّ الدِّينَ يُبَٰيْعُوكَ اِذَا مَا يُبَٰيْعُونَ اللّٰهَ
يَدُ اللّٰهِ فَوْقَ اَيْدِيهِمْ

“**innelleziyne yübayı’üneke innema yübayıunallahe yedullahi fevka eydihim**”

mealen,

“Ey Muhammed sana el vererek manevi alış veriş yapanlar ancak Allah ile alış veriş yapmışlardır. Allah’ın eli onların ellerinin üstündedir.”

Şekliyle belirtilen ayeti kerimedeki ifade bu manayı çok güzel açıklamaktadır.

Talip ile matlubun Hakk yolunda birlikte yürümeleri için el ele vererek ahidleşmeleri esnasında onlar ki, birbirleri ile gönülden alış veriş yaparlar, zannederler ki, onlar kendileriyle alış veriş yapıyorlar.

Halbuki onlar “Allah” ile alış veriş yapmaktadırlar. Onların elleri üzerinde “**yedullahi**/Allah’ın eli” vardır, hakikatini çok iyi değerlendirmemiz gerekmektedir.

Bu ayette belirtilen “bi’at” (yani el ele tutuşup ahidleşmek) Rasulullah’a Hudeybiye’de vaki olan biattır, ki “Bey’atür Rıdvan” namıyla belirtilen bi’attır. Ashabtan 1400 kişi bi’at etmiştir.

O gün ve daha sonraki günlerde Risaletpenah Hz. Rasulüllah (sav.) Efendimizin elini tutan ve “Kelime-i Tevhid”in kendilerine telkin ve talimi öğretilen kimseler, değişik manevi mertebelerde olduklarından o alış veriştikten her birerleri ayrı ayrı feyz aldılar.

Hz. Rasullülâh’ın elini tutan kimselere akan, “muhabetullah”, “marifetullah” ve “muhabbet-i rasulullah” değişik oranlarda ve değişik şiddetlerde olmuştur.

Bazılarında sadece kendi bünyelerinde kalmış, bazılarında bir nesil yani sadece kendinden sonrasına aktarabilmişlerdir, bazıları iki nesil, bazıları üç, dört nesil, daha bir kısmı ise, daha fazla nesle bu alış verişi, muhabbet akışını iletebilmişlerdir.

Sahabenin de büyüklerinden olan “Hulefa-i Raşidin” (Dört Halife) den gelen akış en çok nesillere ulaşan akıştır. Bunlardan bilhassa bizleri ilgilendiren Hz. Ali (radiyallahu anha ve keremullahu veche) Efendimizden gelen akışın bu günlere ulaştığını ve inşaallahu teala kıyamete kadar da devam edeceğini de biliyoruz.

Yukarıda belirtilen ayeti kerime’de Cenabı Hakk çok açık olarak kendi lafzı olan “Kelime-i Tevhid”in gönülden gönüle intikali muamelesinde kendinin de manen orada bulunduğunu tutulan ellerin üstünde kendi manevi elinin de olduğunu ifade etmektedir.

11-02-2002

Tekirdağ

Adem AS’den itibaren insanlık alemine sunulmaya başlanan “Kelime-i Tevhid” her peygambere kendi mertebesi itibariyle talim ve telkin ediliyordu. Nihayet alemlerin sultanı “ahad”ın “Ahmed” ile zuhuru “ah...” ve muhammed deryalarının sakisi “Muhammed Mustafa (sav) Efendimiz”in zuhuru ile yukarıda belirtilen ayeti kerime ile tam ve mutlak bir kemalde Allah cc. tarafından kendisine bütün mertebeleri ve tüm kemalatıyla “Kelime-i Tevhid” talim ve telkin edilmiştir.

Hz. Ali Efendimizin bu günlere ulaşması

Böylece peygamberlik mertebesinde Hz. Ali (k.a.v.)’ye talim ve telkin ile de orada velayet mertebesi zuhura çıkmıştır.

“Kelime-i Tevhid” Allah (cc.)’den peygamberlerine böylece son peygamberi Efendimize, ondan da Hz. Ali (k.a.v.) Efendimiz ve sahabilerine, onlardan daha sonra gelenlere intikal etmiştir.

“Uluhiyyet mertebesi”nden - nübüvvet mertebesine, nübüvvet mertebesinde - velayet mertebesine oradan da seyrü süluk mertebesine lutfedilerek “Kelime-i Tevhid” belirli kollar halinde beşeriyet alemine yayılmış, zahir ve batın bütün müslümanların baş tacı, ilk şartı ve şiarı olmuştur.

Bu kollardan birisi de “Veliyyi Mutlak” Hz. Ali (k.a.v.) den Hz. Hasan Basri, Habib-i Acemi, Davud-u Ta’i, Maruf-u Kerhi, Sırr-ı Sakati, Cüneyd-i Bağdağdi,Pir Hasan Hüsamettin Uşşaki,yoluyla Mustafa Safi, Hazmi Tura ve Nusret Tura Uşşaki kanalıyla bizlere kadar ulaşan koldur. Sonsuz hamdederiz.

Hazretleri, batında da üstadım olmuştu. Kendisine ulaştığımda “Kelime-i Tevhid”i ve bulunduğum dersin de esmasını talim ve telkin ettikten sonra bundan böyle batını yolculuğumuz, kendisinin dünyamızı terk ettiği zamana kadar devam etti gitti.

Böyle bir lutfun şükründen aciziz, bu yükü taşımaktan da aciziz, inşaellallah indeallah'ta kusurlarımız hoş görülür.

Hz. Rasulüllah'tan Hz. Ali (k.a.v.)'ye talim ve telkin edilen “Kelime-i Tevhid” elden ele, gönülden gönüle aktarılarak nihayet bu günlere “el fakıyr” bizlere kadar ulaştı; biz de, bizden sonraki halkaları teşkil edecek gönüllere, onu tam kemaliyle aktarmaya elden geldiği, gücümüzün yettiği kadarıyla gayret göstermeye çalışıyoruz.

Benim için söylediği birçok sözlerinin içinde, “oğlum benim sebebi vücudum (yani varlık sebebim) sen imişsin,” demesi fakiri çok duygulandırmıştır. (15)
(Not: (15) Bu mevzularda daha geniş bilgi “Terzi Baba” isimli kitabımızda mevcuttur.)

Her iki zevat-ı ali'den aldığım “Kelime-i Tevhid”in zahir batın manalarıyla pirlerimizin himmetleriyle, ayrıca kendi bünyemde oluşan tecellilerle bu satırları Hakk'ın lutfuyla oluşturmaya çalıştım.

Şurada küçük bir hatıramı da kısaca belirtmek isterim; Hazmi Babamın vefatı günlerinde idi, bir gün iş yerimde, duvarın önünde duran makinede çalışırken, işe dalmış olduğum bir anda önümdeki duvarın içinden Hazmi Babamın silüeti zuhur edip, “Kelime-i Tevhid”i yine talim ve telkin eder gibi elini sallayarak, “hadi oğlum, hadi oğlum gayret, gayret,” diye teşvik ettiğini de hiç unutmam.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

HİCRET

Hicret'in hakikati

11-09-2001

Medine-i Münevvere

“Kelime-i Tevhid”in mutlak kemalde son zuhur mahalli olan “Muhammediyyet” Hakikati Muhammedi mertebelerini ne kadar iyi tanır ve idrak edebilirsek, kendimizi de o derece koruyup idrak etmemiz mümkün olacaktır.

Bu yaşam ise, Medine’de meydana gelen, zuhura çıkan yaşamdır. Bunları tanımak seyri süluk yolunda bizlere çok şeyler kazandıracaktır.

(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allahü**” Mekke-i Mükerrerme’de “uluhiyyet”in zuhuru;
(مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) “**muhammedin resul allahü**” Medine-i Münevvere’de “Risalet-i Muhammedi”nin zuhurudur.

O halde “tevhid bayrağı” Mekke’ye, “risalet ve tebliğ bayrağı” da Medine’ye asılarak her iki şehre de manevi olarak mutlak bir muhtariyet verilmiştir.

Eğer Rasullullah Medine’ye hicret ettirmeyip Mekke’de kalsa idi ikinci derecede bir ziyaret yeri olup, Kabe-i Muazzama’nın gölgesinde kalacaktı.

İşte bu yüzden Cenabı Hakk oluşumun bilindiği üzere “Hicret” hadisesinin gerçekleştirdi, yoksa bir kaç kendini bilmez Hz. Rasulullah’ı Mekke’den çıkarması mümkün değildir.

Bunu daha iyi anlayabilmemiz için evvel “**Medine**” kelimesinin ne olduğunu anlamaya çalışalım.

Lügat manası, şehir olan bu kelime; batın manası itibariyle medeni yani göçebelikten, taşralı olmaktan, vahşetten kurtulmuş, eğitilmiş, öz cevher madenine ulaşmış ve kendini tanımış insanların oturdukları yer, demektir.

İşte sen de bulunduğun yerde bu vasıflara sahipsen şüphesiz “Medine” halkına mensupsun demektir.

Eğer bu vasıfların yoksa, hemen bulunduğun yerden hicret ederek “medeni” olmaya bak.

Mertebe-i Risaletin Hz. Rasulullah’ın hakikatının daha iyi anlaşılması için Medine-i Münevver’e ve oradaki ziyaret yerlerinin sembolik ve gerçek ifadelerinin ne olduğunu anlamamız gerekmektedir.

İşte bu yoldan bizim de “**medeni**” yani “**Medine**”li olmamız imkan dahiline girecektir.

İslamiyet'in gelişinin 13 üncü senesi "Hicret" hadisesi meydana gelmiştir. Bu tarih rastlantı değildir; bilindiği gibi 13 sayısı Hz. Rasulullah'ın şifre rakamıdır. Birçok oluşum bu sayı ile ilgilidir, yeri geldikçe kısa kısa ifade etmeye çalışıyoruz.

Zati tecellinin kaynağı olan "Mekke-i Mükerrerme"de Hz. Rasulullah'a ait olan Mir'ac, Kadir ve diğer geceler ile ilahi tecelliler, zat şehri olan "Mekke"de tamamlandığından, bundan sonraki zamanın da bu tecellilerin başkalarına ulaştırma işine başlanabilmesi için "Hicret" hadisesi oluşmuş.

"Mertebe-i Muhammedi" bunları anlayabilecek "Medeni İnsanları" eğitmek ve risalet hakikatini ortaya koymak, medeni olmaya kabiliyetleri olan "Yesrib"li (eski Medine)nin insanları kendisini daveti üzerine "hicret" hadisesi meydana gelmiştir.

Şu noktaya gerçek manada dikkat etmemiz lazım gelmektedir. Hz. Resulullah'ın hicreti, zat mertebesinden, sıfat, esma ve ef'al mertebesine, o mertebelerde "Hakikat-i Muhammediyye"yi ilan ve eğitim esasına dayanmaktadır.

Eğer Hz. Resulullah Mekke'de kalmış olsaydı, bizler de "Kelime-i Tevhid"i *sadece* (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) "lâ ilâhe illâ allah" olarak bilecek, oradan (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) "muhammedin resul allahü" bölümüne geçemeyecektik ve böylece de İslamiyetin "ef'al alemi" tatbikatı olamıyacaktı.

Şimdi gelelim bizlerin hicretine; aleyhisselatu vesselam Efendimiz hayatında nasıl bir seyr çizmişse, biz de onun bu seyrini gerçekçi olarak takib etmemiz gerekmektedir, ancak bu yolla ona en yakın idrake ulaşmamız mümkün olabilecektir.

Şöyle ki; her müslümanın da "manen" hicret etmesi gerekmektedir, ancak bu hicretin "maddi" manada olması gerekmektedir.

Hicret, zahiren bir yöreden bir yöreye yerleşmek olduğu gibi, batınen de aklımızda olan eski ve yanlış bilgileri asılları ile değiştirmek de bir hicrettir ve bu en büyük hicrettir.

Gaflet ile yaşanan taşralı hayatından kurtulup "Medeni" olmaya "can Medinesi"ne ulaşmaya çalışmak en makbul hicrettir.

Bir sefer ile oraya hicret edersen ondan sonraki hayatın da düzene girerek kemalat yolunda hayatını sürdürürsün.

Özet olarak, Hz. Rasulüllah'ın hicreti, "**Hakk'tan halka**" Rahmet olarak, bizlerin hicreti ise "**halktan Hakk'a**" kendimizi tanımamız içindir.

Eğer Hakk nasib ederse Mi'rac ile Hicret, kemal bulduğunda, Hakk o kimseleri de Hz. Rasulullah'ın Hicret'i gibi benzer bir şekilde tekrar Hakk'tan halka döndürerek beşeriyetine risalet elbisesi giydirip onların arasına hicret ettirir, böylece Hakk'tan halka, halktan Hakk'a olan hicret devam eder gider.

Özet olarak "**Hicret**", beşeriyetinden hakikatine dönüşür.

Bunu gerçekleştiremeyenler nefisleriyle birlikte Hakk'tan taşrada çok uzaklarda vahşice bir yaşam içinde olurlar, kravat takıp lüks odalarda ve her türlü lüks ile yaşamak onları bir batın cehaletinden kurtaramaz.

“Gar-ı Sevr”

Sevr mağarası hakikati

Hiz. Muhammed (sav) ile Ebubekir siddik R.A. Hazretlerinin girdikleri o mağara gizlenebilecek gönül mağarasıdır, orada korkulmaz.

Cenab-ı Hakk; Kur’anı Kerim Tevbe 9/40 ayetinde,

لَا تَحْزَنُ إِنِّ-اللَّهُ مَعَنَا

“*la tahzen innellahe meana*”

mealen,

“mahzun olma Allah bizimledir” diyordu.

Allah’ın kendileriyle birlikte, Hiz. Rasulüllah da zatiyla mevcut olduğunu bildirmiştir. Zararlı nefsi güçlerden korunmak için bir müddet “gönül mağarasında” gizlenmek gerekmektedir.

Dışarıda ise, iki aciz varlık onları korumuştur, ki bunların biri örümcek, “yer ehli” diğeri de, güvercin “gök ehli”dir.

Her ne kadar bunlar zahiren “nefs-i emmare” hükmünde iseler de, onlarda bulunan zati tecelli dolayısıyla zararları değil faydaları olmuştur.

İşte sen de Rabb’ınla gönül mağaranda gizlenirsen ne gök, ne yer ehlinden kimse sana kötülük yapamadığı gibi, yardımcı da olurlar.

“Sevr”in rakkam değeri:

(ث) “se” 500

(و) “vav” 6

(ر) “rı” $200 = 500$ (500+6+200) = 706 eder,

ki bunun da toplamı (7+0+6)=13 tür.

Burada da Hakikat-i Muhammedinin tesirâtı açık olarak görülmektedir.

“Küba Mescidi” ve hakikati

Vakti gelince Sevr’den çıkıldı, hicret devam ediyordu, nihayet gelmekte olan yolcular Medine’nin dış taraflarında bulunan “Küba” köyünden görüldüler ve herkes “**talaal bedri aleyna.....**” diyerek , karşılandılar.

Acaba onlara hakikaten gelenin “**bedri münir**” (nurlu kamer) ilahiyat güneşinin yansıtıcısı olduğunu kim bildirmişti?....

İşte sen hicret yolunda medeni olmaya doğru gidersen o nurlu gönül nağmelerini duymaya başlarsın.

Bilindiği gibi “Mescid” secde yeri, ibadethane demektir. Hicret ehlinin ilk yapması lazım gelen şey, gönlünde bir ibadethane kurmasıdır. Şöyle ki, daha evvelce gönlü her türlü menfaat ve dünyalıkla dolu olduğundan ne zamanı ve ne de mekanı mescid yapmaya imkan vermiyordu.

Belli bir aşamadan sonra bunu anlayarak gönlünden kendine hiç faydası olmayan bir çok şeyleri çıkararak, onlardan boşalan yere de bir mescid yaparak, buna da “Küba” (Kudret Mescidi) demesi, kendisine çok şey kazandıracaktır.

Orada ibadetiyle gücünü daha da arttırarak nefesine hakim olması imkan dahiline girmiş olacaktır.

O “Mescid”in yapılmasında muhacir, ensar ve Hz. Rasulullah (sav.) Efendimiz dahi çalışmaktadır. Yani içten ve dıştan gelen yardımcı güçler ve “Hakikati Muhammedi”den gelen yardımla sen de gönül “küba”nı oluşturmaya çalış.

“Küba Mescidi” Medine-i Münevvere’nin ilk zat tecellisi, “Ka’be”si hükmündedir.

Nasıl ki, Mekke’de “Beytül Atık” (eski/ilk ev)de “Kelime-i Tevhid” zuhura geldi; Medeni Münevvere’de de ilk resmi “Kelime-i Tevhid” “Küba Mescidi”nde telaffuz edildi. Bu yüzden değeri çok yüksek ve Medine’nin “Ka’be”si hükmündedir.

“Küba” harf değerleri itibariyle;

(ق) “kaf” 100

(و) “vav” 6

(ب) “be” $\frac{2}{2} = 108$ (1+0+8) =18 eder,

ki bu mescidin hakikati 18000 alemi toplamış demektir.

“Cum’a Mescidi” hakikati

“Küba”da bir müddet kaldıktan sonra yola çıkan Rasulullah az ileride bir yerde “Cum’a Namazı”nın farz olması ile orada da bir mescid yaparak ilk cum’ayı da orada kıldırıştır.

Bu oluşum ile de “fark’ta cem’i” (çoklukta tekliği) yaşama hakikati faaliyete geçirilmiştir.

Bilindiği gibi Mekke devri “ilimlendirme/eğitim” Medine devri ise, hem “tatbikat” ve yine hem de “ilimlendirme/eğitim” hakikatini belirtmektedir. Farzlar daha ziyade bu sürelerde gelmişlerdir.

Bugün yaptığımız yanlışlık, ilim vermeden amel tavsiyesinde bulunmamızdır.

Cuma 16, Mescid 17 sayı değerindedir. Toplarsak (16+17)= 33 sayısı çıkmaktadır, ki bu da sonra yapılacak olan “Mescidi Nebi”nin ilk direk sayıdır.

“Mescid-i Nebevi”

Medineye girme zamanı gelmiştir. Kafile rebi’ül evvelin 12. Cuma günü Medine şehrine doğru yola çıkar ve Medine’ye girilir. Böylece “Medeni” hayata geçiş başlamış olmaktadır.

Medineliler yani ensarın herbiri Rasulullah’ı evlerine davet etmekteydi, fakat o hiçbirini kırmak istemiyordu ve devesinin yularını serbest bıraktı, deve durursa orada bir müddet ikamet edecekti. Yavaş yavaş yürüyen kafilenin önündeki deve nihayet bir yerde durdu ve oturdu ancak az sonra kalkarak, tekrar yürümeye başladı; herkes heyecanlıydı, az sonra deve tekrar bir evin önünde durdu, oturdu ve orada kaldı.

Bu ev Eba Eyyübül Ensari’nin eviydi; bu arada Hz. Rasulullah (sav.) deveye hiç müdahale etmemiş, kararı “**deveyi yönetene**” bırakmış idi.

Devenin ilk durduğu yere Mescidil Nebevi’nin yapılması, ikinci durduğu yerde de kalınması kararlaştırıldı.

Böylece Cenabı Hakk, habibinin mekan yerlerini hayvanların en hayırlılarından olan bir deveden tespit ettirmiş oldu.

Musa (as.)’na ağaçtan konuşan Allah (cc.) Muhammed (sav.) Efendimize de bir hayvandan mekan tespiti yaptırmıştır.

Burada nebati tecelliden, hayvani tecelli daha üstündür.

Ayrıca Hz. Rasulullah’a Cenabı Hakk her mertebeden tecelli etmiştir.

“Çakılların konuşması,” maden mertebesinden;

daha sonraları üzerinde hutbe okuduğu “hurma kütüğünün ağlaması,” bitki mertebesinde;

“devenin yer tespiti yapması,” hayvanlık mertebesinden;

“insanlık tasdiği,” insanlık mertebesinden;

“cinlerle konuşması,” cinlik mertebesinden O’na hitabı ve o mertebelerin de O’nu tasdiğidir.

Böylece her mertebedeki varlıkların O’nu tanınması, O’nun alemlere rahmet olması yönündendir.

Az geriye dönerek bir izah yapmaya çalışalım; şöyle ki, eğer sen de peygamberinin yolundan gidip, O’nun hayatını yaşamak istiyorsan, nefsi benliğinden, “medeniyyet”e hicret etmen gerekecektir; eğer zaten yola çıkmışsan, sana “Medine” şehrine girmenin yollarını göstererek kolaylaştırırlar.

Seni yolda taşıyan, “**vücut**” denendir.

“Medine”ye girdiğinde devenin ilk çıktığı yer, “**gönül meydanı**”dır, ki orada “**gönül mescidi**”ni kurmalısın.

Daha sonra devenin çıktığı ve oturup kaldığı evin önü de “**sabır evi**”dir.

Çünkü Eyyübül Ensari “sabır ile yardımı” ifade etmektedir. Eskilerden beri “Eyyub” ismi “sabır” ile özdeşmiştir.

Nitekim, “Allah sabredenlerle beraberdir.” “Sabreden zafere erer.” “Sabredersen hakikate erersin,” gibi birçok şekilde belirtilen bu güzel haslet ile vasıflanmamız lazım geldiğini bilmemiz gerekmektedir.

Nihayet “Medine Mescidi” “Mescidi Nebevi”nin inşaatına başlandı, yanına “Hane-i Saadet” inşa ediliyordu.

Bu hadise bize, Kur’anı Kerim Bakara 2/127 ayetindeki,

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ

“ve iz yerfe’u ibrahimül kavaide minel beyti ve ismailü”

mealeni,

“o vakti hatırla ki, hani ibrahim ile ismail beytin duvarlarını yükseltiyorlardı.” oluşumunu hatırlatmaktadır.

Bu ayet ile bizlere “gönül kabe”mizin (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” “zat mertebesi” itibariyle yapılmasının gerekliliği bildiriliyorken, “Medine Mescidi”nin yapılmasıyla da gönlümüzde “Hakikati Muhammedi”nin gelişmesini sağlayacak faaliyete geçmesi ile (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) “**muhammedin resul allahü**” sırrının açılacağı mekan bildirilmektedir.

Mekke’de, “Kabe-i Muazzama” (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**”

Medine’de, “Mescidi Nebevi” (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) “**muhammedin resul allahü**” dır.

İşte Hakk celle ve ala Hazretleri “Zati Zuhuru”nu her mertebesi itibariyle tecelli ettireceği mahalline müstakil bir bayrak “**liva-il hamd**” (hamd sancağı) vererek “medeniyet yolunu” yani “kendini tanıma” yolunu bu mahalden açmıştır.

Eğer Hz. Rasulullah (sav.) Mekke-i Mükerreme’de kalsa idi ikinci derecede bir ziyaret yeri olacaktı, ki bu da onun şanına yaraşmaz ve sisteme de uygun olmazdı.

Senaryo gereği zahirde bazı zorlamalar ile “hicret” ettirilmiş ise de, hicret’in mutlak ifadesi, Hz. Allah (cc.)’ın habibine mutlak bir saltanat vermesi için Medineyi seçerek, O’na sancak vermesidir. “Hilafeti”nin ve “Muhtariyeti”nin tasdiğidir.

Hacc ve Umre’ye gidenler, eğer azıcık dikkat etmişler ise, Medine-i Münevvere de kendilerini “Muhammed (sav.) sevdası” kapladığında, hatırlarında hiç birşey kalmaz. Çünkü orası (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) “**muhammedin resul allahü**” dır.

Orada O’nun saltanatı vardır. Orası, O’nun muhabbetiyle o kadar doludur, ki oraya hiç birşey giremez.

Fazla ileriye gitmemek şartıyla söyleyeyim, ki (beni lütfen hoş görün) orada “**allah**” lafzı celil dahi sadece ezanlarda, kametlerde, tekbirlerde ve lafızlarda kalır.

Medine’de “**muhammed**” isminin tecellisi zahir, “**allah**” isminin tecellisi batın’dır.

Bu yüzden herşey “**muhammed**” ismini zikreder. Bu Allah (cc.)’nin habibine verdiği bir haktır; beşer cinsinden hiçbir insana nasip olmamıştır; çünkü “**levlake levlak**” (eğer sen olmasaydın, olmasaydın) sancağı merkez olan “Medeni” olarak “Medine”de açılmıştır.

Böylece bilinse de, bilinmese de bu böyledir, vesselam.

Buraya mevzu ile ilgili bir şiirimi ilave ediyorum.

19-06-1990 Salı
Medine

Kaybettim Kendimi (Şiir)

Sardı ufkumu Rasul güneşi
Olmaz diyerek bu halin eşi
Nasıl kalmaz hayal gibi kişi
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

Yürürüm sokaklarda ben garip
Nefsin bağıni yerlere serip
Dünyayı hemen bir pula verip
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

Varlığım galiba çıktı benden
Sıyrıldı ruhum burda bedenden
Şaşkın dolaşırım ne gelir elden
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

Oldum bu günler bir garip yolcu
Acaba kim hancı kim yolcu
İçimde vardı bir büyük sancı
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

Suretim güya benim gibidir
Bilmiyorum kendimi nicedir
Aşk denilen bir güzel hecedir
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

Canımın canı burdadır burda
Gelmişim canım güzeli yurda
Ey canlar canı bana buyur da
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

Başımda eser sevda yelleri
Çoşturur bazan can gönülleri
Bulup Muhammedi erenleri
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

Bu hal ne haldir yüce keremkar
İçim sızlıyor yine zari zar
Müflisim kalmadı sermayekar
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

Rasulün pervanesi olarak
Yeni yeni taze can bularak
İçin için buhur gibi yanarak
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

Ravzanda nasıl fırtına eser
Seni seven elbet mecnun gezer
Kalmadı benden böylece eser
Kaybettim kendimi
Medine-i Münevvere'de

O yüce "Serdar"a "Sultan"a kendi makamında, bu fakirden olsun binlerce selat ü
selam.

12-09-2001
Medine-i Münevvere

Şu satırları yazdığım anlarda akşam namazı için ezanı muhammedi okunduğunda kağıt
ve kalemi yerine koyup namazı eda etmek için imama uyduğumda birinci rek'atta imam
efendi, "el hamd"dan sonra zammı sure yerinde,

Kur'anı Kerim Rahman suresi 55/46 - 47 ayetindeki,

﴿٤٦﴾ وَلِمَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ جَنَّاتٍ ۖ

﴿٤٧﴾ فَبَايَ الْآءِ رَبِّكُمْ تَكْذِبَانَ ﴿﴾

“ve limen hafe mekame rabbihi cennetani”
“febieyyi alai rabbikü ma tükezzibani”

mealen,

“rabbine karşı durmaktan korkan kimseye iki cennet vardır. Öyleyken rabbınızın nimetlerinden hangisini yalanlarsınız.” diye iki rek’atte sonuna kadar okuyarak namazı bitirdi. (17)

(Not: (17) Geniş bilgi isteyenler “Errahman” isimli kitabımıza müracaat edebilir.)

Rabbim imam efendinin dilinden yazdıklarımızı tasdik ettiğini, “hadi bunları inkar edin,” diyerek, inkar edebilecekleri, böylece baştan uyarılmış olduğunu bildirmekteydi.

Bu güzel hisler içinde gözlerimden yaşlar dökülerek, namazlarımız bittikten sonra kaldığım yerden yazılarıma tekrar devam etmeye başladım. Rabbim kolaylaştırır, ilhamlarını kesmez inşallah.

13-09-2001

Medine-i Münevvere

Mescidi Nebevi Miladi 622 tarihinde Efendimiz (sav.)’in de bilfiil çalışmalarıyla inşa edilmiştir. Genişliği 1.050 m² ve yüksekliği 3.25 m idi ve bugün yerlerinde beyaz mermer sütunlar olan 33 direği var idi.

Sonradan yapılan 9 genişletme ile bugünkü halini almıştır. Bugünkü genişliği toplam 98.326 m² dir ve aynı anda 698.000 kişi namaz kılabilmektedir.

Bu hususta bilgi isteyenler, ilgili kitaplara bakabilirler. Gayemiz bu mekanın zahiri özelliklerini saymak değil, batını özelliklerini imkan dahilinde dile getirmeye çalışmaktır.

Bugün sütun sayısı 2.014, kubbe sayısı 27, minare sayısı 10 dur.

“Mescidi Nebevi”de bulunan bazı mevkiler

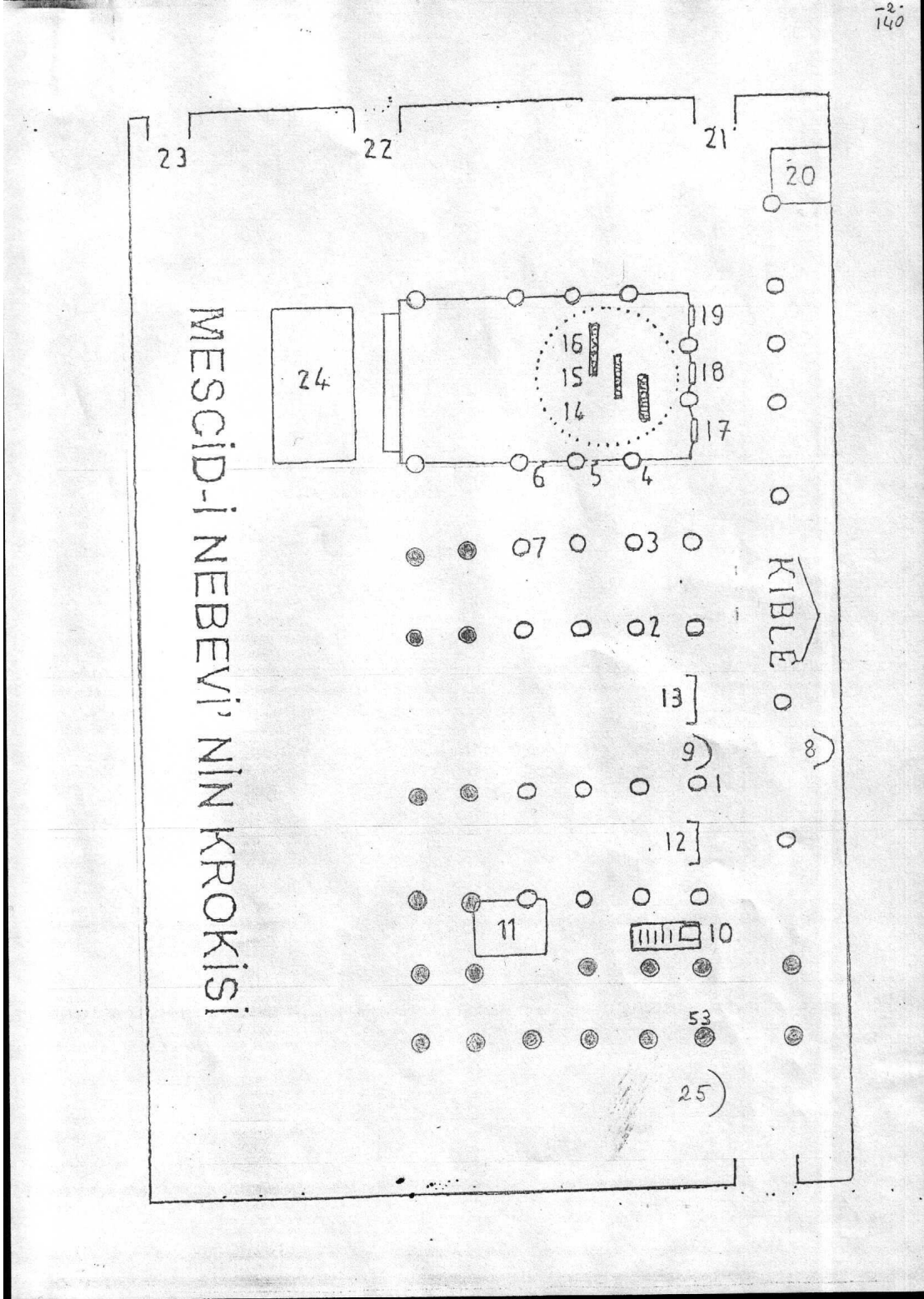
Arka sahifede verilen krokideki yerleri aşağıda verilen numaralar ile takip ederek tanımak mümkün olacaktır.

1. Ağlayan hurma kütüğü.
2. Aişe sütunu.
3. Hz. Lübebe’nin tevbe sütunu.
4. Efendimiz (sav.)’in itikafta iken yanına yataklarını koydukları “serir/yatak” sütunu.
5. Efendimiz (sav.)’in korumalığını (muharese) yapan (muharras) sahabelerin beklediği sütun.
6. Efendimiz (sav.) yanında heyetleri kabul ettiği “vüfud/elçi” sütunu.
7. Efendimiz (sav.)’in teheccüd namazlarını kıldığı “teheccüd/gece namazı” sütunu.
8. Halen imamın namaz kıldırıldığı mihrab.
9. Efendimiz (sav.)’in namaz kıldırıldığı mihrab.

10. Halen hutbelerin okunduğu minber.
11. Müezzinlik.
12. İç kapı.
13. İç kapı.
14. Hz. Peygamber (sav.)'in mübarek kabri.
15. Hz. Ebubekir (RA)'ın kabri.
16. Hz. Ömer (RA)'ın kabri.
17. Üzerinde Ahzab suresi 40 ıncı ayet yazılı 1. pencere.
18. Üzerinde Hucurat suresi 3 üncü ayet yazılı 2. pencere.
19. Üzerinde Hucurat suresi 2 incü ayet yazılı 3. pencere.
20. Cibril makamı.
21. Baki kapısı: Baki kabristan çıkışı. "Cennetül Baki."
22. Cibril Kapısı.
23. Nisa/hanım kapısı.
24. Ashabı Suffa
25. Mihrab (sonradan yapılan)
26. Babüs Selam (1 nolu selam giriş kapısı)

Not: Efendimiz, "Kabrim ile evim arası cennet bahçelerinden bir bahçedir," buyurdıkları Ravza-ı Muhatara", bugün 33 adet beyaz sütunun bulunduğu krokide (o) işaretli alandır.

İçi dolu (@) yuvarlak ile işaretlenen kayısı renkli sütunlar ise, Hz. Peygamber devrinde ilk genişletmede ilave edilen 21 adet direklerdir.

18-06-1990 Pazartesi
Medine

İhtişam-ı Rasulullahı gör (Şiir)

Medineye gelen kardeş,
Hemen temizlen paklaş.

Bab-üs selamdan içeri.
Nasıldır sevgi mahşeri.

Ravzaya doğru yaklaş.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Yollar dolup taşıyor.
Akıl buna şaşıyor.
Gayret neler aşılıyor.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Varınca o kutlu yere.
Cümlemize aşkını vere.
Selam eyle peygambere.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Acele duanı eyle.
Eziyet olmasın gayriye.
Yavaşça yürü ileriye.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Selam gönder ruhuna.
Kayda geçer adına.
Sebepler olur şefaata.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Onu ziyaret her zaman.
Yaşadığı gün gibidir.
Çünkü varlığı ebedidir.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Dolaşılıyor ruhu içerde.
Sanki zaman asrı saadette.
Ey gönül bunları yadet de.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Ayrılmak zor o makamdan.
Nasıl çıkılır huzurdan.
Canları aşk ile kavuran.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Cennet bahçesi beyaz direkli.
Ümmetinin hepsi yürekli.
Bunu yaşamak cidden gerekli.

Çekiyor kendine beşeri.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Huzura doğru gidince
Ağlanır ince.
Gözün aç vakti gelince.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Eshabı suffa okur yerinde.
Öyle olmak varmış kaderinde.
Ne varsa çıkardılar derinde.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Cibril makamı da yukarda.
Aşık durur mu bir kararda.
Dostlar kalmayalım zararda.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Kimi siyah, kimi beyaz.
Kimi dua, kimi niyaz.
Kimi neş'e duyar kimi haz.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Kimi ağlar gözü yaşlı.
Kimi genç ihtiyar yaşlı.
Hepsi de akıllı başlı.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Dalga dalga içerde sevgi.
Bu hale sebep neydi neydi.
İnsan baş koyup gönül eğdi.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Kimi Kur'an okur sessizce.
Kimi yaş döker gizlice.
Rasulü düşünürken yalnızca.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Doldukça dolunca harem.
Ne sırlar açılır mahrem.
Kerem ediyor nebi kerem.

İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Minberin zinetlere bezenmiş.
Ustalar yaparken özenmiş.
Emsalsiz bir hünermiş.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Ezan okununca ümmete.
Gelir cemaat gayrete.
Nasıl varılmaz hayrete.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Bu hal söze gelmez katiyyen.
Mahzun olursun ebediyyen.
İstiyorsan dünya gözüylen.
İhtişam-ı Rasulüllahı gör
Muhteşem Rasulüllahı gör

Aciz ifadelerimizle belirtmeye çalıştığımız yukarıda ifadeler çok yetersizdir. Mescidi Nebevi'nin şu andaki zahir halini dahi anlatmak adeta imkansızdır; daha iyi anlaşılması için kişinin mutlaka kendinin gelip görmesi lazımdır.

“Mescidi Nebevi”nin diğer bazı özellikleri

Orta yerinde göğe açılan 2 hava boşluğu vardır altışar adet açılır kapanır şemsiyeler ile gölge temin edilmektedir. Çok muazzam ses ve soğutma sistemi vardır.

Dünyada Ka'be'den sonra bu büyüklük ve yükseklikte bir eşi daha yapılabilecek bir mekan tasavvur etmek mümkün değildir.

Biz yine kısaca özelliklerine temas etmeye çalışalım.

“Mescidi Nebevi”nin sayı değeri 13 tür.

Bilindiği gibi Hz. Rasulüllah (sav.)'ın doğum tarihi 571 toplandığında $(5+7+1) = 13$ tür.

Hakka yürüme tarihi 634 yine toplandığında $(6+3+4) = 13$ tür.

İlgili o kadar çok hadise ve oluşumlar vardır ki, hayret etmemek mümkün değildir; mevzumuzla ilgili yerlerde belirtmeye çalışıyoruz.

Peki 13 ün aslı nedir? diye sorarsan şudur: Bilindiği gibi “Ahadiyyet”in başında olan

(1) **“elif”** harfi iki (2) bölümden meydana gelmiştir. Bunların biri 5 bölüm, ikincisi ise 7 bölümdür. Toplandığında 12 bölüm eder.

Her bölüm bir mertebeyi ifade etmektedir. 5 bölüm “Hazret” mertebelerini, 7 bölüm de “nefis” mertebelerini ifade etmektedir.

Bu (1) **“elif”** çok değerli elif'tir. Zahir ve batın yönden harflerin başbuğudur. “Ahad”, “Allah”, “Ahmed”, “Adem”, “İnsan” hep bu (1) **“elif”** ile başlayarak yazılır ve bu isimlerde (1) **“elif”**in bütün hakikatleri mevcuttur.

İşte bütün bu mertebeleri batından zahire çıkararak, yaşam sahnesinde onlara “ayna” olarak yansıtan ve kemaliyle zuhur etmelerini sağlayan ilk “İnsanı Kamil”, “Peygamber”, “Rasul”, “Nebi”, “Veli”, “Alemlerin Sultanı” bütün bu mertebeleri zahir ve batın kendisinde toplayan “Muhammed Mustafa” (sav.) Efendimiz ile sayı 13 olmaktadır.

Böylece (1) “elif” harfi 12’si zahir 1’i batın olmak üzere 13 makam yani 13 noktadan meydana gelmektedir.

Batılların uğursuz dedikleri, gerçekten de onlar için uğursuz olan bu sayı müslümanlar için son derece uğurlu ve değerlidir.

Batılılarca çok değer verilen İstanbul 1453 te alınmıştır; sayı değerleri toplandığında yine $(1+4+5+3) = 13$ tür.

13-09-2001

Medine-i Mükerrreme

Ravza-i Mutahhara

Bu sayı Hz. Rasullullah (sav.)’e hoş bir sayıdır. Ayrı bir yönden de baktığımızda 13 ü kendi içinde toplarsak 4 eder ki, bu da İslam’ın simge sayısıdır, o halde $13 = 4$ ve $4 = 13$ olur.

Kur’anda 13 yerde “fakr” kelimesi geçmektedir. Bilindiği gibi efendimiz birçok hadislerinde fakirlikle iftihar ettiğini bildirmiştir. “Sevr”in da sayı değeri 13 tür.

113 surenin başında “besmele-i şerif” vardır. Bu şu demektir, ki 113 ün önündeki 1 i ileriye alırsak, ki o “Ahadiyyet”tir; böylece “Ahadiyyet”e 13 ün “ayna” olup, onun bütün özelliklerini ortaya çıkaran “Ahmed” olduğunu; “Ahad”ın batın ve bir (م) “mim” ilavesiyle “Ahmed”in zahir olduğunu anlamamız zor olmayacaktır.

İşte bu yüzden 114 sureden sadece 1 nin başına besmele gelmemiştir. O besmele ise, “Neml Suresi”nin 30. ayetinde yer almıştır.

113 sayısının başındaki 1 i alıp 30 ilave ediver, o zaman 31 olur; tersine çevirirsen yine ulaşacağın sayı 13 tür.

İşte bütün bu gerçeklerden yola çıkarak “Ahmed”in Hakk’ın indinde niye bu kadar çok değeri olduğunu ve habiblik ile vafedildiğini düşün de hürmetini, saygını ona göre göster.

“Mescidi Nebevi” ilk yapıldığında 33 direği olduğu ilgili kitaplarda belirtilmektedir. Bunu azıcık incelersek şunları görebiliriz.

3 ü 3 ile $(3+3)$ toplarsak **6** eder, ki bu da imanın şartıdır.

6 dan 1 i çıkarırsak **5** eder, ki İslam’ın şartıdır, ki birincisi “kelime-i şahadet”tir.

33 ün birinci 3 ü, genel anlamda hadiseleri “ilmel yakiyn”, “aynel yakiyn”, “hakkal yakiyn” manada idrak etmektir.

33 ün ikinci 3 ü, “mevalidi selase” yani (üç doğurgan), ki bunlar “maden”, “nebat”, “hayvan” olduğunu anlamamız zor olmayacaktır.

Ayrıca cennet ehli erkeklerin de 33 yaşlarında olacakları bildirilmiştir. Efendimiz kendisi de, orasının cennet bahçesi olduğunu bildirmiştir.

Yüz ölçümünün o dönemde 1050 m² olması da bu hakikatleri destekler hükmündedir; çünkü toplarsak (1+0+5+0) = 6 eder, ki hangi yönden bakılsa gerek harf, gerek rakam, gerek zahir, gerek batın bütün sistemleriyle mutlak bir uyum sağlanmaktadır.

Aslında mezuumuz bu tür araştırma yapmak olmadığından çok belirgin olanlarını ifade etmeye çalışıyoruz. Daha derinlemesine araştırma yapıldığında hayretimizin ne kadar çok artacağı ortadadır.

“Mescidi Nebevi”nin içinde kible istikametinde 6 sıra beyaz mermer sütun bulunmaktadır ve bunların aralarında 5 boşluk vardır. Kibleyi arkamıza alarak içerde “Mescidi Nebevi”ye karşı durduğumuzda 1 inci boşlukta Efendimizin Hz. Ebubekir Sıddık ve Hz. Ömer (RA)’ın etraf ve üstü kapalı kabirlerinin bulunduğu yerini görürüz. Sağdan sola doğru bu mekan dışı kapalı özel haller dışında içeriye girmeye izin yoktur.

İşte bu makam medine şehrindeki “**Makamı Mahmud**”dur.

İkinci (2.) direkler arasındaki boşluk ise, “**zat cenneti**”dir, zatiyyun’a hastır.

Üçüncü (3.) direkler arasındaki boşluk ise, “**sıfat cenneti**”dir. Burası ise, sıfatıyyun’a mahsustur.

Dördüncü (4.) direkler arası boşluk ise, “**esma cenneti**”dir, esmaiyyun’a mahsustur.

Beşinci (5.) direkler arası boşluk ise, “**ef’al cenneti**”dir, ef’aliyyun’a mahsustur.

Bu cennetler, “Rahman Suresi”nde bildirilen tevhid cennetleridir. Amel ve fi’il cennetleri değildir. (17)

Not : (17) Bu hususta daha geniş bilgi isteyenler “errahman” isimli kitabımıza bakabilirler.)

Şimdi verilen krokiden takip ederek sıra ile “Mescidi Nebevi”nin diğer özel mahallerini (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) “**muhammedin resul allahü**” hükmü gereği (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” “Kelime-i Tevhid’in zuhuru ile anlamaya çalışalım. Çünkü bütün bu mahallerde “Kelime-i Tevhid’in zuhur hakikatleri mevcuttur.

1. Ağlayan Hurma kütüğü

Mescid’de önceleri minber yoktu, Efendimiz bir hurma kütüğüne yaslanarak cema’ate hitap ederdi. Daha sonra üç (3) basamaklı bir minber yapıldı ve peygamberimiz hutbelerini bu minberde iradetti.

Minberin üç (3) basamaklı olması “**ilmel yakiyn**”, “**aynel yakiyn**”, “**hakkel yakiyn**” ilimlerinin menbaı ve zuhur yeri olmasındandır.

Bu sırada bir de mu’cize meydana geldi, şöyle ki, Efendimiz bir cum’a günü hutbesini bu minberden iradetmeye başlayınca daha önce dayanarak hutbe okuduğu hurma kütüğünün peygamberimizden ayrı kaldığı için yavrusundan ayrı kalan bir devenin feryadı gibi inlemeye başladığı duyuldu, görüldü. Bunun üzerine Peygamberimiz minberden inerek bu hurma kütüğünü kuçaklayıp okşadı ve kütüğün inlemesi kesildi.

Peygamberimiz (sav.), “Eğer ben onu kucaklamamış olsaydım kıyamet gününe kadar hep böyle inleyip duracaktı,” buyurdu. (18)

Not : (18) İbn-i Mace 1-5-454)

O kütük daha sonra Peygamberimizin emriyle yerinden alınıp minberin altına defnoldu.

Hurma bilindiği gibi bir meyvedir, onun ağacı da bitkidir, eskiler “nebat” derler. Nebatlarla insanlar çok iç içe olan varlıklardır.

Namazlarımızda “kıyamda” (ayakta) durduğumuz bölüm onlarla ilgilidir. Onlar bir ömür boyu hakkın huzurunda ayakta durmaktadırlar ve ibadetlerine böylece devam etmektedirler; hiç birşey istemeden hep verirler.

Hurma, “kesrette vahdeti” (çoklukta birliği) ifade etmektedir.

Bilindiği gibi, Hz. Meryem hamileliği anlaşılınca şehrin kenarına çıkmış orada bulunan kurumuş bir hurma kütüğünün yanında ikamete başlamıştır. O hurma kütüğü, kuru olduğu halde yeşerip, hurma vermiştir. Hurmalardan yiyerek, aşağıdan kaynakayan pınardan da su içerek, o günlerini böylece tamamlanmıştır.

Bütün varlıklar insan’a aşık oldukları gibi, onlar da insan’a aşıktırlar, çünkü mi’rac sebepleridir. Hele Efendimizin yakınlarında olan bir varlığın ondan uzak kalması zor bir hadisedir. İşte bu yüzden hurma kütüğü az kenarda dahi bu ayrılığa tahammül edemeyip, inlemeye başlamıştır.

Ey gönül dostum ondan uzak kalmaya bizlerin gönlü nasıl razı olur. Hiç olmazsa hurma kütüğü kadar ol da ağla, inle Peygamberinin sevgisini sahip ol, gaflette kalma. O makamda bitkilere dahi bir şahsiyet tanınmıştır.

2. Hz. Aişe sütunu

Aişe (iaşe) sütunu, zahir ve batın her türlü rızkın mahalli, üretim sahası. Kendisinin islami ilimlerin eğitiminde büyük gayreti olmuştur. Ayrıca o makamda hanımların da yeri olduğunu belirtir. Nefsi küllün dahi orada tecellisi vardır.

3. Hz. Lübage'nin tevbe sütunu

Ebu Lübage, Medine’li ensarın ileri gelenlerinden idi. Birçok savaşa katıldığı gibi “Uhud Savaşı”na da katıldı. “Beni Kuzayr”a muhasarasında onun müttefiki ve komşuları olan yahudiler Ebu Lübage’nin yanlarına gönderilmesini istediler ve kendisini bir kurtarıcı gibi karşıladılar.

Ebu Lübage onlara kumandan Sa’d b. Muaz’ın hükmüne boyun eğmelerini ve teslim olmalarını tavsiye etti. Bunun kılıçtan geçirilmek demek olduğunu anlatmak için de eliyle boğazını işaret etti.

Fakat daha sonra pişman oldu ve bu davranışıyla Allah’a ve Rasulüne ihanet ettiğini düşünerek, Hz. Peygamber’in yanına uğramadan mescid’e gidip, kendisini bir direğe bağlattı. Affedildiğine dair ayet nazil oluncaya ve bizzat Hz. Peygamber tarafından çözülmeye kadar

bir hafta yiyip içmeden direğe bağlı olarak kaldı. Sonraları bu direk “üstüvanet’t tevbe” (tevbe direği) diye anıldı.

Ebu Lübabe (RA)’nın düştüğü bu hata ile ilgili olarak Kur’anı Kerim Enfal suresi 8/27 ayeti,

﴿٢٧﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ
وَتَخُونُوا أَمَانَاتِكُمْ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾

**“ya eyyühelleziyne amenu la tehunullahe ver resule
ve tehunu emanatiküm ve entüm ta’lemune”**

mealen,

“ey iman edenler Allah’a ve rasulüne hainlik etmeyin. Bile bile aranızdaki emanetlere de hainlik etmeyin.” nazil oldu.

Durum Rasulüllah’a arz edildi. Peygamberimiz, “eğer doğruca yanıma gelseydi, bağışlanmasını Allahu Teala’dan dilerdim. Madem ki o kendisini bağlatmış artık Allahu Teala tevbesini kabul edinceye kadar onu bulunduğu yerde bırakırım,” buyurdu.

Ebu Lübabe (RA) bu şekilde direğe bağlı olarak bir hafta kaldı. Ancak her namaz vaktinde bağları çözülür, namazını kıldıktan sonra yine direğe bağlanırdı.

Nihayet Peygamberimizin hanımı Ümmü Seleme’nin evinde bulunduğu bir sırada vahiy geldi, Rasulüllah gülmeye başladı.

Ümmü Seleme, “Niçin gülüyorsun Ya Rasulüllah?” dedi.

Peygamberimiz, “Ebu Lübabe’nin tevbesi kabul oldu,” buyurdu.

Rasulüllah’ın müsaadesi üzerine Ümmü Seleme odasının kapısına dikildi, mescidde bulunan Ebu Lübabe’ye, “Seni müjdelerim, Allah senin tevbeni kabul buyurdu,” diyerek, müjdeyi ulaştırdı.

Ashab onu bağlı olduğu direktan çözüp, salıvermek için koşuştular. Ebu Lübabe, “Hayır vallahi beni Rasulüllah eli ile salıvermedikçe bağlandığım direktan ayrılmam,” dedi.

Peygamberimiz sabah namazına giderken yanına uğrayıp salıverdi.

Ebu Lübabe “Mescid-i Dırar”ın yapımına da yardımda bulundu, ancak bu konu da herhangi bir ithama uğramadı. (20)

(Not : (20) Bu hususta geniş bilgi sahabenin hayat hikayelerini yazan kitaplarda mevcuttur, arzu eden araştırabilir.)

Ebu Lübabe hadisesi seyri süluk yolunda çok önemli bir oluşumdur. Düşünmeden yapılan küçük bir hatanın bile ne kadar büyük, kişiye yakışmayan birşey olduğunu ve ancak çok samimi bir tevbe ve pişmanlıkla bu sorumluluktan kurtulma imkanı olduğu, başka yolunun olmadığını açıkça ifade etmektedir.

Ya hatasında ısrar edenlerin hali nice olacaktır, tek yol helalleşmek ve özür dilemek, gönül kapısını tekrar açtırmaktır.

Bu “tevbe-i nasuh”tur. Bir daha tekrar etmemek üzere biatını yenilemektir.

İşte bu hata “Kelime-i Tevhid”e karşı yapılan hatadır, özür dilemek de ancak onadır.

“Mescidi Nebevi”de bir sütun bu hakikati her dem canlı tutmak için hadisenin olduğu günden beri ayakta durmakta ve idraklerde yaşatmaktadır. Bu meseleyi çok iyi anlamamız gerekmektedir.

4. Serir sütunu

Efendimiz (sav.) itikafta iken yanına yataklarını koydukları sütun.

İtikaf, dünya işlerinden belirli bir süre uzaklaşıp o süre içerisinde zikir ve daha çok ibadetlerle meşgul olarak Hakk'ta fani olmaktır, “vahdet”tir.

Yatakları demek, kendini teslim ettiği “Rahmeti İlahiye” demektir.

Özel rahmeti ilahiye'nin simgesi o direktir. Böylece dikkatimiz bu hakikate çekilmek istenmiştir.

5. Muharras sütunu

Efendimiz (sav.)'ın korumalığını yapan sahabelerin beklediği sütundur.

“Kelime-i Tevhid”in ve “Hakikati Muhammedi”nin zahir ve batın korunmasının lazım geldiğini belirten sütundur.

6. Vüfud sütunu

Efendimiz (sav.)'ın yanında heyetleri kabul ettiği sütun.

Her bir heyet ziyaret ettiği yere ayrı bir ziyaret sebebi ile gelir; Hz. Muhammed'e ise, daha ziyade özel olarak “Hakikati Muhammedi” yönünden bilgi almak için gelinir, işte bu oluşumun ifadesi o direk ile belirlenmiştir.

7. Teheccüd sütunu

Efendimiz (sav.)'ın teheccüd namazını kıldığı sütun.

Kur'anı Kerim İsrâ suresi 17/79 ayetinde,

﴿٧٩﴾ وَمَنْ الْيَلِّ فَتَهَجَّدْ بِهِ نَافِلَةً لَكَ
عَسَىٰ أَنْ يَبْعَثَكَ رَبُّكَ مَقَامًا مَّحْمُودًا ﴿٧٩﴾

“ve minel leyli fetehecced bihi nafi leten leke
asa en yeb'aseke rabbüke mekamen mahmude”

mealini,

“gecenin bir vakti kalk senin için nafile hükmünde olan teheccüd namazını kıl umulur ki rabbın seni makamı mahmuda çıkarır.” ayetinin tahakkuk ve tatbikat mahallidir.

8. Halen imamın namaz kıldığı mihrab

“Hakikati Muhammediyye”nin bugünkü zahiri ve vekalet yeri

9. Efendimiz (sav.)’in namaz kıldırıldığı mihrab

“Makamı Muhammedi”, bütün alemlerin ve varlıkların durduğu makam. “İmamül Mübin” (Önde olan imam).

“Kelime-i Tevhid’in risalet dilinden izah, ilan ve şerh edildiği yer; Ka’be’den sonra ibadet hakkında en ulvi yer.

10. Halen hutbelerin okunduğu minber

“Hakikati Muhammedi”nin yaşanan zaman içerisinde zamanın icaplarına ve aslını bozmadan hakikatlerinin açılıp yenilendiği ve tekrarlandığı yer.

11. Müezzînlîk

Uluhiyyet mertebesinin Muhammediyyet mertebesinden açık ilanı.

Yine aynı mahalden Muhammediyyet mertebesinin de bütün alemlere olan ilanı.

12. İç kapı

Cemeate içerisindeki dönüşümleri sağlayan geçit. Bu Hakk yolcularının kendi içindeki nefis mertebeleri düzeyinden dönüşümleridir.

13. İç kapı

Diğerinin az yanında olan bu iç geçit Hakk yolcularının kendi iç bünyelerinde, Hazret mertebelerine geçişlerini göstermektedir.

14. Hz. Peygamber (sav.) Efendimizin kabri

“Makam-ı Mahmud”un içindeki merkez nokta, işaret yeri, alemin kalbi, Sureti Rasullüllah’ın makamın son görüldüğü yer. Sukunet deryası, İlâhi tecelligah, aşıkların maşuku, ümitsizlerin ümidi, ariflerin marufu.

6.10.1982

Medine-i Münevver

Bir gün denildi esselat Resule,
Kılındı namazı hep fert ile,

Acı çöktü bütün gönüllere,
Sen o günleri hatırlıyor musun?

O'na mekan oldu yattığı yer,
Surettir orda yatan kulak ver.
Manada sırlar vardır ona er,
Sen o sırları biliyor musun?

Gerçi suretin durur toprakta,
Seni ihata etmiş bu babda.
Bunlar hep mecazdır hakikatte,
Sen o mecazı biliyor musun?

Toprağın sarması muhaldir seni,
Ne olursa olsun kabrin eni,
Dar gelir yer, alamaz sineni,
Sen o sineyi biliyor musun?

Bu varlık senin çün var oldu.
Bütün alem de senden medfundu.
Bu öyle bir ilahi oyundu,
O oyunu oynayabiliyor musun?

Bu işler belirlendi ezelde,
Neler vardır bilsen o güzelde.
Bazen şarkı bazen gazelde,
Sen o sırları duyabiliyor musun?

15. Hz. Ebubekir Sıddık (R.A.)'ın kabri

Sıddıkiyyet makamı, şeksiz şüphesiz, akıl yürütmeden her ne olursa olsun kabul ve tasdik makamı.

Yanına geldi sevdiği sıddık,
Daha sonra Ömer'ul Faruk.
Kalmadı arada hiç ayrılık,
Onların yattığı yeri biliyor musun?

16. Hz. Ömer'ül Faruk (R.A.)'ın kabri

Hz. Ömer'in bilindiği gibi lakabı "Faruk" fark edici, (ayırıcı) demektir. Yine bilindiği gibi Kur'an-ı Kerim'in de bir ismi ayırıcı manasında "Furkan"dır.

Yani zat'ın bütün özelliklerini "sıfat", "esma", "ef'al" mertebelerinde en güzel şekilde açıklayan demektir.

İşte bu iki mertebe Hz. Rasullullah (s.a.v.) efendimize hayatlarında çok yakın oldukları gibi mematlarında da, yani yaşam sonrası hayatlarında da çok yakındırlar.

Yani, Makamı İlahi ve Makamı Muhammedi'nin şeksiz şüphesiz tasdiği batın, her yönden bu tasdik halen dahi devam etmektedir.

Hz. Ebubekir Sıddık bu tasdiği yapmış, bu mertebenin temsilcisi olmuştur.

Bu tasdikten sonra, Makamı İlahi ve Makamı Muhammedi'nin şeksiz şüphesiz tatbikatta açılması izahı gerekecekti.

İşte Hz. Ömer (r.a.)'da bu açılımın simgesi olmuştur.

Bir yeniliğin oluşması için evvela çevreden tasdik, sonra da onun izahı, yani özelliklerinin tatbikatla açıklanması gerekmektedir.

Gerçek ise kabul görür, değilse unutulur gidilir.

“Sıddikiyyet” ve “Farukiyyet” kısaca bunlardır.

Mevzuu olmadığı halde, ama yeri gelmişken Hz. Rasulullah'ın diğer “iki dostu ve akrabası” halifesinin Hz. Osman ve Hz. Ali (r.a.)'ın da niçin orada yanlarında olmadıklarını anlamağa çalışalım.

Bilindiği gibi Hz. Osman (r.a.)'ın lakabı “zinnureyn”, efendimizin iki kızıyla evlendiği için “iki nurlu” demektir ve kendisinin bilhassa yakınlarına karşı çok şevkatli olduğu söylenir.

Eğer bu iki nurlu ve şefkatli insan Hz. Rasulullah'ın kabri şeriflerine konya idi kendisinden “zinnureyn” lakabının alınması gerekecekti, çünkü orada sadece “Nuru Muhammedi” hakimdir, oraya başka nur giremez.

Hal böyle olunca O'na yani Hz. Osman (r.a.)'a ayrı bir mekan gerekmekteydi. Defnedildiği yer de “cennet”tir, “cennet-ül baki” kabristanı.

İşte böylece hem orada yatanlara, hem de orayı ziyaret edip dolaşanlara olmak üzere “iki nuru” fayda sağlamaktadır. Allah onlarda razı olsun.

Hz. Ali (r.a.) (K.A.V.) efendimize gelince onun hali diğerlerinden biraz farklı olarak, varlığı Peygamberimiz Muhammed Mustafa (sav.) efendimize benzemektedir.

Şöyle ki: Zat-ı İlahiyye, Mekke-i Mükerrreme şehrini kendine saltanat yeri yapmıştır. (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” Tevhid bayrağı orada asılıdır. Makam'ı oradadır.

(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**” Kelime-i Tevhid'in şerh ve çözüm yeri olan Medine-i Münevverede ise (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) “**muhammedin resul allahü**”ın “Hamd” bayrağı asılıdır. Makam'ı orasıdır.

İşte Hz. Ali (r.a.) (K.A.V.) efendimiz de (مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) “**muhammedin resul allahü**” bayrağını en güzel şekilde hem kendi varlığında, hem de alemde şerh ve çözüme kavuşturduğundan ona da ayrı bir saltanat yeri lazım geldiğinden kabri şerifleri Irak sınırları

içinde “Necef” denilen yerdedir ve burası da onun Ali Veliyuullah “Seyyidlik” bayrağının asıldığı yer olan onun makamıdır.

“Necef” sayı değeri itibariyle,

(ن) “nun” 50

(ج) “cim” 3

(ف) “fe” $80 = 113 / (5+8)$ 13 tür.

Görüldüğü gibi Hz. Rasulullah (sav.) Efendimizin şifre ve hakikatlerinin çözüm makamı olduğu belirtilmekte geriye kalan 3 ise, üç (3) mertebeden yayın yapıldığını “**ilmel yakiyn**”, “**aynel yakiyn**”, “**hakkal yakiyn**” olduğunu bildirmektedir.

Bu sayı değerinde küçük bir uygulama daha yapmak istedim, çıkacak sayı değerinin kısacık izahını ilerdeki sayfalarda yapmaya çalışacağım.

(ن) “nun” 50

(ج) “cim” $3 = 53$ eder, ki bu sayı bizimle ilgili bir şifre sayıdır.

Nasıl ki, Hz. Rasulullah (sav) Mekke-i Mükerrermede kalsa idi ikinci derecede bir ziyaret yeri olacak idi.

Bu hakikate binaen Hz. Ali (KA) (k.a.v.) de Medine-i Münevvere’de kalsa idi nezaketen kendi bayrağını açamayacak ve velayeti gizli kalacaktı. İşte bu oluşum gereği onun lakabı “Keremullahu veche” Allah ona her yönden ikramda bulundu ve bu ikram Mekke-i Mükerreme’den yani Mertebe-i Uluhiyyet’ten verildi ve Hz. Rasulullah (sav.)’ın “Kevser gölü” ve ırmağının hakikati ondan akmaya başladı, halen de devam etmekte ve kıyamete kadar da devam edecektir. (21)

(Not : (21) Bu hususta mübarek geceler ve bayramlar adlı kitabımızda da bilgiler vardır.)

17. Üzerinde Ahzab suresi 40. ayet yazılı 1. pencere

18. Üzerinde Hucerat suresi 3. ayet yazılı 2. pencere

19. Üzerinde Hucerat suresi 2. ayet yazılı 3. pencere

20. Cibril Makamı

Orada Cibril (a.s.)’a da bir makam vermeden olmazdı. Onun makamı girip çıktığı yer diye belirtilen “Baki” kapısına doğru sağ tarafta yukarıda bir penceredir.

Makamı Uluhiyyet’ten, Makamı Muhammediyye’ye olan hitaplar oradan böylece akmakta idi. Esasen onlar kesilmiş de değildir.

21. Baki kapısı

Bu kapı hakkında “Bab’üs selam” (selamet kapısı) ile birlikte bilgi vermeye çalışacağız.

22. Cibril kapısı

Az yukarıda Cibril As. makamından bahsedilmişti. Burada ise, “kapısından” bahsedilmektedir. O hazretin giriş çıkışına engel her hangi birşey yoktur. Kapılara ancak kütle, madde varlıklı olanların ihtiyacı vardır.

İşte bundan anlaşılıyor, ki her hangi bir “ümme-i muhammed” gerçek hakikatleri idrak etmiş ise ve bunları bazı kabiliyetli kimselere ulaştırıyorsa o insanlar arasında “mertebe-i cebrailiyyet”in temsilcisi sayılırlar.

İşte o kapı bu neş’ede olan insanların kapısıdır ve hemen önünde “Eshabı Suffa”nın makamı vardır, yani eğitim mahallidir.

Gönlüne gelen gerçek Hakk bilgisi “cebrailiyyet mertebesi”nden de gelir. İşte sana gelen o bilgileri sen de bir başkasına doğru olarak aktarabilirsen o hususta sende de “mertebe-i cibrillik” faaliyete geçmiş olur. Böylece gönül ravzana girdiğinde o kapı senin “cibril kapısı” olur.

23. Nisa/kadın kapısı

Bu kapı cibril kapısının hemen yanındaki kapıdır. Bugün kadınlar o kapıdan giremiyor. Kapı girişleri arka taraftaki büyük kapılardandır. Herhalde evvelce hanımları oradan kabul ettikleri için o kapının ismi “nisa kapısı” olarak kalmış.

Bugün için düşündüğümüzde kadın nefsi küll’ün temsilcisi olduğundan, efendimizde hem akli küll’ü, hem de nefsi küll’ü temsil ettiğinden tabii ki, orada nefsi küll’e de bir makam verilmesi lazım gelecekti. İşte bu kapı da nefsi küll bilgilerinin girip çıktığı seyr kapısıdır.

14-09-2001

Medine-i Münevvere

Mescidi Nebevi

24. Eshab-ı Suffa

Yanları açık üstü kapalı mahallere bilindiği gibi halen daha “sofa” tabir edilir. “Eshab”, sahibler demek olduğundan “sofa” da, kalan dostlar demektir.

Bu kimseler ortalama 250 kişi, zaman zaman da 400 kişiye kadar çıkarlar, orada kalırlar, devamlı eğitim ile uğraşmışlar. Burası İslamiyyetin ilk üniversitesi olmuştur. İslamiyyet genişledikçe, yeni yeni beldeler alındıkça Efendimiz onları, oralara ya kadı veya vali tayin ederek, gittikleri yerde İslami eğitimi sürdürmüşlerdir.

İşte şimdi şu anda aynı mekanda şu satırları kağıda dökerken birden kendimi “Eshabı suffa” gibi zannettim. Allah c.c onlardan razı olsun.

Dini Mübini İslam’ın bilgileri onların fedakerane çalışmalarıyla bu günlere ulaşmıştır.

Bir bakıma “sufi” kelimesi de buradan türemiştir diyebiliriz, çünkü çok mütevazı ve mütteki olarak hayatlarını sürdürüyorlardı. Ravza-i Mutaharra’nın içindeki bu bölüm Hakikati Muhammedi ilminin toplanıp dağıtıldığı, geliştirildiği, uygulandığı yerdir.

25. Mihrab

Şu anda imam efendinin namaz kıldırmadığı rastgelen mü’minin önünde durabileceği bir ziyaret yeridir. Sonradan gelen idareciler, “biz Hz. Peygamberin makamında namaz kıldıramayız,” diyerek o mihrabı yaptırarak orada imamlık yapmışlardır, tarihi bir ziyaret yeridir ve o mihrabın önündeki direk, cennet bahçesinin 33 direğinden sonra sarı çiçekli 20 direğin daha ilavesiyle 53 üncü direk olmaktadır. (*Krokide işaretlidir*)

Medine-i Münevverede ilk günlerden itibaren Rabbi’ma acaba burada da bize ait bir işaret, sembol var mıdır diye niyazda ve araştırmalarda bulunuyorken, nihayet o Mihrab’ın önündeki direk, sanki burası, burası diyordu.

Evet gerek sayı hesabı, gerek konumu itibarıyla o direk gönlümüze yakın geldi. “**Allahu a’lem**” (Allah daha iyisini bilir.)

Tabii ki o direkte diğerleri gibi herkesindir. Biz zahirine değil batınına bakmaktayız.

Ayrıca Ka’be-i Muazzama’da bulunan “Bab’ül Feth” ile “Bab’ül Umre” arasındaki 53 nolu “**Kehribarı babı şami**” (elektrikli kapı) yani yürüyen merdivenli kapıda da manen şifremiz vardır. (22)

(Not: (22) Bu hususta geniş bilgi (Terzi Baba) isimli kitabımızda vardır.)

26. Bab-üs Selam

“Selam”, selamet, saadet kapısı. Burası krokide (26) fakat “Ravza-ı Mutahhara” Mescidi Nebevi’nin 1 no.lu kapısıdır.

Tam karşısına isabet eden kapı (41) nolu “Baki” kapısıdır ve ikisinin arası oldukça geniş uzun bir yol “koridor”dur ve sonuna doğru gelindiğinde Efendimiz (sav.)’in önünden geçilmektedir.

Kur’anı Kerim Yunus suresi 10/25 ayetinde,

﴿٢٥﴾ وَاللَّهُ يَدْعُوا إِلَىٰ دَارِ السَّلَامِ
وَيَهْدِي مَنْ يَشَاءُ إِلَىٰ صِرَاطٍ مُسْتَقِيمٍ ﴿٢٥﴾

“vallahü yed’u ila daris selami
ve yehdiy men yeşäu ila sıratın müstekiymın”

mealen,

“Allah selamet yurdu cennete çağırır ve dilediğini doğru yola iletir.” ayetinin bahsettiği dünyadaki “selamet yurdu” Ravza-ı Mutahhara’dır ve oraya da 1 nolu kapı olan “babüs selam”dan girilir.

Gerçi Ravzanın bugünkü haliyle 42 kapısı vardır; hepsinden de içeriye girilir amma 1 inci “bab’üs selam”dan (selam kapısından) girerek, o koridoru bir defa olsun irfaniyetle geçmek gerekir, Hakk’a giden yol “sıratı müstakiym”, “sıratullah”tır.

Şöyle ki, o mübarek koridorun kapıdan girip az yukarıda bahsedilen mihraba kadar olan kısmı “Sıratı Müstakim” bölümüdür, yani “**ettur-u seba**” (yedi tur) 7 nefis mertebeleridir.

Ondan sonra dışarıya çıkıncaya kadar da “sıratullah” “**Hazarat-ı Hamse**” (beş hazret mertebesi) ve “Mi’rac” yoludur.

Cennet bahçesinin içinden geçen bir bölüm, bu dünyada Ka’be-i Muazzama tarafından sonra yapılan en mühim ibadet ve ziyaret yeridir.

Beyaz direkler, ki sanki onlar mana alemine yükselmeğe hazır, gök vasıtaları gibidir.

Onların birinci (1.) bölümüne geldiğinde,
Kur’anı Kerim Fecr suresi 89/29-30 ayetindeki,

﴿ ۲۹ ﴾ فَادْخُلِي فِي عِبَادِي
﴿ ۳۰ ﴾ وَأَدْخُلِي جَنَّتِي

“fedhuliy fiy ibadiy”

“vedhuliy cenneti”

mealen,

“Benim has kullarımın arasına gir, onlarla birlikte benim zat cennetlerime dahil ol” müjdesini duyar gibi olursun.

Burası “**Tevhidi ef’al**” cennetidir.

Az ilerlediğinizde ikinci bölüm beyaz direkler arasına gelirsün, ki burası da “**Tevhidi esma**” cennetidir.

Ef’al cennetinde, bütün fiillerin Hakk’ın fiili olduğunu, ancak “Hakikati Muhammedi” kanalıyla zuhura çıktığını idrak etmiş olursun.

Esmâ cennetinde, hangi isimle vasfedilmiş olursa olsun bütün isimlerin Hakk’ın isimleri olduğu ancak cami ismi olan “Hakikati Muhammedi” kanalıyla zuhura çıktığını idrak etmiş olursun.

Üçüncü (3) bölüm beyaz direkler arasına geldiğin zaman, burası da “**Tevhidi Sıfat**” cennetidir.

Burada bütün sıfatlar yine Hakk’ın sıfatlarıdır, ancak “Hakikati Muhammedi” kanalıyla zuhur etmekte olduklarını idrak etmiş olursun.

Dördüncü (4.) bölüm beyaz direkler arasına geldiğin zaman, burası da “**Tevhidi zat**” cennetidir.

Burada bütün varlıkların zat’larının tek zattan kaynaklandığını, bu oluşumun da yine “Hakikati Muhammedi” kanalıyla zuhura çıktığını idrak edip bütün mertebeleri ile gerçek tevhidî idrak etmiş olursun.

Kur’anı Kerim Muhammed suresi 47/19 ayetindeki,

﴿١٩﴾ فَأَعْلَمَ أَزْهَهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

“fa’lem ennehu lâ ilâhe illallahü”

mealeni,

“Bil ki; muhakkak o lâ ilâhe illâ allah’tır”

“Muhammed” elbisesiyle zuhur eden

(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ)

“lâ ilâhe illâ allah muhammedin resul allahü”

“Zat-i haberini” risaletini, kendi hakikatini “**Muhammed**” ismiyle açığa çıkarmıştır.

Bu hisler ve yaşam ile az ileriye gittiğinde işte orası “Makamı Mahmud” yani “Makamı Muhammed”dir.

İşte şimdi sen birinci (1.) pencerenin önündesin, onun üzerinde Kur’anı Kerim Ahzab suresi 33/40 ayetindeki,

﴿٤٠﴾ مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِنْ رِجَالِكُمْ

وَلَكِنْ رَسُولُ اللَّهِ وَخَاتَمَ النَّبِيِّينَ

وَكَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا ﴿٤٠﴾

“ma kane muhammedin ebe ehadin min ricaliküm ve lakin rasulellahi ve hatemennebiy ve kenallahü bi külli şey’in aliyim”

mealeni,

“Muhammed (s.a.v.) erkeklerinizden hiç birinin babası değildir; fakat o Allah’ın rasulü ve Peygamberlerin sonuncusudur. Allah her şeyi bilir,” buyrulmaktadır.

Evvela kısaca, rakkamlara dikkat etmemiz gerekecektir. Bakın sure 33, 33 direkli cennet bahçesinin hakikatini yine aynı sayıdaki surenin 40 ıncı Ayet’i açıklamaktadır, bunlar tesadüfi şeyler değildir.

Özet olarak: Muhammed (sav.) batını yönden sizler gibi, çoluk çocuk sahibi bir beşer değildir.

“**Muhammed**” elbisesiyle tecelli etmiş;

zatından sıfatına,

sıfatından esmasına,

esmasından ef’aline tenezzül ederek irsal etmiş;

Rasullük yapmış;

ve bu hakikati “**Muhammed**” elbisesi ile sona erdirmiştir.

Ondan sonra resmi olarak böyle bir tecelli olmaz, ancak onun varislerinde bu hadise batınen kıyamete kadar devam edecektir.

Bu hakikat kendisinde Ayet’in belirttiği sayıda 40 yaşlarında ortaya çıkmıştır.

Allah gerçekten neyin ne olduğunu, kimin beşeriyeti, kimin Uluhiyyet’i ile yaşadığını çok iyi bilir.

Çünkü gerek halkiyeti yönüyle, gerek Hakkiyet’i yönüyle cümleden zuhurda olan ondan başkası değildir. Zaten alemde başkası yoktur.

Evet bu güzel duygular içinde bir iki adım daha attığında birinci (1.) pencerenin sağ tarafına yaklaştığında, işte o anda alemlerin sultanının tam karşısında olduğunu bilmelisin.

Bu hadise, Ka'be-i şerifedeki; Hacer'ul Esved'in tam karşısında durmaya, zat'a ayna olmağa benzer.

İşte o anda sende Hz. Risalet penah-i Efendimizin aynası, hatta aynısı olmaya çalışırsın. O'na bundan daha çok zahir alemde yaklaşman mümkün değildir, gönül aleminde ise, senden ayrı değildir.

Ka'be'de, seyirde ve tavafta, yaşadığın anların dışında, hiç bir anın bu kadar güzel, bu kadar hoş, bu kadar bereketli ve nurlu değildir. Ve şöyle selamlar dilinden dökülmeğe başlar.

Esselatu vesselam aleyke ya Rasulellah.
Esselatu vesselam aleyke ya Nebiyyallah.
Esselatu vesselam aleyke ya Cemali pak.
Esselatu vesselam aleyke ya Kemali pak.
Esselatu vesselam aleyke ya Varlığı Hakk.
Esselatu vesselam aleyke ya Gönüller sultanı.
Esselatu vesselam aleyke ya Aşıklar kiblegahı.
Esselatu vesselam aleyke ya Dertliler dermanı.
Esselatu vesselam aleyke ya seyyidel evveline vel ahirin.
Esselatu vesselam aleyke ya Hakikati Muhammedi.

Artık sen orada yoksun zaten. Sende mevcut mertebe-i Muhammedi, aslı olan, Hakikat-i Muhammedi ile birleşmiştir. Sen gerçekten **“fena firrasul”** (Rasul'de fani), o yoldan da **“Baka billah”** (Hakk'ta baki) olmuşsundur.

Ne varlığın, ne sesin, ne nefesin kalmıştır. Ancak orası durma yeri değildir, arkadan gelenlerin hakkını da korumak gerekir.

Bu hisler içinde:

Ayrılmak istemez gönül yardım
Vakti firaktır ne gelir alden.
Hasret başladı daha bu andan
Hoşça kal ya Rasulellah.

Sanki ravza geldi benimlen.
Belki ben kaldım onunlan.
Ayrılamadım huzurundan.
Hoşça kal ya Rasulellah.
Hoşça kal ya Rasulellah.

Diyerek birkaç adım daha yan yan atarak yüzün oraya doğru bu sefer üzerinde, Kur'anı Kerim Hucurat suresi 49/3 ayetindeki,

﴿٣﴾ اِنَّ الْاٰتِيْنَ يَعْضُبُوْنَ اَصْوَاتَهُمْ عِنْدَ رَسُوْلِ اللّٰهِ

أُولَئِكَ الَّذِينَ امْتَحَنَ اللَّهُ قُلُوبَهُمْ لِتَتَّقُوا
لَهُمْ مَغْفِرَةٌ وَأَجْرٌ عَظِيمٌ ﴿٢﴾

*“innellezine yeguddune esvateküm ‘inde Resulillahi
ulaikelleziynehazellahü kulubehüm littakva lehüm mağfiratün ve
ecrun aziym”,*
mealen,

*“Gerçekten Allah’ın Peygamberi yanında seslerini kisanlara, bunlar o kimselerdir ki,
Allah kalplerini takva için imtihan etmiştir, onlara bir mağfiret ve büyük bir mükafat vardır.”*
ayetinin sana sırrı açılır.

Yine burada da sayılara azıcık dikkat edelim, sure no’su 49 dur, kendi içinde toplarsak, 4+9=13 eder, bu da bilindiği gibi Hz. Rasulüllahı’nın şifre rakamıdır.

Ayet sayısı olan üç (3) ise bu hakikatleri üç (3) yönlü, yani **“ilmel yakıyn”, “aynel yakıyn”, “Hakk’el yakıyn”** mertebelerinden idrak etmektir.

Allah’ın peygamberi yanında seslerini kisanlar. Burası Hz. Rasulüllah (sav.)’in **“sıddıkiyyet mertebesi”**dir.

“Seslerini kisanlar”, kendi varlıklarında, kendilerine ait birşeyleri kalmadığından zaten sesleri çıkmaz.

Eğer daha sesleri çıkıyor ise, o mertebeye ulaşamamışlar demektir. Çünkü alemde tek ses vardır o da **“Hakikati Muhammedi”**nin sesidir.

“Bunlar o kimselerdir, ki Allah kalplerini takva için imtihan etmiştir.”

“Takva”, sakınmak olduğundan, her mertebenin kendine göre takvası vardır. Bu mertebenin takvası ise, Hakk’ın varlığını unutup, kişinin kendi varlığına düşmemesidir.

Bunlara nefislerinden mağfiret ve kendi hakikatlerini anlama yönünden büyük mükafat vardır.

Böylece **“sıddıkiyyet mertebesi”**ni de selamladıktan sonra yine yan yana birkaç adım daha atarak, bu sefer üçüncü (3.) pencerenin önüne gelirsin.

Burası **“Farukiyyet”** makamıdır. Ona da gereken nezaketle selamı verdikten sonra o pencerede yazılı ayetin yaşamına geçersin.

Kur’anı Keriym Hucurat suresi 49/2 ayetindeki,

﴿٢﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
لَا تَرْفَعُوا أَصْوَاتَكُمْ فَوْقَ صَوْتِ النَّبِيِّ
وَلَا تَجْهَرُوا لَهُ بِالْقَوْلِ كَجَهْرِ بَعْضِكُمْ لِبَعْضٍ
أَنْ تَحْبَطَ أَعْمَالُكُمْ وَأَنْتُمْ لَا تَشْعُرُونَ ﴿٢﴾

“ya eyyühelleziyne amenu

***la terfe'u asvateküm fevka savtin nebiyyi
ve la techerü lehü bi'l kavli kecehri ba'düküm liba'dın
en tahbeta a'malüküm ve entüm la teş'urune***

mealen,

“Ey iman edenler seslerinizi peygamberin sesinden yüksek çıkarmayın ve birbirinize bağırır gibi ona bağırmayın, haberiniz olmadan amelleriniz boşa çıkarılır.”

Burada da yine sayılar dikkat çekicidir; az evvelki ayette olduğu gibi bu ayet de 49 nolu surenin 2 inci ayetidir.

Bunun ifadesi 4+9=13 Hz. Rasulüllah'ı, bu mertebede dahi iki (2) zahir ve batın idrak demektir.

Burada bir şeye dikkat çekmemiz gerekmektedir.

Evvelki ayette “seslerini kısanlar”

burada ise, “seslerinizi peygamberin sesinden yüksek çıkarmayın,” buyruluyor.

Birincide, “Hakikati Muhammedi” denizinde gark olanlar;

İkincide, “hakikati Muhammedi” deryasına girip orada yıkanıp yeni bir hayatla ve “sıreti Muhammedi” ile o deryadan çıkarak etraflarını eğitiyorlarken, nefislerine kapılıp, halkın ezası ve zorlukları karşısında yılmadan, bıkmadan ve seslerini Hz. Muhammed'in risaletleri döneminde nasıl yumuşak ve müşfik davranmışlarsa siz de öyle davranarak, eğitimde ve diğer zamanlarda seslerinizi, onun sesinden daha yüksek çıkarmayın.

Ömerül Faruk, bilindiği gibi, yüksek adalet sahibi olduğundan, haklıyı ve haksızı çok iyi ayırma kabiliyeti vardı.

İşte o mertebe “Farukiyyet” yani “Furkan mertebesi”dir. Aynı zamanda “sıfat mertebesi”dir.

O halden sonra artık birbirinizle konuştuğunuz gibi ona seslenmeyin, çünkü o sizler gibi sadece beşer değil, aynı zamanda “Rasul”dür. Ancak siz bu hakikatleri pek düşünmüyorsunuz.

Kısaca toparlarsak üçüncü (3.) pencerede bu hisler içinde birinci (1.) ayette, belirtilen “Hakikati Muhammediyye”yi iyice tanımak, onda yok olmak;

ikinci (2.) de, böylece sesini çıkaramamak, o deryada yüzmeye başlamak;

üçüncü (3.) de ise, tekrar yeni bir varlık bularak, irşat vazifesine başlamak, anlatılmaktadır.

Orada da fazla duramayıp, arkadan gelenlere yol açmak üzere boyun bükerek, kısalan yolu tamamlamak üzere “Makamı Mahmud”a, “Makamı Sıddikiyyet”e, “Makamı Furkaniyyet”e tazim ve selam ederek, yoluna yavaş yavaş bu hakikatleri yaşayarak devam edersin.

Oranın iki (2) çıkış kapısı vardır. Biri koridorun sonunda bedenliler için “Baki kapısı” cennetül bakiye açılan; diğeri de az yukarıdaki “Makamı Cibril” penceresidir. Buradan da bedensizlerin, “alemi ervah”a uruc ederler, yükselirler.

Bu koridorun aynı zamanda bir ismi de “Medine'nin zaman tüneli”dir. Bütün zamanları da içinde bulundurur.

İşte bu hakikatleri idrak ederek, alemlerin sultanının önünden ayrılan kimse, bu iki kapıdan çıkarak; ya “baki” olan gönül cennetinde, ya da gönül semasında yaşamlarına devam ederler.

Misafir olarak gelenler, tekrar yerlerine dönünce, yani eski beşeriyet hallerine dönünce buldukları yerde, batınen “Makamı Mahmud”un zahiren de “Şeriatı Muhammedi”nin temsilcileri olurlar.

İşte sen de bu hallere sahip olmak istersen, bulunduğun yerde böyle kimselerin var olup olmadığını araştır, eğer bulabilirsen hiç durma, onlardan hemen bu hallerin eğitimini al, öylece alemlerin sultanını bilerek ziyaretine git.

“Bab’üs selam”dan girip, “baki kapı”sından çıkarak yapılan ziyaret saat olarak belki onbeş dakikada biter amma gerçekten eğitimini alarak oradan geçmek ortalama 15-20 sene sürer, ki ancak irfaniyyet ve muhabbet ile gerçekleşir; iyi anlamaya çalışalım.

Tabii ki, Hz. Rasulü Allah’ı her mertebedeki ümmetinin ziyaret hakkı vardır, ancak şeriat mertebesindekiler, buldukları idrak ve anlayış düzeyinden, tarikat mertebesindekiler tarikat mertebesinde, hakikat mertebesindekiler hakikat mertebesinde, marifet mertebesindekiler marifet mertebesinde ziyaret ederler, ki iyi niyetle yapılan her ziyaret makbuldür.

Allah cc. bütün ziyaretlerinizi kabul etsin. Amin.

30-09-2001

Mekke-i Mükerrreme

Ka’be-i Muazzama

Şimdi biraz daha Mescidi Nebevi’nin bazı özelliklerini anlamaya çalışalım. 27 açılır, kapanır kubbesi vardır. Tabii ışıklandırma için herbiri 80 ton ağırlığındadır. Kapladığı alan 324 m² dir. Her kubbede 2.5 kg toplam 67.5 kg altın kullanılmıştır, Medine’de imal edilmiştir.

Ayrıca arka orta yerde iki (2) adet üstü açık alan vardır, ki gerektiğinde onların da üstü altı (6) şar adet direklere monte edilmiş muazzam hidrolik sistemiyle çalışarak açılıp kapanan şemsiyelerle örtülmüştür.

Açılır kapanır kubbe ve şemsiyeler ile alemlerin irtibat sağlanmaktadır.

Genel olarak anlatılacak pekçok şeyler daha vardır, fakat gayemiz oranın teknik özelliklerini saymak değil, içinde bulunan bazı mertebeleri kısaca anlayabildiğimiz kadar anlatmaya çalışmaktır

Bugün Mescid-i Nebevi’nin kapladığı alan “eski Yesrip” Medine şehrinin kapladığı alan olduğu söylenir. 98,326 m² olan Mescid’in kapladığı alan nerdeyse 100 dönümlük oldukça geniş bir sahayı kaplamaktadır.

İçinde, üstünde, terasta ve bahçesinde toplam 698.000 kişi namaz kılabilir.

İnşaatı mimarisi, tezyinatıyla gerçekten dünya da Ka’be-i Muazzama’dan sonra, bir işi benzeri olamayacak Hz. Rasulü Allah (sav.) alemlerin sultanına yaraşır “**liva’ul hamd**” sancağının dalgalandığı muhteşem binadır.

Medine’de ilk yapılan mescid “küba mescidi” ittika sahiplerinin, şariat mertebesinin ilk temelini atıldığı, Kelime-i Tevhid’in orada ilk defa resmen okunduğu yerdir.

“Cum’a mescid”i ilk tarikat mertebesinin temelini atıldığı yerdir.

“Mescid-i Nebevi” ise, hakikat ve ma’rifet mertebelerinin temelini atılıp, temelleştirildiği yerlerdir.

Daha sonra yapılan adına “kıbleteyn” denilen mescid ise, kıblenin Kudüs’ten alınıp tekrar Ka’be-i Muazzamaya verildiği dünya ve mana alemindeki çok büyük değişikliği ifade etmektedir.

Böylece, merkez “**sıfat**” mertebesinden “**zat**” mertebesine, yani “Museviyyet” ve “İseviyyet” mertebesinden alınıp “**Muhammediyyet**” mertebesine döndürülerek, “mertebe-i İbrahimiyyet”in gerçek ve Hakk’a ulaşan devamının, “mertebe-i İbrahimiyyet”ten “Mertebe-i Muhammediyye”ye ancak bu yoldan da Hakk’a ulaşmanın mümkün olduğunu açık olarak bildirmektedir.

Mescid-i Gamame (Bulut mescidi)

Her zaman Rasulüallah (sav.)’ın başının üstünde güneşten korunması için, bir bulut dolaşmakta idi. Bu yüzden gölgesi de yere düşmemekte idi. Bunun hatırasına binaen yapılan bu mescidin taşları bile gri renkli taşlardır, bakıldığı zaman bulut gibi görünür.

Bulut “cami-i a’ma’iyyet” hakikatini ifade etmekte, Hz. Rasulüallah (sav.) gölgesinin yere düşmemesi ise, kendisinin bir nur olduğu, nurun ise gölgesinin olmasının mümkün olmadığını göstermektedir.

Ebubekir Sıddık mescidi

“Sıddikiyyet mertebesi”nin zahiri genele açık yönüdür. Mescid-i Nebevi’deki makamı ise, batını makamıdır.

Ömer’ul Faruk mescidi

“Furkaniyyet mertebesi”nin zahiri genele açık yönüdür. Mescid-i Nebevi’deki makamı ise, batını makamıdır.

Osman Zinnureyn Mescidi

Sevgi, muhabbet ve nur mertebesinin zahiri genele açık yönüdür. Baki kabristanındaki makamı ise, batını makamıdır.

Hz. Ali (k.a.v.) mescidi

İlim, şecaat, mertlik mertebesinin zahiri, genele açık yönüdür. Batını ve velayet mertebesinin zuhur mahalli “Ali veliyyullah” sancağının dalgalandığı yer ise, “necef”teki muhteşem kabridir.

Ehli Beyt

Söz Hz.Ali (RA)’a gelmişken, mevzuumuzla fazla ilgili olmadığı halde “Ehli Beyt”i hanedanın şehit edilişleri hakkında birkaç satır yazmak istedim. Çünkü bu alevilik - sünnilik İslamın çok yersiz ve hazin bir tablosudur.

Gerçek bir müslümanın, gerçek manada “sünni” aynı zamanda da gene gerçek manada “alevi” yani Hz. Ali’yi sever olması lazımdır.

Sünnilik Hz. Muhammed’e (sav), Alevilik Hz. Ali’ye bağlılık gibi bir şey kat’iyyetle ne düşünülebilir ve ne de kabul edilebilir.

Müslümanın tek ismi vardır, o da yine “müslüman”dır. Sünneti seniyyeye zaten mutlaka uyması lazımdır, bu yüzden “sünnidir” denilirse doğrudur.

Fakat müslüman Allah’ın ve peygamberinin belirlediği kurallar içerisinde evvela müslüman ondan sonra belki eğilimine göre bir başka ilave kelime kullanılabilir.

Bu ölçünün dışındaki isimler siyasi parti isimleri gibi olan guruplaşmalardan başka bir şey değildir.

Bu gurupların oluşması ise, İslam’ı iyi anlayıp değerlendiremediğimizden ortaya çıkan anlam kargaşalığıdır.

Biz yine kısaca “Ehli Beyt” konusuna gelelim. Acaba?... Cenab-ı Hakk: acizmiydi ki, Hz. Rasulüllah (sav.)’ın “Ehli Beyt”inin hepsi, hatta bir rivayete göre, habibinin dahi “Hayber kalesi” feth edildiğinde yediği bir yemekten zehirlendiği, yediği bir yemeğin içindeki zehirin geç tesir eden bir zehir olduğundan hemen anlaşılacağı ölüm sebeplerinden biri ve etken olanın bu zehir olduğu söylenir.

Böylece hepsi bu dünyadan şehid olarak ayrıldılar. Allah c.c.’ nün, haşa onları koruyacak gücü yok muydu? Tabii ki böyle bir şey düşünülemez bile; o halde bu hadisenin bir hakikati olmalı ve biz onu aramalıyız.

1400 küsur seneden beri yapılan kavga yerine uzlaşma aramalıyız. Daha bu konuyu çözemeyen ve hep 1400 küsur sene geride yaşayan “sünni - alevi” ayrılıkçı anlayışı içerisinde bocalayıp duran saf, temiz, bitaraf müslüman kardeş ne zaman ve nasıl bir huzura kavuşabilecektir? ...

İnşallah alimlerimiz bir araya gelirler de aşağıda belirtmeğe çalışacağım Ayet-i Kerime’nin gerçek ifadesini idrak ederek müşterek bir zeminde buluşurlar da, bu oluşumların gerçek yüzü ve hakikati ortaya çıkar.

Aslında zaten ortadadır, gizli bir şey yoktur ancak bizim gözlerimiz ve akıllarımız perdeli olduğundan bu gerçekleri görme imkanımız olmuyor, bu yüzden yaptığımız işler “körlerin döğüşü”nden başka bir şey olmuyor.

Kur’anı Kerim Nisa suresi 4/69 ayetindeki,

فَأُولَئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ
مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسَنَ

أَوْلَئِكَ رَفِيقًا

*“feulaike me’alleziyne en’amallahü aleyhim
minennebiyyiye vessiddiyyiye veşşühedai ves salihıye ve hasüne
ulaike refiykan”*

mealen,

“Allah’ın üzerlerine nimet verdiği, Peygamberler, sıddıklar, şehiytlar ve salihler, işte onlar ne güzel arkadaşlardır.”

Ayeti Kerime bu kadar açık ve sarıh iken “ehli beyt”in niye şehiyd edildiği, siyasi hesaplarını yapmak kime ne kazandırdı ki?...

“Hane-i Saadet”, “Penc-ü Ali aba”, yani Hz. Muhammed (sav.), kızı Fatıma, yeğeni ve damadı Hz. Ali (K.A.V.), oğulları Hz. Hasan ve Hz. Hüseyin’dir.

Yukarıda da ayette bahsedilen dört (4) mertebenin de kemali “Ehli beyt” hanedanında bulunması gerekiyordu, aksi halde tam kemalde olmazlar bazı yönleri eksik olurdu ki, bu eksiklik de o “hane-i saadet”e yakışmaz idi.

Ayette belirtilen “peygamberlik” asaleten o ailenin vasfıydı. “Sıddıklık” yani doğruluk ve tasdik etme, tabii halleriydi; “salıklık” ise günlük yaşantılarıydı. Geriye bir şehiydlik kalıyordu, ki bu da sonlarının böyle olmasını ve kendi bünyelerinde yukarıda belirtilen dört (4) mertebenin iştirakı ile kendi kemallerine ulaşmaları gerekiyordu.

Kendilerinin şehiyd edilmeleri onların bir aciziyetleri değil bilakis derecelerinin yükselmesi ve kemalatlarını sağlamaktı. Meseleye bir de bu yönüyle bakarsak fikir ve kanaatlarımızda değişiklik olacağını zannediyorum. Allah cc. daha iyi bilir.

Biz yine konumuza dönmeye çalışalım.

Bilali Habeşi mescidi

Bilali Habeşi hatırasına binaen yapılmış olan bu mescid ise, ezanı Muhammedi Kelime-i Şehadet’in alemlere ilan edilmişinin sembolü mertebesindedir.

D Ö R D Ü N C Ü B Ö L Ü M (Savaşları)

Bu bölümde savaşların tarihçelerini değil kısa, kısa manevi manalarını vermeğe çalışacağız.

Bedir Savaşı

Adı da üstünde olduğu gibi, Hz. Rasulülâh'ın evvela Arap yarımadasına oradan da bütün dünyaya "Bedir/Ay" gibi parlak Nuru Muhammed'inin resmen doğmaya başladığının ilan ve ifadesidir.

Sayı değeri,

(ب) "be" 2

(د) "dal" 4

(ر) "rı" 200 dür. Toplarsak (2+4+2)= 8 eder, bu da iki adet 4 demektir.

Biri İslâmın hakikati, diğeri Hz. Rasulüllah'ın simgesidir. 4 - 1=3 /13

Uhud Savaşı

Oldukça kritik ve çok mühim bir savaştır. Evvela bulunduğu mevki anlamaya çalışalım. "Uhud" bilindiği gibi Medine-i Münevvere civarında bir dağdır, ön tarafı düzlüktür. Savaş işte bu düzlükte olmuştur, yani orası oyun "savaş" sahnesidir.

O düzlüğün arkasında iki (2) ve iki (2), yan yana, dört (4) tepe, o tepelerin arkasında da yarım halkayı belirten bütün bir dağ devam etmektedir. Böylece tepelerin sayısı beş (5) olmaktadır.

Bu tepelerin karşısında da iki (2) küçük tepe vardır, ki bunlara "ayneyn tepesi" denmekte ve savaş esnasında okçuların menzil tuttuğu tepelerdir.

Şimdi bunları anlamağa çalışalım.

"Uhud" dağı bir bakıma sende mevcut "Ahad" dağıdır. Beş (5) tepeli olması, bilindiği gibi "ef'al tepesi", "esma tepesi", "sıfat tepesi", "zat tepesi" ve arkadan çevreleyen "İnsanı Kamil tepesi"dir.

Karşıdaki "ayneyn tepeleri" ise, sendeki bireysel benlik tepeleridir. Karşıdaki "ahadiyyet mertebeleri" tepelerine ayna olan tepelerdir. Eğer orayı terk edersen, "ahadiyyet tepeleri mertebeleri" elinden gider.

Hz. Hamza'nın şehid edilişi, (ء) "hemze"nin "ahad"ın (ا) "elif" inde ifna olmasıdır.

Oradaki düzlük savaş alanı ise, insanın nefsanî varlığında mevcut olan savaş alanıdır.

Orada yapılan müthiş savaş, salık tarafından "ef'al mertebesi"nin "esma mertebesi"nin, oradan "sıfat", "zat" ve "insanı kamil" mertebelerinin fethini ifade eden savaştır.

Uhud'un sayı değeri,

(ا) "elif" 1

(ح) "ha" 8

(د) "dal" $4 = 13$ eder, ki bilindiği gibi Hz. Rasulüllah (sav.)'ın şifre rakamıdır. Bu sahanın dahi onun mührünü taşıdığını görmekteyiz. O yüzden oradan da mağlup çıkması mümkün değildi.

Hendek Savaşı

Bilindiği gibi bu savaşın yapıldığı yere yedi (7) mescidler de denmektedir. Bu savaşın özelliği düşmanı Medine şehrine sokmamak için geniş ve derin bir hendek açılmasıdır.

Bu hendeğin uzunluğu 225 m, derinliği 10 m, genişliği 20 m imiş. Rakam değer sayıları (2+2+5++1+2) = 12 eder, ki bu da “seyri süluk” mertebeleridir.

Nefsinin önüne derin bir hendek aç, ki ondan sonra orayı atlayıp da sana ulaşmasın.

O hendek kazılıken büyük bir taş çıkar, sahabe ne kadar uğraşırsa da o taşı kıramadılar. Durumu Hz. Peygambere haber verdiler.

Hz. Peygamber o taşa bir vurduğunda oradan bir kıvılcım çıkar, ortalığı aydınlatır ve Efendimiz, “Konstantaniye’yi görüyorum,” der. Taştan bir parça kopar.

İkinci defa vurduğunda gene bir kıvılcım çıkar ve Efendimiz, “İran kiswa’nın saraylarını görüyorum,” der. Taştan ikinci parça kopar.

Tekrar bir daha vurur, bir kıvılcım daha etrafı aydınlatır, Efendimiz be sefer de, “Şam taraflarını görüyorum,” der ve taştan üçüncü parça koparak, taş ortadan kalkmış olur.

Gelecek zaman içinde bütün bunların fethinin olacağını o günden haber vererek mu’cizeler göstermiştir.

Orada olan yedi (7) mescid’in yerinde yedi (7) çadır olduğundan onlara göre isim almışlardır.

1. Fetih Mescidi,	Efendimizin içinde bulunduğu çadır,
2. Selmanı Farisi çadırı,	yerindeki mescid,
3. Ömerül Faruk çadırı,	yerindeki mescid,
4. Hz. Ali (k.a.v.) çadırı,	yerindeki mescid,
5. Hz. Fatıma çadırı,	yerindeki mescid,
6. Müslümanlar çadırı,	yerindeki mescid,
7. Sahabeler çadırı,	yerindeki mescid,

Sondan iki mescid yol genişletilmesinde yıkıldığı için onlar orada fi’ilen yok, manen vardılar.

Bu yedi (7) mescid ise, “**etturu seb’a**” yedi (7) nefis mertebesini; onların fethini ifade etmektedir.

Zor kırılan taş, “nefsi emmare”, “nefsi levvame”, “nefsi mülhime”yi ifade etmektedirler. Oldukça zorludurlar, ancak (لَا) “**ilâ**” kılıcı ile parçalanabilirler.

Medine’ye hicret, zat mertebesinden, bu mertebeden aldığı özellik ve güzellikleri “medeni”ce yaşayabileceği bir yerde sergilemisidir ve bu şehirde (Medine’de) oluşan herşey zahiren olduğu gibi batınen de mutlak bir oluşumu ifade etmektedir.

(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**ilâ ilâhe illâ allah**”dan aldığı hakikatleri,

(مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ) “**muhammedin resul allahü**” çerçevesi ve manası içinde

açıklayan Hz. Rasulüallah’a ve bütün bu hakikatleri ortaya getiren Hz. Allah’a ne kadar dua ve şükür etsek hamdımızı yerine getirmemiz mümkün değildir, bundan aciziz.

Daha iyisi zaten bizlerde var olan bu mertebeleri ortaya çıkarmaya gayret etmek olacaktır.

Allah daha iyisini bilir.
Allah hak söyler, hakkı söyler.

Buraya kadar Allahu Teala Hazretlerinin ve habibinin ilham ve açık olarak bildirdikleriyle “Kelime-i Tevhid” ve “Kelime-i Risalet”in özelliklerini anlamaya ve anlatmaya, tatbikatlı olarak gayret ettik.

Bundan sonraki bölümlerde ise, “Kelime-i Tevhid”in ayetlerde ve hadislerdeki ifadelerini görmeye çalışacağız.

Ayetlerde “Kelime-i Tevhid” kendinin tanıtımıdır; hadislerde ise, dua mahiyetindedirler.

Yaklaşık olarak “Kelime-i Tevhid”leri buldukları mertebeleri itibariyle vermeye çalışacağız.

ALTINCI BÖLÜM

25-02-2002

Tekirdağ

Ayetlerde “Kelime-i Tevhid”

Ef’ali Tevhid Ayetleri

1. Kur’anı Kerim Yunus suresi 10/90 ayetinde,

قَالَ آمَنْتُ

أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا الَّذِي آمَنْتُ بِهِ بَنُو إِسْرَائِيلَ
وَأَنَا مِنَ الْمُسْلِمِينَ

*“kalé amentü ennehü lâ ilâhe illelleziy amenet bihi benu israiyle
ve ene minel müslimiye”*

mealen,

“İsrail oğullarının inandığından başka ilah olmadığına inandım artık ben o’na teslim olanlardım dedi.”

2. Kur’anı Kerim Hud suresi 11/14 ayetinde,

فَاعْلَمُوا أَنَّمَا أُنزِلَ بِعَلْمِ اللَّهِ

وَأَنَّ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَهَلْ أَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

*“fa’lemu ennema ünzile bi’ilmillahi
ve en lâ ilâhe illa hüve fehel entüm müslimune”*

mealen,

“Bilin ki, o ancak Allahın ilmi ile indirilmiştir. O’ndan başka ilah yoktur, artık müslümansınız değil mi?”

3. Kur’anı Kerim Ra’d suresi 13/30 ayetinde,

قُلْ هُوَ رَبِّي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ وَإِلَيْهِ مَتَابُ
“kul hüve rabbiy lâ ilâhe illa hüve
aleyhi tevekkeltü ve ileyhi metabi”

mealeni,

“de ki, o benim rabbimdir. O’ndan başka ilah yoktur, yalnız o’na güvenirim, dönüşüm de o’nadır.”

4. Kur’anı Kerim Enbiya suresi 21/87 ayetinde,

فَنَادَى فِي الظُّلُمَاتِ
أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ سُبْحَانَكَ
إِنِّي كُنْتُ مِنَ الظَّالِمِينَ
“fenada fiyzzulümati
en lâ ilâhe illa ente sübhaneke
inniy küntü minezzalimiye”

mealeni,

“karanlıklar içinde senden başka ilah yoktur, sen münezzehsin, doğrusun, ben haksızlık edenlerdenim diye nida etmiş, seslenmişti.”

5. Kur’anı Kerim Fatır suresi 35/3 ayetinde,

هَلْ مِنْ خَالِقٍ غَيْرِ اللَّهِ
يَرْزُقُكُمْ مِنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَآذَى تُؤَفْكُونَ
“hel min halıkın ğayrullahi
yerzüküküm minessema’i vel ardı
lâ ilâhe illa hüve feenna tu’fekune”

mealeni,

“sizi gökten ve yerden rızıklandıran Allah’tan başka yaradan var mıdır? O’ndan başka ilah yoktur, nasıl aldatılıp da döndürülüyorsunuz.”

6. Kur’anı Kerim Saffat suresi 37/35 ayetinde,

انَّهُمْ كَانُوا إِذَا قِيلَ لَهُمْ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ يَسْتَكْبِرُونَ

“innéhüm kanu iza kıyle lehüm
lâ ilâhe illellahü yestekbirune”

mealen,

“onlara allah'tan başka ilah yoktur denildiği zaman şüphesiz büyüklenirler.”

7. Kur'anı Kerim Zümer suresi 39/6 ayetinde,

ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ لَهُ الْمُلْكُ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ فَانذِرْهُمْ

“zalikümüllahü rabbüküm lehül mülkü
lâ ilâhe illa hüve feenna tusrefune”

mealen,

“işte bu rabbiniz olan Allah'tır, mülk o'nundur o'ndan başka ilah yoktur; öyleyken nasıl olur da o'nu bırakıp başkasına yönelirsiniz.”

8. Kur'anı Kerim Mü'min suresi 40/3 ayetinde,

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِلَه الْمَصِيرُ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ إِيَّاهُ يَرْجِعُونَ

“lâ ilâhe illa hüve ileyhil masıyrü”

mealen,

“O'ndan başka ilah yoktur; dönüş o'nadır.”

9. Kur'anı Kerim Duhan suresi 44/8 ayetinde,

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ رَبُّكُمْ
وَرَبُّ آبَائِكُمُ الْأَوَّلِينَ

“lâ ilahe illa hüve yuhyiy ve yümiytü rabbüküm
ve rabbü abaikümül evveliyne”

mealen,

“O'ndan başka ilah yoktur, diriltir ve öldürür; sizin de önceki babalarınızın da rabbidir.”

Esmâ-i Tevhid Ayetleri

10. Kur'anı Kerim Bakara suresi 2/255 ayetinde,
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ
لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ

“allahü lâ ilâhe illa hüvel hayyül kayyumü
la te’huzühü sinetün ve la nevmün”

mealeni,

“Allah o’ndan başka ilah olmayan hayy ve baki olandır; kendisi gaflet, uyuklama ve uyku tutmaz.”

11. Kur'anı Kerim Ali İmran suresi 3/2 ayetinde,
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ

“allahü lâ ilâhe illa hüvel hayyül kayyumü

mealeni,

“Allah o’ndan başka olmayan diri ve kaim olandır.”

12. Kur'anı Kerim Ali İmran suresi 3/6 ayetinde,
هُوَ الَّذِي يُصَوِّرُكُمْ فِي الْأَرْحَامِ كَيْفَ يَشَاءُ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

“hüvelleziy yusavvirüküm fiyl erhami keyfe yeşa’ü
lâ ilâhe illa hüvel aziyzül hakiymü”

mealeni,

“ana rahminde sizi dilediği gibi şekillendiren o’dur; o’ndan başka ilah yoktur, güçlüdür, hakimdir.”

13. Kur'anı Kerim Ali İmran suresi 3/18 ayetinde,
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ

“lâ ilâhe illa hüvel aziyzül hakiymü”

mealeni,

“O’ndan başka ilah yoktur, o güçlüdür hakimdir.”

14. Kur'anı Kerim Nisa suresi 4/87 ayetinde,
اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

لَيَجْمَعَنَّكُمْ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ لَا رَيْبَ فِيهِ

“allahu lâ ilâhe illa hüve

leyecme’anneküm ila yevmil kıyemeti la reybe fihi”

mealeni,

“Allah’tan başka ilah yoktur, geleceğinde şüphe olmayan kıyamet günü mutlaka sizi kesin toplayacaktır.”

15. Kur’anı Kerim En’am suresi 6/102 ayetinde,

﴿١٠٢﴾ ذَلِكُمُ اللَّهُ رَبُّكُمْ

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ خَالِقُ كُلِّ شَيْءٍ فَاعْبُدُوهُ

“zalikümullahü rabbüküm

lâ ilâhe illa hüve haliku külli şey’in fa’büduhü”

mealeni,

“İşte rabbiniz Allah budur. O’ndan başka ilah yoktur, herşeyin halkedenidir, öyleyse o’na kulluk edin.”

16. Kur’anı Kerim En’am suresi 6/106 ayetinde,

اتَّبِعْ مَا أَوْحَىٰ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ

“ittebi’ ma uhiye ileyke min rabbike

lâ ilâhe illa hüve ve a’rıd anil müşrikiyne”

mealeni,

“Rabbinden sana vahyolana uy, o’ndan başka ilah yoktur, puta tapanlardan yüz çevir.”

17. Kur’anı Kerim Ar’af suresi 7/158 ayetinde,

لَهُ مَلِكُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ يُحْيِي وَيُمِيتُ

“lehü mülkü semavati vel ardi

lâ ilâhe illa hüve yuhyiy ve yümiytü”

mealeni,

“De ki, ey Muhammed semavat ve arzın mülkiyeti o’nundur; o’ndan başka ilah yoktur, diriltendir, öldürendir.”

18. Kur’anı Kerim Tevbe suresi 9/31 ayetinde,

وَمَا أُمِرُوا إِلَّا لِيَعْبُدُوا إِلَهًا وَاحِدًا

لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ سُبْحَانَهُ عَمَّا يُشْرِكُونَ

“ve ma ümiru illa liya’büdu ilahen vahiden
lâ ilâhe illa hüve sübhanehu amma yüşrikune”

mealeni,

“tek ilahtan başkasına kulluk etmemekle emrolunmuşlardı; o’ndan başka ilah yoktur, Allah koştukları eşlerden, ortaklardan münezzehtir.”

19. Kur’anı Kerim Ta-ha suresi 20/8 ayetinde,

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ لَهُ الْأَسْمَاءُ الْحُسْنَى

“allahü lâ ilâhe illa hüve lehül esmaül husna”

mealeni,

“Allah’tan başka ilah yoktur, en güzel isimler o’nundur.”

20. Kur’anı Kerim Ta-ha suresi 20/98 ayetinde,

انَّمَا إِلَهُ الْكَافِرِينَ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ وَسِعَ كُلَّ شَيْءٍ عِلْمًا

innema ilahükümullahülleziy
lâ ilâhe illa hüve vesî’a külle şey’in ilmen

mealeni,

(Musa’nın samiri’ye hitabı) “sizin ilahınız ancak o’ndan başka ilah olmayan Allah’tır; ilmi her şeyi içine almıştır.”

21. Kur’anı Kerim Haşr suresi 59/22 ayetinde,

﴿٢٢﴾ هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

عَالِمُ الْغَيْبِ وَالشَّهَادَةِ

هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ ﴿٢٢﴾

hüvallahülleziy lâ ilâhe illa hüve
alimül ğaybi veş şehadeti
hüver rahmanür rahıymü

mealeni,

“o görüleni de görülmeyeni de bilen, kendisinden başka ilah olmayan Allah’tır; o acıyıcı olan, acıyandır.”

22. Kur’anı Kerim Haşr suresi 59/23 ayetinde,

هُوَ اللَّهُ الَّذِي لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

أَلَمْ لِكُ الْقُدُّوسُ السَّلَامُ

*hüvallahüllezîy lâ ilâhe illâ hüve
el melikül kuddusüs selamü.....*

mealên,

“o kendisinden başka ilah olmayan, hükümran çok kutsal, esenlik veren.....”

Bu ayette belirtilen,

Kuddusiyyet ile tecelli etti, “ervahı mukaddese” zuhur etti;
Selamiyyet ile tecelli etti, “Rasulu A’zam (a.s.)” zuhura geldi;
Müheyminiyyet ile tecelli etti, “enbiya” ve “ehlullah” zuhura geldi;
Aziziyyet, Cebbariyyet, Mütekebbiriyyet ile tecelli etti,
“nefs” ve “şeytan” gibi “süfliyyat” zuhura geldi.

23. Kur’anı Kerîym Tegabun suresi 64/13 ayetinde,

﴿١٣﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
وَعَلَى اللَّهِ فَلْيَتَوَكَّلِ الْمُؤْمِنُونَ ﴿﴾

*“allahü lâ ilâhe illa hüve
ve alellahi fel yetevekkelil mu’minune”*

mealên,

“Allah vardır, o’ndan başka ilah yoktur; inananlar yalnız Allah’a güvensinler.”

Sıfati Tevhid Ayetleri

24. Kur’anı Kerîym Bakara suresi 2/163 ayetinde,

وَالْهُكْمُ إِلَهُ وَاحِدٌ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الرَّحْمَنُ الرَّحِيمُ

*“ve ilahüküm ilahün vahidün
lâ ilâhe illa hüver rahmanür rahıym”*

mealên,

“İlahınız bir tek ilahtır; o merhamet eden, merhametli olandır.”

25. Kur’anı Kerîym Ali İmran suresi 3/18 ayetinde,

شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
وَالْمَلَائِكَةُ وَأُولُوا الْعِلْمِ قَائِمًا بِالْقِسْطِ
شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

şehidallahü ennehu lâ ilâhe illa hüve

vel melaiketü ve ulul ilmi kaimen bil kıstı

mealen,

“Allah, melekler ve adaleti yerine getiren ilim sahipleri o’ndan başka ilah olmadığına şahitlik etmişlerdir.”

26. Kur’anı Kerim Tevbe suresi 9/129 ayetinde,

فَإِنْ تَوَلَّوْا
فَقُلْ حَسْبِيَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ عَلَيْهِ تَوَكَّلْتُ
وَهُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

“fein tevellev

**fekul hasbiyallahü lâ ilâhe illa hüve aleyhi tevekkeltü
ve hüve rabbül arşil azıymi**

mealen,

“Ey Muhammed eğer yüz çevirirlerse de ki, Allah bana yeter, o’ndan başka ilah yoktur yalnız o’na güveniyorum, o büyük arşın rabbidir.”

27. Kur’anı Kerim Nahl suresi 16/2 ayetinde,

أَنْ أَنْذَرُوا أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاتَّقُونِ
“en enziru ennehu lâ ilâhe illa ene fettekuni

mealen,

“İnsanları uyarın ki, benden başka ilah yoktur.”

28. Kur’anı Kerim Ta-ha suresi 20/14 ayetinde,

أَنْبِيَِّ أَنَا اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدْنِي
“inneniy enellahü lâ ilâhe illa ene fabüdniy”

mealen,

“Şüphesiz ben Allah’ım benden başka ilah yoktur, bana kulluk et.”

29. Kur’anı Kerim Enbiya suresi 21/25 ayetinde,

وَمَا أَرْسَلْنَا مِنْ قَبْلِكَ مِنْ رَسُولٍ
إِلَّا نُوحِيَ إِلَيْهِ
أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا فَاعْبُدُونِ

“ve ma ersalna min kablike min resulin
illa nuhiy ileyhi
ennehu lâ ilâhe illa ene fa’büduni”

mealen,

“Ey Muhammed senden önce gönderdiğimiz her peygambere benden başka ilah yoktur, bana kulluk edin diye vahyetmişizdir.”

30. Kur'anı Kerim Enbiya suresi 23/116 ayetinde,

فَتَعَالَى اللَّهُ الْمَلِكُ الْحَقُّ
لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ
“fete’alellahü'l melikül hakku
lâ ilâhe illa hüve rabbül arşil keriyemi”

mealeni,

“Gerçek hükümdar olan Allah yücedir; O'ndan başka ilah yoktur, o yüce arşın rabbidir.”

31. Kur'anı Kerim Naml suresi 27/26 ayetinde,

اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ
“allahü lâ ilâhe illa hüve rabbül arşil azıymi”

mealeni,

“O çok büyük arşın sahibi olan Allah'tan başka ilah yoktur.”

32. Kur'anı Kerim Kasas suresi 28/70 ayetinde,

وَهُوَ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ
لَهُ الْحَمْدُ فِي الْأُولَى وَالْآخِرَةِ
وَلَهُ الْحُكْمُ وَإِلَيْهِ تُرْجَعُونَ
“ve hüvallahü lâ ilâhe illa hüve
lehül hamdü fiyl ula vel ahireti
ve lehül hukmü ve ileyhi türce'une

mealeni,

“Allah o'dur, o'ndan başka ilah yoktur; hamd dünyada da, ahirette de o'nun içindedir, hüküm o'nundur. Yalnız o'na döndürüleceksiniz.”

33. Kur'anı Kerim Muhammed suresi 47/19 ayetinde,

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
“fa'lem ennehu lâ ilâhe illallahü
vestağfir lizenbike ve lil mu'miniyne vel mu'minati”

mealen,

“Ey Muhammed bil ki, Allah’tan başka ilah yoktur kendinin, inanmış erkek ve kadınların bağışlanmasını dile.”

YEDİNCİ BÖLÜM

“Hurufu Mukatta’a” (kati harfler)

27-02-2002

Tekirdağ

Bilindiği gibi Kur’an-ı Kerim’in bazı sure başlarında kısa kısa, müstakil harflerden meydana gelen ayetler vardır. Onlar da zati hakikatleri meydana getirdiklerinden ve her biri ayrı bir Kelime-i Tevhid mertebesini oluşturduklarından yeri gelmişken kısaca değinmek istedim.

Alimlerimiz bunlar hakkında “şifre” kelimesini kullanmışlar ve Allah ile Peygamberi arasında şifredir demişlerdir. Fazla izahat vermeyip sadece harflerini yazarak geçmişler, bazı tefsirlerde belli ölçüde fikirler de yürütülmüştür. Dileyenler oraları da inceleyebilirler.

Bu harflerin daha iyi açıklanması için müstakil bir eser yazmak gerekir. Biz burada genel bir yorumunu yapmağa çalışacağız.

Kur’an-ı Kerim’de öz ve içerik olarak 104 kitabın da varlığını bilmekteyiz. Ayetlerin içerisinde o mertebelerin varlığı Arapça lisanıyla genel olarak ifade edilmiştir. Özel olarak da zat mertebesinden “Allah”ça olarak tercüme edilmeden bütün mertebelere şamil hurufatlarla zati tecelli ve hakikatler Kur’an-ı Kerim ile inzal olmuştur. Diğer kitaplarda böyle bir oluşum yoktur. Çünkü onlar zat tecellisinde değillerdi.

Daha evvelki satırlarımızda Kur’an-ı Kerim’in dört (4) tercümesinden bahs etmiştik, işte bu “Huruf-u Mukatta’a”lar tercüme edilmeden ve gönderilmiş bütün kitaplarla bildirilen tüm manaları içeren zati ve ilahi harflerdir.

Bu harfler İlahi kitabımız Kur’an-ı Kerim’in maddi manevi varlığını muhafaza eden 29 adet ilahi nur sütunlarıdır. Bu yüzden de aslının bozulması mümkün değildir ve bunlar hiçbir şekilde mutlak olarak hiçbir beşeri lisana tercüme edilemez, “meal”i dahi yapılamaz.

Onlara nüfuz etmek füyuzatından faydalanmak ancak sende mevcut “Hakk’ın varlığı” ile onu faaliyete geçirmekte ve ondan ilham alarak gayretin nispetinde mümkün olabilir.

Böylece kısa bir izahat yaptıktan sonra özet olarak bu harfleri belirtmeğe çalışalım. Bütün bu harfler aynı zamanda belirttikleri mertebelerinde Kelime-i Tevhid’leridirler.

Surelerde Huruf-u Mukatta'alar

1. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (م) “mim”	2/ Bakara	sure si
2. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (م) “mim”	3/ Ali İmran	sure si
3. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (م) “mim”, (ص) “sad”	7/ A'raf	sure si
4. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (ر) “ra”	10/ Yunus	sure si
5. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (ر) “ra”	11/ Hud	sure si
6. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (ر) “ra”	12/ Yusuf	sure si
7. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (م) “mim”, (ر) “ra”	13/ Ra'd	sure si
8. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (ر) “ra”	14/ İbrahim	sure si
9. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (ر) “ra”	15/ Hicr	sure si
10. (ك) kef, (ه) he, (ي) ya, (ع) ayn, (ص) sad	19/ Meryem	sure si
11. (ط) “ta”, (ه) “he”	20/ Ta-ha	sure si
12. (ط) “ta”, (س) “sin”, (م) “mim”	26/ Şuera	sure si
13. (ط) “ta”, (س) “sin”	27/ Neml	sure si
14. (ط) “ta”, (س) “sin”, (م) “mim”	28/ Kasas	sure si
15. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (م) “mim”	29/ Ankebut	sure si
16. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (م) “mim”	30/ Rum	sure si
17. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (م) “mim”	31/ Lokman	sure si
18. (ا) “elif”, (ل) “lâm”, (م) “mim”	32/ Secde	sure si
19. (ي) “ya”, (س) “sin”	36/ Yasin	sure si
20. (ص) “sad”	38/ Sad	sure si
21. (ح) “ha”, (م) “mim”	40/ Mü'min	sure si
22. (ح) “ha”, (م) “mim”	41/ Fussilet	sure si
23. (ح) “ha”, (م) “mim”	42/ Şura	sure si
24. (ح) “ha”, (م) “mim”	43/ Zuhruf	sure si
25. (ح) “ha”, (م) “mim”	44/ Duhan	sure si
26. (ح) “ha”, (م) “mim”	45/ Casiye	sure si
27. (ح) “ha”, (م) “mim”	46/ Ahkaf	sure si
28. (ق) “kaf”	50/ Kaf	sure si
29. (ن) “nun”	68/ Kalem	sure si

Bu tabloda aşağıdaki harfler meydana gelmektedir

(م) “mim”	:	17 adet
(ل)“elif”	:	13 adet
(ل) “lâm”	:	13 adet
(ح) “ha”	:	7 adet
(ر) “ra”	:	6 adet
(ط) “ta”	:	4 adet
(س) “sin”	:	4 adet
(ص) “sad”	:	3 adet
(ي) “ya”	:	2 adet
(ه) “he”	:	2 adet
(ك) “kef”	:	1 adet
(ع) “ayn”	:	1 adet
(ق) “kaf”	:	1 adet
(ن) “nun”	:	<u>1 adet</u>

75 adet + 29 sure = 104 “semavi kitaplar”

Yukarıdaki tabloda ortaya çıkan mana ve sayı değerleri çok dikkat çekicidir. Açık olarak görüldüğü gibi 29 surenin başında bulunan bu harflerin sayısı 75 adettir. Topladığımızda 104 eder, ki bu da “semavi kitaplar” demektir.

Yukarıda belirtmeğe çalıştığımız hususları bu sayı değerleri açık olarak tasdik etmektedirler.

Yine bazı sayı değerlerini anlamaya çalışalım.

Sağ taraftaki harfler tablosuna baktığımız zaman 17 adet (م) “mim” görmekteyiz, 17 – 4 = 13 kalır.

Çıkardığımız 4 “İslamın hakikati”, geriye kalan 13 ise bilindiğı gibi Hz. Rasulullah (s.a.v.) “şifre” sayısıdır.

Böylece 13 adet (م) “mim”, 13 adet (ل) “elif”, 13 adet de (ل) “lâm” görmekteyiz.

29 sure sayısını kendi içinde toplarsak 2 + 9 = 11 eder.

75 harf sayısı kendi içinde toplarsak 7+5=12 eder.

“11”, seyri suluk yolunda “Muhammediyyet” mertebesini,

“12” yine “Muhammediyyet” ve “İnsani Kamil” mertebesini,

“13” de, zaten bilindiğı gibi “hakikati Muhammedi” mertebesini, bildirmektedir.

Böylece Hakikati Muhammedi mertebelerinin “11”, “12”, “13” tüm sayı kemalatlari dahi “hurufu mukatta’a” harflerinin başında açık olarak hem de 3 defa 13 adet (ل)“elif”, 13 adet (ل) “lâm” 13 adet (م) “mim” olmak üzere.

Ayrıca bu sayı değerleri yine daha evvelce de belirttiğimiz gibi “Ka’be-i Muazzama”nın sayı değerleridir. Eni 11, boyu 12, yüksekliği 13 tür. Nasıl mutlak bir uyum ve gerçekçilik olduğunu anlamamız gerekmektedir.

Kısaca bakarsak

(ا) “**elif**”, Ahadiyyet,

(ب) “**lâm**” Uluhiyyet,

(م) “**mim**” Hakikati Muhammedi olduğunu hemen anlarız.

İşte bu üç (3) harfin toplamı batınen “kelime-i Tevhid”dir. Yani Kelime-i tevhid’in manalarını bünyesinde toplamıştır.

Bu tabloyu daha geniş manada inceleme imkanımız olsaydı çok geniş izahatlar yapılması lazım gelecek, bu da kitabımızın mahiyetini aşmış olacaktı.

Burada birkaç hususu daha belirtip, ileride yine bir vesile ile bu konuya daha geniş yer ayırmağa çalışırız inşaallah.

Özet olarak şöyle diyebiliriz, “huruf-u mukatta’a”lar hangi surenin başında ise, o surenin özü, ruhu ve tüm manası durumundadırlar.

104 semavi kitapta belirtilen kendi mertebelerine ait Kelime-i Tevhidlerini özlere olarak tercümesiz zat mertebesinde bildirilmeleridir. Bunlar başka hiç bir kaynakta bulunmayan sırrı ilahi ve aynı zamanda lutfu ilahidirler.

Mesela 19/Meryem suresinin başında bulunan

(ك) “**kef**”, (ه) “**he**”, (ي) “**ya**”, (ع) “**ayn**”, (ص) “**sad**”,

“kef, he, ya, ayn, sad” harfleri “İseviyyet mertebesi”nin “Kelime-i Tevhid”idir diyebiliriz.

Çünkü harfleri itibariyle gerek mana değerleri bakımından, gerek sayı değerleri bakımından incelendiğinde bu gerçek ortaya çıkmaktadır.

Sayı değerleri ile incelemeğe çalışalım.

Şöyle ki: Ebced hesabına göre,

(ك) “**kef**” 20

(ه) “**he**” 5

(ي) “**ya**” 10

(ع) “**ayn**” 40

(ص) “**sad**” 90 = 195 çıkar ki ilk bakışta şaşırtıcı bir rakkam ortaya çıkmış olur.

Aslında şaşırtıcı değil hayret veren bir netice zuhura çıkmış olur. Bu da zaten “Hakikati Muhammedi”nin ve “Hakikati İlahiyye”nin bütün alemleri ve bütün mertebeleri ihata ettiğinin bu mertebedeki kanıtıdır.

Bakın: “Hakikati Meryem”, “Hakikati İseviyye”nin “rahmi”dir, ki bu sureye isim olmuştur.

Surenin sayı değeri 19 dur, ki 18.000 alem ile “İnsanı Kamil”i ifade eder.

“Huruf” harflerinin sayı değeri ise, görüldüğü gibi 195 dir, yani bir 19 ve bir de 5 meydana gelmiştir.

Bunun ifadesi sure sayı değeri ile, 19 un aynı olması “Meryem” suresinin zahir batın bu hakikatleri izah ve ifşa etmesi, geriye kalan 5 ise, “Hazaratı Hamse” (beş hazret mertebesi)nden, yani, “İbrahimiyyet”, “Museviyyet”, “İseviyyet”, “Muhammediyyet” ve “İnsanı Kami”l mertebelerinden ilan edilmeleridir.

“Mertebe-i Muhammediye”nin Kelime-i Tevhidi,
(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**”

“Mertebe-i İseviye”nin Kelime-i Tevhidi,
(ك) “**kaf**”, (ه) “**he**”, (ي) “**ye**”, (ع) “**ayn**”, (ص) “**sad**”dır, diyebiliriz.

Nasıl ki, kendi mertebeleri gereği “Kelime-i Tevhidi” Mertebe-i Muhammedi’nin tevhidiyle söylediklerinde (لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illa**”ya kadar şuhuden, (اللَّهُ) “**allah**” bölümünü ise, lafzen söyleyebilirler.

Kendi tevhidlerini de (ك) “**kaf**”, (ه) “**he**”, (ي) “**ye**”, ye kadar müşahade, “**ayn**”, (ص) “**sad**”ı lafzen söyleyebilirler.

Çünkü bu son ifadeler ancak Ümmeti Muhammed’e “Hakikati Muhammedi” kanalından açılan hakikatler ve sırlardır; onlardan evvel bu sırların açılması mümkün değildir.

Böyle bir misal verdikten sonra diyebiliriz ki, “hurufu mukatta’a”lar kendi öz halleri ile Hakk tarafından oluşturuldukları şekilleriyle Kur’anı Azimüşşandaki yerlerini almışlar, böylece Kur’anı Kerim zahir ve batın bütün mana ve kelimeleri bünyesinde toplamış olmaktadır.

Herbir “hurufu mukatta’a” ifade ettiği mertebelerinin Kelime-i Tevhidi,
(لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ) “**lâ ilâhe illâ allah**”

“Kelime-i Tevhidi” ise, bütün “Kelime-i Tevhid”lerin toplandığı “Kelime-i Tevhid”dir.

Eş şûra sûresi 42/2 bulunan ع “**ayn**” س “**sin**” ق “**kaf**” harflerinin özelliği itibariyle ayrıca ele almak gereğini hissettim. Diğer bütün huruf-u mukattaa’lar buldukları yerde 1.inci yerde âyet ve âyetlerde iken burada **ha – mim**’den sonra gelen ikinci ayettir.

1. ayet → ح “**ha**” م “**mim**”

2. ayet → ع “**ayn**” س “**sin**” ق “**kaf**”

Burada ifade edilen **ha – mim** diğerlerinde olduğu gibi hakikati Muhammed-i

ع “**ayn**” → gören göz

س “**sin**” → insan

ق “kaf” → kudret “kaf”ıdır.

Böylece ifadesi, “ey hakikat-I muhammed-I gözünden ilâhi kudretle gören insan” demek olmaktadır.

Daha sonraki sayfalarda gelecek olan aşk, ع “ayn” (ش) “şın” ق “kaf” hükmüne س “sin” üstüne konacak 3 nokta ile dönüşecektir. Hakikat-I Muhammed-i'nin genel ve bireysel mana'daki şiddetli zuhurları olacaktır.

Bu kısa izahlardan sonra gelelim hadisi şeriflerdeki “Kelime-i Tevhid”lere.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hadislerde “Kelime-i Tevhid”

Hadiselerde “Kelime-i Tevhid” genelde ef’aldir, değerini anlatım ve izahtır; ibadet ve dua hükmündedirler. Bunların bazılarının hiç yorum ve izah yapmadan sizlere sunmaya çalışacağım.

Ef’ali Tevhid hadisleri

İbni Abbas (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Çocuklarınıza ilk kelime olarak “**lâ ilâhe illâ allah**”ı öğüt, ölürlerken “**lâ ilâhe illâ allah**”ı telkin edin. Kimin ilk ve son kelimesi “**lâ ilâhe illâ allah**” olursa bin yıl yaşasa dahi tek bir günahattan bile suale çekilmez. (Ramuz 1044)

Buhariden, Kale : Rasulü Allah (sav)

Mü’min kabrine konduğunda iki melek gelir ve o tereddütsüz “**lâ ilâhe illâ allah**” ve “**enne muhammeden abdühü ve rasulühü**” işte bu (allah iman edenleri sabit bir sözle kabrinde sabit kılar) kavli celilinin muktezasıdır. (Ramuz 416)

Beyhaki, Talha, Kale : Rasulü Allah (sav)

En üstün dua arefe günü yapılan duadır. Benim ve benden önceki peygamberlerin dedikleri sözün en üstünü ise, “**lâ ilâhe illâ allah vahdehü la şerikeleh**” dür. (Ramuz 1057)

İbni Cerir, İbni Abba (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Cebrail devamlı olarak Fir’avn’a çok kızmış olduğundan belki “**lâ ilâhe illâ allah**” der de Allah onu esirger diye onun ağzına çamur tıkkardı. (Ramuz 1615)

Ahmed bin Hambel, Talha bin Abdullah (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Ben bir kelime öğretiyorum, onu ölüm döşeginde olan her hangi bir kul söylese cesedinden ruhun çıktığını fark edemez ve bu kendisi için kıyamette bir nur olur. **“İlâ ilâhe illâ allah”** . (Ramuz 1852)

Hilye Ömer (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Ben bir kelime öğretiyorum, onu her hangi bir kul söylese ateş yüzü görmez. **“İlâ ilâhe illâ allah”** . (Ramuz 1853)

İbni ebi Şeyhe, Talha bin Abdullah ve Ömer (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Şüphesiz ben bir kelime öğretiyorum, onu her hangi bir dertli söylese Allah onun derdini bertaraf eder. O kardeşim Yunus'un karanlıklar içinde nida ederek söylediği kelimedir. **“İlâ ilâhe illâ allah sübhaneke inniyy küntü minezzalimiyn ”** . (Ramuz 1863)

Ebu Naim Enes (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Allah Musa'ya vahyetti. Dünyada **“İlâ ilâhe illâ allah”** deyip şehadet getiren kimse olmasaydı ben cehennemi dünya ehline musallat kılardım. (Ramuz 1933)

Deylemi İbni Mes'ud (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Dikkat edin size kıyamet günü amel cihetinden yeryüzünde amel eden en üstün kulu bildiriyorum; hergün yüz kere **“İlâ ilâhe illâ allahu vahdehü la şerikeleh”** diyen kimsedir, bu sayıyı çoğaltan tabii ki, ondan da üstün olur. (Ramuz 1993)

Buhari Üsame bin Zeyd (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

(Kalbini yarıp da baktın mı) ki, onun (şehadet kelimesini) deyip demediğini bilesin; seni **“İlâ ilâhe illâ allah”** kelimesi karşısında kim kurtaracak. (Ramuz 2037)

Buhari İbnül Museyyeb (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Ey amca **“İlâ ilâhe illâ allah”** de, bu öyle bir kelimedir ki, ben seni Allah katında ancak onunla savunabilirim. (Ramuz 2039)

İbni Merdiye, Ömer (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Biriniz hergün Uhud dağı gibi bir amelde bulunmaktan aciz mi olur (buna kimin gücü yeter ki?) diye sordular; cevap verdi, hepinizin gücü yeter buna (nedir o?) dediler, şöyle cevap verdi, **“süphanallah”** sevabı Uhud'dan büyüktür, **“İlâ ilâhe illâ allah”** Uhud'dan büyüktür, **“Allahu Ekber”** de Uhud'dan büyüktür. (Ramuz 2044)

Müslim Ebu Hüreyre (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
İman yetmiş küsur şubedir; en üstünü **“lâ ilâhe illâ Allah”** demektir. En aşağısı yoldan eza veren şeyi kaldırmaktır. Haya da imandan bir şubedir. (Ramuz 2263)

Ebu Hüreyre (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Kabirlerinden kalktıkları gün mü'minlerin şiarı **“lâ ilâhe illâ Allah ve alellahi felyetevekkelil mü'min”** olur. (Ramuz 3789)

İbni Neccal, İbni Ömer (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Kıyamet günü, kıyametin karanlıklarında, mü'minin şiarı **“lâ ilâhe illâ Allah”**dır. (Ramuz 3790)

Tabarani İbni Ömer (RA) (Taif) Kale : Rasulü Allah (sav)
“lâ ilâhe illâ Allah” diyenin namazını kılın; **“lâ ilâhe illâ Allah”** diyenin arkasında namazını kılın. (Ramuz 3816)

İlmi Adiy kemal. Cabir (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Davudoğlu Süleyman'ın yüzüğünde **“lâ ilâhe illâ Allah Muhammeden Rasulü Allah”** nakşedilmiştir. (Ramuz 4177)

İlmi Adiy kemalde İbni Ömer (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
“lâ ilâhe illâ Allah” diyenler kabirlerinde, mahşerlerinde neşredildikleri yerde katiyyen yalnız kalmayacaklar; sanki ben şu anda **“lâ ilâhe illâ Allah”** diyenleri görüyorum, kabirlerinden çıkmış başkalarındaki toprağı silkeleyerek şöyle diyorlar: Hamd bizden üzüntüyü gideren Allah'a mahsustur. (Ramuz 4475)

Tabarani Ebudderada (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Bir kul günde yüz kere **“lâ ilâhe illâ Allah”** derse, kıyamet gününde mutlaka Allah onu yüzü ayın ondörtü gibi diriltir. Kişi için o gün onun amelinden daha üstün bir amel gösterilmez ancak onun gibi ya da daha fazla söyleyenler başka. (Ramuz 4513)

Tabarani İbni Ömer (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
“lâ ilâhe illâ Allah”dan efdal bir zikir “istiğfar”dan efdal bir dua yoktur. (Ramuz 4726)

Tabarani Abdullah bin Selam (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Kim ihlas içinde yürekten **“lâ ilâhe illâ Allah ve enne Muhammeden Abdühü ve Rasulüh”** derse, cennete girer ve ona katiyyen ateş dokunmaz. (Ramuz 5293)

İbnül Hacer, İbni Naim (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Kim “lâm elif”i çekerek **“lâ ilâhe illâ allah”** derse, dörtbin büyük günahı bir anda yıkılıverir. (Ramuz 5413)

Neccar, Enes (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Kim ihlas içinde, yürekten **“lâ ilâhe illâ allah”** derse, cennete girer. (Herkes müjde verelim mi?) diye sordular. “Buna güvenip başka bir amelde bulunmamalarından korkarım,” buyurdu. (Ramuz 5415)

Tabarani İbni Ömer (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Kim **“lâ ilâhe illâ allah”** derse, Allah indinde kendisine verilmiş bir söz kaydedilir. (Ramuz 5416)

Deylemi İbni Mes’ud (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Şaban’ın beşinci gecesinde **“lâ ilâhe illâ allah”** kelimesini Allah’a ulaştırmaktan hiçbir şey alıkoymaz, ancak devamlı içki içen kişinin ağzından çıkarsa. (Ramuz 6028)

Elhakim, Enes (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

“lâ ilâhe illâ allah” kelimesi Allah’ın kullara karşı olan gazabını devamlı olarak önleyecektir. (Ramuz 6061)

Ebu Zerr-i Gaffari (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

“lâ ilâhe illâ allah” deyip, sonra bu ikrar ve iman üzere vefat eden hiçbir kul yoktur. Muhakkak o kul cennete dahil olacaktır, buyurdu. Beni o kul zina etse de, hırsızlık (sirkat) etse de mi? diye sordu; o, “zina etse de, sirkat etse de tevbe ve nedamet ederse,” buyurdu: ila ahır..... (Sahih-i Buhari)

Esmâ-i Tevhid Hadisleri

Adiy Kemal’de Enes’ten (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Cennetin sermayesi **“lâ ilâhe illâ allah”**tır. (Ramuz 3361)

Deylemi’de Enes (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Cennetin sermayesi **“lâ ilâhe illâ allah”** nimetin sermayesi **“elhamdülillah”**tır. (Ramuz 3362)

Ebu Hüreyre (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Ölülerinizi **“lâ ilâhe illâ allah”** söylemekle rızıklandırınız. (Ramuz 3654)

Ukuyli Cabir (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Gökler ve yerler yaratılmadan ikibin yıl önce cennet kapısının üstünde **“lâ ilâhe illâ allah muhammeden rasulü Allah”** o’nu âli ile teyid ettim ibaresi yazılmıştır. (Ramuz 4866)

Deylemi’ İbni Abbas (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
“lâ ilâhe illâ allah” söyleyicisinden tam doksandokuz bela kapısını kapatır, bu belaların en küçüğü üzüntü belasıdır. (Ramuz 5746)

Sıfati Tevhid Hadisleri

Ahmed bin Hambel, Meakıl bin Yaser (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
“Bakara suresi”, Kur’anın üstü ve zirvesidir, onun herbir ayetiyle seksen melek inmiştir. **“allahu lâ ilâhe illâ hüvel hayyul kayyum”** arşın altından çıkarılmıştır, ben ona ulaştım.

“Yasin Suresi” de Kur’anın kalbidir. Allah ve ahireti gaye edinen kişi okursa mutlaka bağışlanır; onu ölülerinize okuyunuz. (Ramuz 2290)

İbninncar Ali (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Allah azze ve celle buyurmuştur. **“lâ ilâhe illâ allah”** benim kelimamdır, işte ben o’yum, kim onu derse kal’a’ma girmiştir, kal’a’ma giren ise, azabımdan emin olmuştur. (Ramuz 4072)

Deylemi Enes (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Şehadet kelimesi olan **“lâ ilâhe illâ allah”** ile babanın çocuğuna yaptığı duadan başka herşey ile Allah arasında perde vardır. (Ramuz 4234)

Tabarani Muaz (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
İki kelime vardır, biri arşa kadar uzanır, diğeri ise, gökle yer arasını doldurur; **“lâ ilâhe illâ allahü vallahu ekber.”** (Ramuz 4256)

Ahmed bin Hambel, Talha (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)
Bütün ömrünü müslüman olarak geçirip, **“Allahu Ekber elhamdülillah, sübhanallah lâ ilâhe illâ allah”** diyen bir mü’minden üstün hiç kimse yoktur, Allah katında. (Ramuz 4482)

Deylemi Ebi Hüreyre Kale : Rasulü Allah (sav)
Ben ve benden önceki peygamberler **“sübhanallahi velhamdülillahi velâ ilâhe illâ allahü vallahu ekber”**den daha üstün bir tesbihte bulunmadık. (Ramuz 4636)

Tirmizi Ebi Hüreyre Kale : Rasulü Allah (sav)

Herhangi bir kul ihlas içinde **“lâ ilâhe illâ allah”** derse büyük günahlardan uzak durduğu müddetçe, onun için ta arşa kadar gök kapıları açılır. (Ramuz 4657)

Hatib Ebi Hüreyre (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Herhangi bir kul ihlas içinde **“lâ ilâhe illâ allah”** derse hemen yukarıya çıkar, onu hiçbir hicap geri çevirmez, Allah’a vasil olur, Allah onu söyleyene rahmeti ile bakar. Allah bir muvahhidê rahmeti ile nazar kıldı mı mutlaka onu esirger. (Ramuz 4658)

Tabarani Temimiddari (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Kim on kere **“Eşhedü en lâ ilâhe illâ allahü vahdehü la şerike lehü ilahen, vahiden, ehaden, sameden lem yettehiz sahibeten ve la veleden ve lem yekün lehü küfüven ehad”** derse onun için kırkmilyon sevab kayda geçer. (Ramuz 5403)

Asakir tarihinde Zihri (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Kim üç kere **“lâ ilâhe illâ allahül halim elkerim subhanallahi rabbissemavatissebi ve rabbil arşil aziym”** derse “kadir gecesi”ni idrak etmiş gibi ecre nail olur. (Ramuz 5414)

Mevzuumuzla ilgili olması dolayısıyla **“A’ma”** ve **“Aşk”** kelimelerinin özet olarak mana ve sayısal değerlerini de görmeye çalışalım.

Bir hadis-i şerifte:

Ebû Rez’in (Peygamberimizden, göklerin ve yerin var edilmesinden önce Rabbimiz neredeydi?) diye sual ettiğinde, Peygamberimiz cevabında:

(Bir A’ma’da idi, ki ne altında ne de üstünde hava vardı,) buyurmuşlardır.

(اعمى) “A’ma”

(اعمى) “A’ma” : Lügatlarda zahiren, 1. kör, 2. meçhul - cahil kelimeleriyle ifade edilmektedir. Ancak bu manalar “beşeriyet” anlayış ve kullanışlarına göredir.

Mana alemleri lüğatında ise; **“Hakikatlerin öz hakikatinden”** ibarettir, diye bilinir. Şimdi kısa kısa yarınlarına girmeğe çalışalım.

(اعمى) “A’ma” : Kelimesinin kendisine has sureti ve manası;

(ا) “elif”, (ع) “ayn”, (م) “mim”, (ي) “ye”
harflerinin bir araya gelişiyle oluşmaktadır.

(اعمی) “A’ma” harf değerleri :

(ا) “elif”, 1 “Nüzül” ve “uruç”un hakikati kaynağı
(ع) “ayn”, 70 “göz”, görüş ve müşahade, hakikati kaynağı
(م) “mim”, 40 “Hakikat-i Muhammedi”nin hakikati kaynağı
(ي) “ye” 10 “Yakınlık hali”nin hakikati kaynağı

(اعمی) “A’ma” sayı değerleri :

(ا) “elif”, 1 (1) Mutlak vücudun tekliği
(ع) “ayn”, 70 (7) Yedi nefis mertebeleri
(م) “mim”, 40 (4) Hazretlik hakikatının zuhura gelmesi,
İslamın dört hakikati
(ي) “ye” 10 (1) Mutlak vücudun tekliğinin zuhurda da tek olduğunu
121 kabul etmek.

(1+ 70 + 40 + 10 =12,1) Görüldüğü gibi yine onüç (13) tasdikli bir sayıya ulaşıldı.

12 seyr-i suluk mertebelerini ifade etmekte, 1 ilavesiyle 13 oluşmakta, bu da “**Hakikat-i Muhammedi**”nin bu mertebede hem “sayısal” hem “manasal” olarak varlığını açık olarak göstermektedir.

Ancak bu mertebede, bu manalar henüz ortaya çıkmamış, zuhur sırası geldikçe bunlar faaliyete geçecektir.

“**A’ma’iyyet**”in zuhura çıkması için bir sistem gerekmekteydi:

“**Zat-ı Mutlak**”: Mutlak varlığında, faaliyete başlaması için (kendi özünde hakikatini bilemediğimiz) fakat dışa dönük haliyle,

(ع) “ayn”, (ش) “şın”, (ق) “kaf”, sembolleri ile ifade ettiği bu sistemi (عشق) “**İşk**” / “**Aşk**” olarak faaliyete geçirmiştir.

Böylece (عشق) “**ışk**” - “**ışık**” olarak zuhura çıkıp her alemde oranın gereği olarak, kendine öz, aydınlığını ortaya koymuştur.

(عشق) “**aşk**” ile de varolacak bütün alemleri “sarsarak” faaliyete geçirerek (ق)

“**kaf**” “kudret – gücünü” ortaya koyacaktır.

İşte bu sistem evvela, tek bir tecelli ile bütün alemlerde faaliyete geçirilmesi, zuhurlar meydana çıktıkça da bu sefer her zuhurda “aşk-ı mahalli” olarak faaliyete geçirilmesiydi.

(عشق) “Aşk”: “A’ma’iyet”in ilahi şiddetle, kudrete dönüşerek, bütün alemlerde, oranın gereği olan muhabbet ile her mahalde zuhura çıkmasıdır.

(عشق) “Aşk”ın harf değerleri:

- (ع) “ayn” 70 göz - hayali kebirî seyretmek
(ش) “şın” 300 şiddet - azamet,..... saltanat
(ق) “kaf” 100 kudret (kudret kafından nun’a/nur’a yöneliş)
470

(عشق) “Aşk”ın sayı değerleri:

- (ع) “ayn” (70) yetmiş bin perde arkasından gelen güç
(ش) “şın” (300) üç alem; ef’al, esma, sıfat mertebelerinde şiddet, azamet ve saltanatın mutlak zuhuru
(ق) “kaf” (100) Tek kudretin bütün aleme yayılışı.
(470) (4+7+=11)

On birin (11) biri (1) “ilahi kudret”,
ikinci (1) i de “bireylerdeki kudret”tir.

(ش) “şın” harfinin üstündeki “üç (3) nokta” (عشق) “aşk”ın üç (3) mertebesini;

1. “Aşkî hayvani”
2. “Aşkî mecazi”
3. “Aşkî ilahi”yi ifade etmektedir.

(ق) “kaf” harfinin üstündeki “iki (2) nokta” ise,
biri “ilahi kudreti”,
ikincisi de, “bireylerdeki mahalli kudreti” ifade etmektedir.

Bu suretle gizli hazine (**küntü kenzen**) ortaya çıkmaktadır ve bütün alemler şiddeli (aşk)ın zuhuruyla “hub” muhabbet’e dönüşerek faaliyet sahasında (zuhur)larını ortaya koymaktadırlar.

Baştan beri özet olarak vermeye çalıştığımız izhatlar hep bu hakikatleri ortaya koymaktadırlar

SON SÖZLER

Kelime-i Tevhid içerikli ayet ve hadiselerin de bir kısmını fikir vermesi yönünden hiç yorum yapmadan verdikten sonra kitabımızın sonuna doğru gelmiş bulunmaktayız.

Bizlere “**Kelime-i Tevhid**” gibi a’zamı muazzam bir sistem hediye eden rabbımıza şükürden aciziz. Bizlere düşen görev, bu hediyeyi en iyi şekilde inceleyip idrak edip gönlümüzün tamamını kaplayacak şekilde her an canlı ve diri tutarak belirtilen hakikatlerini dünya, ahiret zevk ve idrak ederek, varlığında bulunan ilahi ve rahmani değerleri ortaya çıkararak yaşamaya çalışmak olmalıdır.

Hadisi şerhlerde belirtildiği gibi saf bir gönülle muhabbet ile söylenen “Kelime-i Tevhid”in söyleyenlerinin cennet ehli olacağı şüphesizdir.

“**Kelime-i Tevhid**” bütün mertebeleriyle idrak ederek yaşayanların ise, “**ehlullah**” (allah ehli) olacakları da şüphesizdir.

Baştan beri kısmen izahına gayret etmeye çalıştığımız **Kelime-i Tevhid**’e bu his ve anlayışlarla baktığımızda muhteşem dinimizin ne yücelik ve ne kemalatla kurulduğu bu yüzden ilk şartının (farzının) hayâl değil, gerçek şahadet /görüş) olduğunda ne büyük hikmetler bulunduğunu anlamamız zor olmayacaktır.

1. Kelime-i Tevhid **lâ ilâhe illâ Allah**
2. Kelime-i Risalet **Muhammedün Rasûlullah**
3. Kelime-i Şahadet **Eşhedü enlâ ilâhe illâllah ve eşhedü enne Muhammedün abdühu ve Rasûlühu**

“Şahadet ederim ki Allah’tan başka hiçbir ilâh yoktur ve yine şahadet ederim ki, Muhammed (a.s.) Allah’ın kulu, Rasûlü (elçisi) Peygamberidir.”

Muhterem okuyucum (evvel, ahir, zahir, batın ve herşeyi kuşatan bir Allah-ı’ımız), (bana bakan Hakk_1 görür) buyuran bir Peygamberimiz, (görmediğim Allah’a ibadet etmem) diyen bir Hazret-i Ali (k.a.v.) sultanımız ve bu dünya’ya gönderilip hayat bahşedilmiş (canlarımız), bütün bunları görececek (gözlerimiz) vardır. Daha ne denilebilir ki. Bunların hepsi duyup, görenler içindir.

Tekirdağ’ında başlayarak büyük bir bölümünü yaşadığı ve ilan edildiği mukaddes topraklar (Medine-i Münevvere - Mekke-i Mükerre)de yaşanarak gezilen “Kelime-i Tevhid” yolculuğu nihayet yine Tekirdağ’ında geçici olarak bu bölümleriyle şimdilik yazılış şekliyle sona ermiş bulunmakta fakat gönüllerimizde ebedi olarak devam eden yolculuğu hiçbir zaman bitmeyecektir.

Bu kitabın oluşumunun her aşmasında emeği geçenler ve cümlelerimiz için Allah’tan mağfaret diler, kusurlarımızın bağışlanmasını niyaz ederiz. Meydana gelecek manevi hasılatı efendimiz (s.a.v.) ruhlarına hediye ederiz. Amin.

Allah hak söyler, hakkı söyler; muvaffakiyyet Allah’tandır.

01-03-2002 Cuma
Necdet Arduç

Mekke'n nedir? Dediler.
Harem'in nedir? Dediler.
Zem zem'in nedir? Dediler.
Tavaf yerin nedir? Dediler.
Direklerin nedir? Dediler.
Birinci sıra direklerin nedir? Dediler.
Arka direklerin nedir? Dediler.
İkinci katın nedir? Dediler.
Terasın nedir? Dediler.
Ka'ben nedir? Dediler.
Tavaf nedir? Dediler.
Birinci dönüşüm nedir? Dediler.
İkinci dönüşüm nedir? Dediler.
Üçüncü dönüşüm nedir? Dediler.
Dördüncü dönüşüm nedir? Dediler.
Beşinci dönüşüm nedir? Dediler.
Altıncı dönüşüm nedir? Dediler.
Yedinci dönüşüm nedir? Dediler.
Hacer'ül Esved nedir? Dediler.
İlk selamın nedir? Dediler.
İkinci selamın nedir? Dediler.

Siyah çizgi nedir? Dediler.
Birinci köşen (Rükn-ü Iraki) nedir? Dediler.
İkinci köşen (Rükn-ü Şami) nedir? Dediler.
Üçüncü köşen (Rükn-ü Yemani) nedir? Dediler.
Dördüncü köşen (Rükn-ü Hacer'ül Esved) nedir?
Dediler.

Altın oluşun nedir? Dediler.

Tavaf niçin soldan döner? Dediler.
Ya örtün nedir? Dediler.
Ya kapın nedir? Dediler.
Ya içinde ne vardır? Dediler.
Hicr'in nedir? Dediler.
Hatimin nedir? Dediler.
Makam-ı İbrahim'in nedir? Dediler.
Enin niye onbir metre? Dediler.
Boyun niye oniki metre? Dediler.
Yüksekliğin niye onüç metre? Dediler.
Çocuk sesleri niye? Dediler.
Mültezem'in nedir? Dediler.
Dokuz minaren nedir? Dediler.

İki şerefelerin nedir? Dediler.
Dış kapıların nedir? Dediler.
Say'ın nedir? Dediler.

Safa'n nedir? Dediler.
Merve'n nedir? Dediler.
Birinci gidiş nedir? Dediler.
Geriye dönüş nedir? Dediler.
Üçüncü yürüyüş nedir? Dediler.
Dördüncü yürüyüş nedir? Dediler.
Beşinci yürüyüş nedir? Dediler.

Zati tecellimin şerhidir, dedim.
Zatımın şerhidir, dedim.
Batını pınarımdır, dedim.
Ef'al alemimdir, dedim.
Sıfat, Esmâ, Ef'al tecellilerimdir, dedim.
Doksandokuz esmâ tecellilerimdir, dedim.
Esmâ tecellilerimin tafsilidir, dedim.
Sıfat tecellilerimin tafsilidir, dedim.
Uluhiyyet tecellilerin tafsilidir, dedim.
Zati tecellimin cem-i'dir, dedim.
Zatıma gelen yoldur, dedim.
Hayat sıfatımın kazanılmasıdır, dedim.
İlim sıfatımın kazanılmasıdır, dedim.
İrade sıfatımın kazanılmasıdır, dedim.
Kudret sıfatımın kazanılmasıdır, dedim.
Kelâm sıfatımın kazanılmasıdır, dedim.
Semi sıfatımın kazanılmasıdır, dedim.
Basar sıfatımın kazanılmasıdır, dedim.
Zatımdan ef'al alemine bakan gözümdür, dedim.
Hakikatime giriştir, dedim.
Marifetime giriştir, Zatımı selamlamaktır,
dedim.

Uluhiyyete gidiş, sıratullahtır, dedim.
Umumi şeriatımdır, dedim.
Gerçek tarikatımdır, dedim.
Gerçek hakikatimdir, dedim.
Gerçek marifetimdir, dedim.
Rahmetimin şeriat ve tarikat ehline
aktığı yerdir, dedim.
Sağ akl-ı küll'üm'dür, herşeyi ihata eder, dedim.
Ahadiyyetimin gizlenmesidir, dedim.
Zatımın girişidir, dedim.
Üç direk, ilmî, aynî, hakkal yakındır, dedim.
Zatımın açık yanıdır, dedim.
Şeriat, tarikat mertebesinde sınırimdır, dedim.
Dostluk (hullet) mertebemdir, dedim.
Biri sen biri de benim, dedim.
Zatıma gelen mertebelerimdir, dedim.
Rasulümün şifresidir, dedim.
İsmail'in o gündün yankısıdır, dedim.
Kapının yanıdır, bekleme yeridir, dedim.
Dördü: Şeriat, tarikat, hakikat, marifer:
Beşi: Hazerat-ı Hamsedir, dedim.
Zahir ve batın davetimdir, dedim.
Ulül el bab'larımın giriş yerleridir, dedim.
Zatıma gelen yoldur, zaman tünelidir,
dostu aramaktır, dedim.

Akl-ı küllün zuhurudur, dedim.
Nefs-i küllün zuhurudur, dedim.
Akl-ı külden nefis-i külle nüzüldür (iniştir) dedim.
Nefs-i külden akl-ı külle urucdur (çıkıştır) dedim.
İbrahimiyyet tevhidime ulaşmaktır, dedim.
Museviyyet tenzihime ulaşmaktır, dedim.
İseviyyet teşbihime ulaşmaktır, dedim.

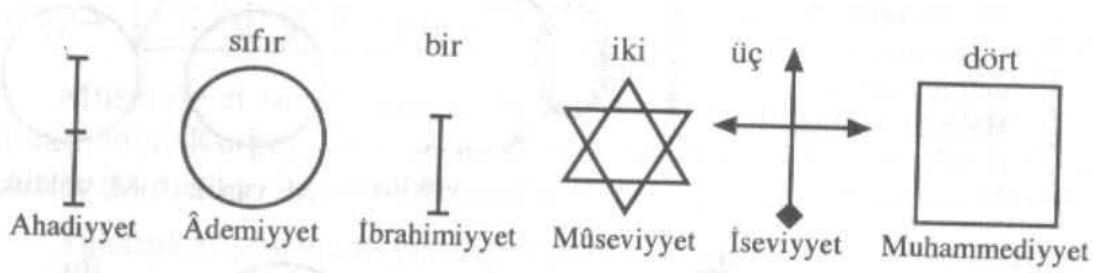
*Altıncı yürüyüş nedir? Dediler.
Yedinci yürüyüş nedir? Dediler.
Saç kesmek nedir? Dediler.
İhram nedir? Dediler.
Neden beyazdır? Dediler.
Rıda'n nedir? Dediler.
İzar'ın nedir? Dediler.
İhramdan çıkmak nedir? Dediler.
Omuz açmak nedir? Dediler.
Hervele yapmak nedir? Dediler.
Hacc'ın nedir? Dediler.
Umren nedir? Dediler.*

*Vedan nedir? Dediler.
Bunları soran kim? Dediler.
Peki tavaf edenler kim? Dediler.
Kapıların niye doksanbeş? Dediler.*

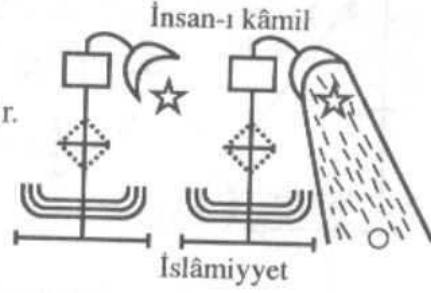
*Habibimin gerçek tevhidine ulaşmaktır, dedim.
Zatımla, halkımın arasına girmektir, dedim.
Beşeri fiillerimi kesmektir, dedim.
İnsandaki örtümdür, dedim.
Renksiz olmak içindir, dedim.
Azametimdir, dedim.
Kibriyamdır, dedim.
Renklere boyanmak içindir, dedim.
Kudretimi göstermektir, dedim.
Azametimi göstermektir, dedim.
Hakikatimde cemalimi seyrdir, dedim.
Hakikat-i Muhammedide habibimi seyrdir,
dedim
İzafidir, birlikte olanın vedası olmaz, dedim.
Soran da söyleyen de benim, dedim.
Hepsi suretlerimdir, dedim.
Biri (star) yıldız kapısıdır.
Diğerlerinin toplamı onüç eder,
o da habibimin şifresidir,
ondan habersiz girilmez, dedim.*

*29/10/1999 Cuma (Mekke-Ka'be)
Terzi Baba*

Tek din İslâmın, Sembolleri ve hakikatleri

1↔0 1+2+3+4=10 kemâl sayıdır,
1-0 on'un arası açılınca bir ve sıfır elde edilir.
Bir Ahadiyyet, sıfır ise hiçliktir.
Hiçlik Ahadiyyet aynasının karşısına
geçince çokluk (kesset) olur.

EM	İ	M	İ	M
Âdem'in elifi ve mim'i	İbrahimiyyetin elifi'i'si	Müseviyyet Mûsa'nın mim'i	İseviyyet İsa'ayn'i'si	Muhammediyyet Muhammed'in m'si s.a.v.
EM	İ	M	İ	M

Bu harfleri kısaca incelemeye çalışalım.

1- Em = (yoksa)? Manasında 'soru'dur. Âdemi hakikatleri anlamaya başlayan kimse, (yoksa)? 'Allah'ın zati tecellisi Âdem ile mi başlamakta" diye düşünceye dalar.

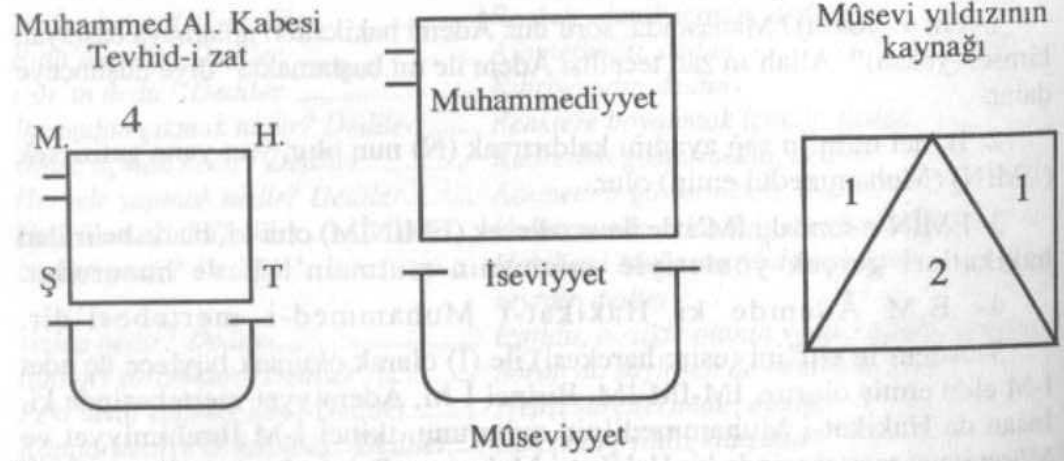
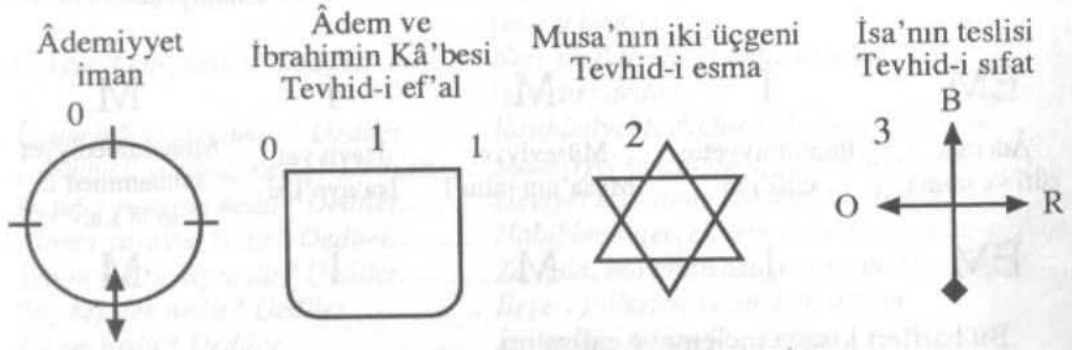
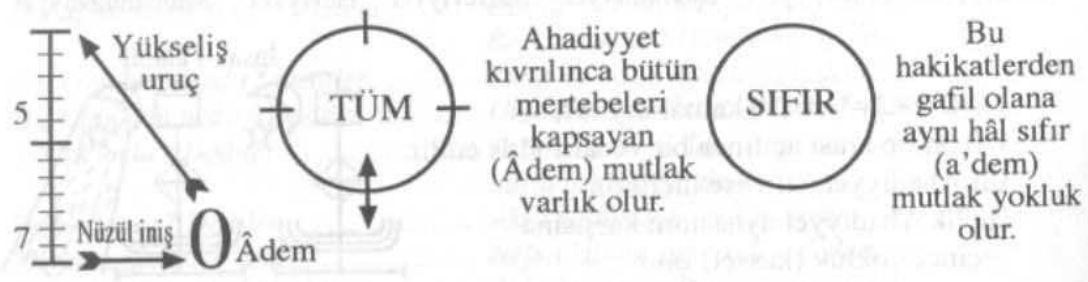
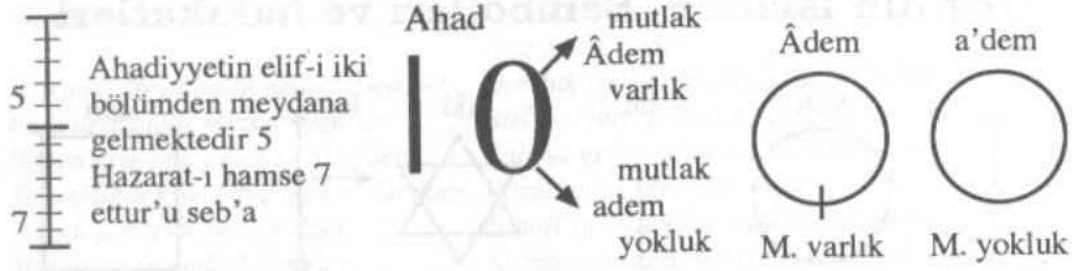
2- İkinci mim'in sağ ayağını kaldırırsak (N) nun olur, yan yana getirirsek (EMİN) (Muhammedül emin) olur.

3- EMİN'e sondaki İM'i de ilave edersek (EMİNİM) olur ki, bu da belirtilen hakikatleri gerçek yönleriyle anlamanın mutmain'liği ve huzurudur.

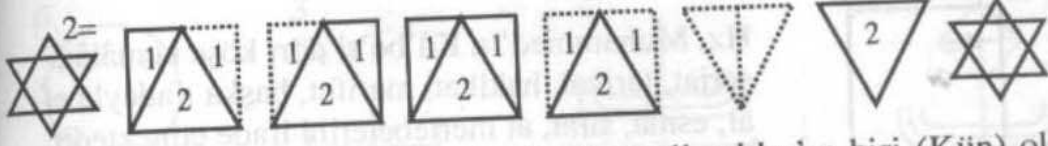
4- E,M Âdemde ki Hakikat-i Muhammed-i mertebesi'dir.

5- Âdem'in elif'ini (esire harekesi) ile (İ) olarak okursak böylece üç adet İ-M elde etmiş oluruz, İM-İM-İM. Birinci İ-M, Âdemiyyet mertebesinde ki, İnsan da Hakikat-i Muhammedi'nin zuhurunu, ikinci İ-M İbrahimiyyet ve Müseviyyet mertebesinde ki; Hakikat-i Muhammed'nin zuhurunu, üçüncü İ-M, ise İseviyyet ve Muhammediyyet kemalâtının zuhurunu göstermektedir.

6- Ayrıca baştaki Âdem'in elifini alırsak geriye (MİMİM) kalır. Ortadaki mim'i (şedde)lersek yani iki defa okursak o zaman (MİM'MİM) iki mim elde etmiş oluruz, bu da, bütün mertebelerde zahir ve batın Hakikat-i Muhammedi'nin hakimiyetini ve dinin tek oluşunu göstermektedir.

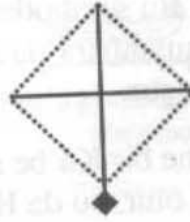
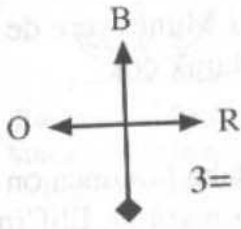

İbrahim Al. Kâ'besi olan bu sembol, Âdem Al. Kâ'besi olan bu sembol, Âdem Al. Başlayıp İbrahim Al. ma kadar süren zamanda şeriat mertebesinin kuruluşu, Muhammediliğe yol açılmasıdır. Bünyesinde gerçek Kâ'be mertebesi muhammediliği bulunmaktadır.

Mûseviyyet sembolû olan bu iki üçgenli yıldız'ın biri (Kün) ol hükmüdür. Kudret, lâfız, fi il dir. Altı ucu ise, alemlerin altı günde oluşumunu ve islâmın İmanı'nın altı şartını bildirmektedir.

Yukarıdaki şemalarda yıldızın, kareden meydana gelmekte olduğunu açık olarak görmekteyiz. Bu da bize Mûseviyyet in hakikatinin, Kâ'be'ye ve Hakikat-i Muhammediyye ye bağlı olduğunu açık olarak göstermektedir.

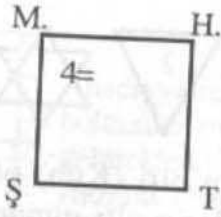

Yukarıda belirtilen İseviyyet'in sembol-u olan (HAÇ) teslis, "baba, oğul, Ruh'ul kûdüs" (teslis'ten Murabba'a'ya) yani (üç den dörde) şeriat, tarikat, hakikat, marifet, mertebelerine geçiştir.

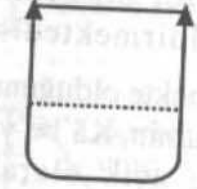
Haç'ın aşağıda kalan elle tutulan ucu, İsevilerin ellerinde tuttukları Kâ'be-i şerfin (alt yapı) çatısıdır ve o makamın adı hakikat (mertebesi) makamıdır. İsevilerin kibleleri o yöndür ve İslâmiyyete hazırlıktır. Böylece İslâmiyyetin hakikatini ellerinde ve boyunlarında taşımakta, bununla şeref duymaktadırlar.

Daha evvelce şartlanmış bir düşünce ile bakarak değer vermediğim (HAÇ) ismi verilen bu sembol'un hakikatini Rabb'im bana kısmen açtıktan sonra, Hakikat-i İlâhiyye'ye ulaşmanın (gerçek İseviyyet mertebesinde) ki (Ç) çaresi olduğunu anladım, elhamdülillâh.

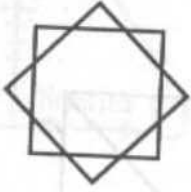
İslâmiyyette ki (HACC) Hakikat-i İlâhiyye'de Cemâlûllah-ı seyr, İseviyyette ki (HAÇ) ise Hakikat-i İlâhiyye'ye ulaşmanın çaresi demektir. (Ç) harfinin altında ki çiftlik işareti olan kısa çizgi tevhitte ortadan kaldırılınca geriye kalan Hacc'ın hakikati Cemâlûllah olur, bu da gerçek İslâmiyyete geçiş demektir. Böylece Hıristiyanlığın da hakikatinde, özünde, İslâmiyyetin var olduğunu gerek sembol, gerek ma'nâ olarak anlamaktayız.

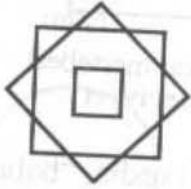
Hz, Muhammed'in Kâ'be'si dört köşe kemâlât, şeriat, tarikat, hakikat, marifet, başka ifadeyle ef-âl, esma, sıfat, at mertebelerini ifade etmektedir.

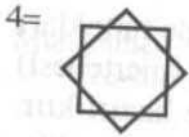
Hz, Âdem ve İbrahim'in Kâ'be'si ise iki köşelidir, şeriat mertebesinin başlangıcı ve kemâlidir.

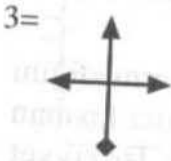
Üst üste iki dörtgenin köşelendirilmesiyle sekiz sayısı elde edilir, bu da İslâmiyyetin zahir ve batınıdır. Bu semboller Medine-i Münevvere de ravza'î mutahhara'da süsleme olarak çok kullanılmıştır.

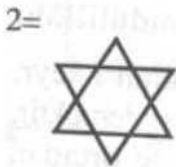
Orta yerine bir Kâ'be sembolü daha konunca on iki köşeli olur, bu da Hakk'a giden yolun, Elif'in, Ahadiyyetin, hakikatleri ve mertebesidir. Bunlar hakkında daha geniş bilgileri evvelce çizmiş olduğumuz Kâ'be sembollerinde bulmak mümkündür, arzu edenler onları inceleyebilirler.

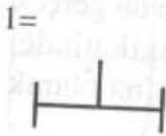
Fransa Lyon da, bir kiliseyi gezerken bu sembollerin hepsini süsleme şekilleri olarak orada gördüm.

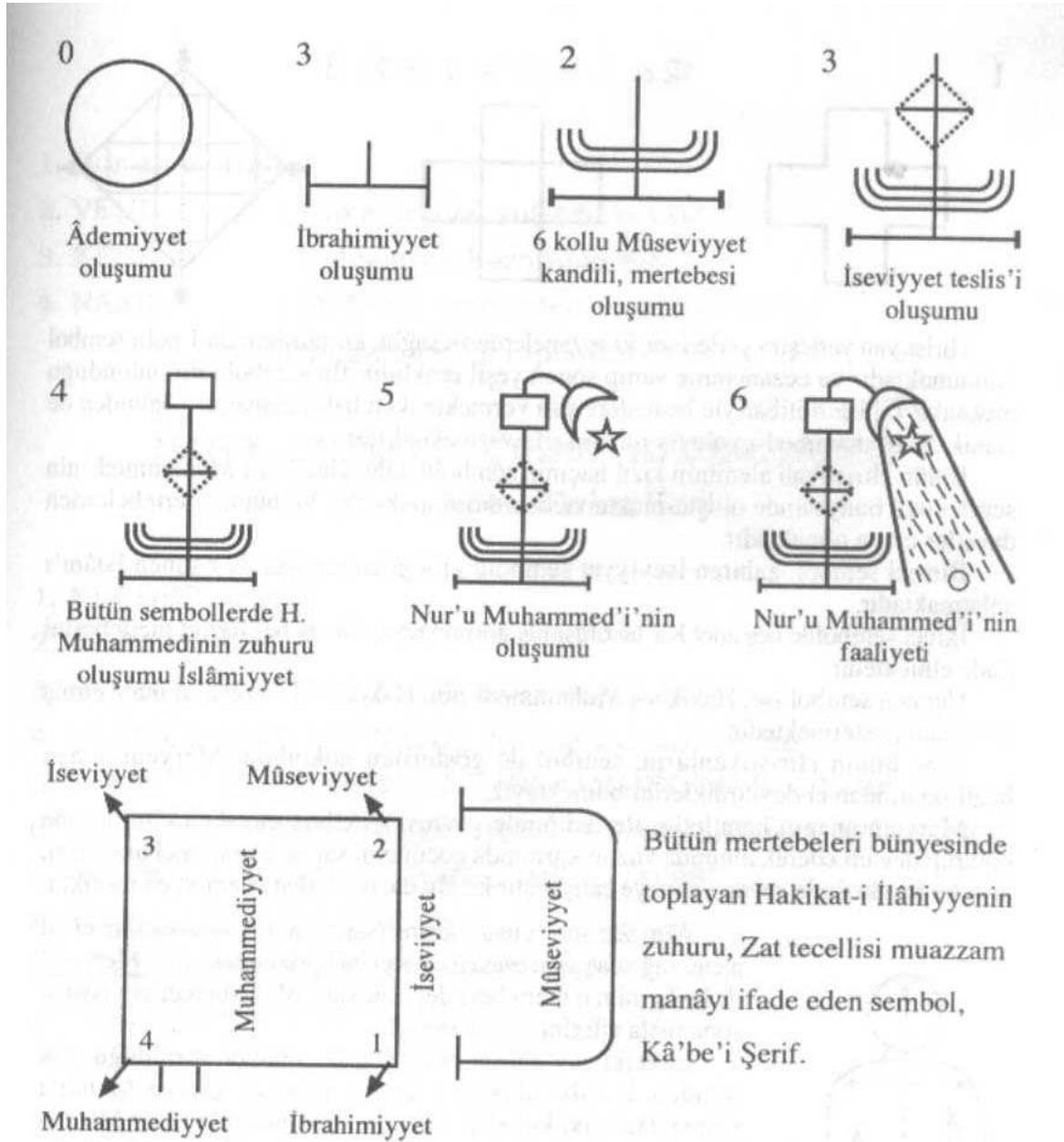
Rabb'im bu mekânda dahi Hakikat-i Muhammedi'si'ni açık olarak idraklere sunmaktadır.

Ne kadar güzel, o mertebeden Hakikat-i Muhammedi her an açığa çıkarılmaktadır. Kilise olarak zuhur eden o mahalde İbrahimiyet,

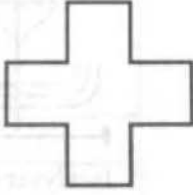
Müseviyyet, İseviyyet, Muhammediyyet, hepsi birlikte idi, yeter ki görmesini bilelim.

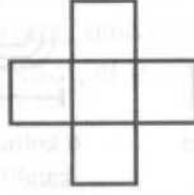
Buraya kadar gelen sembol ve izahlarla bütün mertebelerin ayrı ayrı şeyler olmadığı, bir bütünü'nün (İslâm)'ın içindeki kendi mertebeleri olduğu açıkça anlaşılmaktadır. Sıfır, Âdemiyyetten, İbrahimiyyette, Mûseviyyete, Muhammediyyete ulaşılmaktadır, bu hakikatleri tekrar kabiliyetli olanlara aktarmak için. Hakikat-i Muhammedi Nur-u'nu (kamer) beş hazret yıldızıyla gönderip onları da aydınlatmak sûretiyle kemâlâtın devamını sağlamaktadır.

İşte Allah'ın indinde tek din (İslâm) dinidir diğerleri ayrı dinler değil onun içindeki mertebeleridir. Ayrı din olması için başka Allahların daha olması lâzım gelmektedir ki; bu da imkânsızdır.

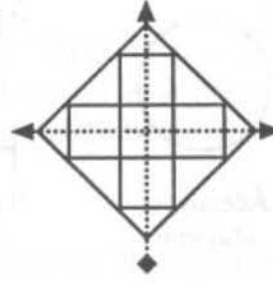
1

2

3

Hıristiyan yerleşim yerlerinde ki eczanelerde ve sağlık kuruluşlarında 1 nolu sembol bulunmaktadır ve eczanelerde yanıp sönen yeşil renklidir. Bu sembollerin bulunduğu mekanlar zahirleri itibariyle bedenlere şifa vermekte iken batin manâları yönünden de Hakikat-i Muhammed-i yoluyla ruhlara şifa vermektedirler.

Bütün Hıristiyan aleminin kızıl haçının sembolü dahi, Hakikat-i Muhammedi'nin sembolünü bünyesinde oluşturmakta ve ona dayanmaktadır. Ve bütün mertebelerden davetler oraya olmaktadır.

Birinci sembol, zahiren İseviyyet sembolü gibi gözüküyorsa da batinen İslâm'ı anlatmaktadır.

İkinci sembolde beş adet Kâ'be oluşmuş görmekteyiz, bu da beş hazret mertebesini ifade etmektedir.

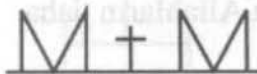
Üçüncü sembol ise, Hakikat-i Muhammedi'nin, Hakikat-i İseviyye'yi ihata etmiş olduğunu göstermektedir.

Yine bütün Hıristiyanların, sembol de gösterilen noktalara, Meryem anaya bağlılıklarından el deydirdiklerini bilmekteyiz.

Meryem ananın hamileliği ilerlediğinde çevresindekilere cevaben elini alınca götürüp devam ederek alnımda yazım karnımda çocuğum, sağım solum melâikelerim, diye bu hareketlerle cevap vermeye çalışmıştır ki; Bu da, o günden İslâmiyyeti tasdiktir.

Alnı zat mertebesi, karnı (ümmehat) doğurganlar ef'al alemleri sağ sıfat, solu esma mertebesini ifade etmektedir. (Meryem) de ki iki mim o mertebeyi de, Hakikat-i Muhammedi'nin baştan sona ihata ettiğini göstermesidir.

Evvelki sayfalarda belirtilen bu sembol görüldüğü gibi içinden 2 nolu Müsevi Üçgeni alınınca geriye M harfi kalmaktadır, iki kareden iki üçgen alınınca ortaya bir Müsevi yıldızı, iki adet M harfi kalmaktadır. Bu yönüyle de Hakikat-i Muhammed-i o yıldızla kaynaklık etmektedir. Yanda görülen şekil ise Hamburg'un yakınlarında sahil sayfiye şehri olan Lübek'te bir Dükkanın önünde gördüğüm çok dikkatimi çeken sembol oldu, sizinde kolayca anlayacağınız gibi karelerden oluşan (M+M) Makam-ı Mahmud harfleri arasında duran bir Hıristiyan sembolüydü. Adeta M+M onu kuruyor gibi himayesine almış idi. Allah c.c. Hakikat-i Muhammedi'sini her hâl ve zamanda ortaya koymaktadır yeter ki görelim.

26.06.2001
Necdet Ardiç
Terzi Baba
Hamburg

KAYNAKLAR

1. *Kur'an ve Hadis*
2. *VEHB : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim*
3. *KESB : Çalışılarak kazanılan ilim*
4. *NAKİL: Muhtelif eserlerden ve sohbetlerden müşahade ile toplanan ilim*

DAHA EVVELCE ÇIKAN KİTAPLARIMIZ

(Gönülden Esintiler)

1. *NECDET DİVANI*
2. *HACC DİVANI*
3. *İRFAN MEKTEBİ HAK YOLU'nun seyr defteri*
4. *LÜBB'ÜL LÜB, ÖZÜN ÖZÜ (Osmanlıcadan çeviri)*
5. *SALAT – NAMAZ ve EZAN-I MUHAMMEDİ'de bazı hakikatler*
6. *İSLAM'DA MÜBAREK GECELER, BAYRAMLAR ve HAKİKATLERİ*
7. *İSLAM, İMAN, İHSAN, İKAN, CİBRİL HADİSİ*
8. *TUHFET'UL UŞŞAKİYE (Osmanlıca çeviri)*
9. *SURE-İ RAHMAN ve RAHMANİYET*
10. *KELİME-İ TEVHİD DEĞİŞİK YÖNLERİYLE*

ÜZERİNDE ÇALIŞTIĞIMIZ KİTAPLARIMIZ

11. *SURE-İ FETH ve FETHİN HAKİKATI*
12. *CİBRİL ve HAKİKATLERİ*
13. *SURE-İ YUSUF ve DERVİŞLİK*
14. *ALTI PEYGAMBER ve daha fazlası*

ADRES

NECDET ARDIÇ

Büro : Ertuğrul Mah.

Hüseyin Pehlivan Cad. No. 35/2

Servet Ap.

59100 TEKİRDAĞ

Ev : 100 Yıl Mah. Uğur Mumcu Cad.

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3 D. 13

59100 TEKİRDAĞ

Tel (Büro) : (0282) 263 78 73

Tel (Ev) : (0282) 261 43 18

Kur'anı Kerim Muhammed suresi 47/19 ayetinde,

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ

وَأَسْتَغْفِرْ لِدَنبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ

“fa’lem ennehu lâ ilâhe illallahü

vestağfir lizenbike ve lil mu’miniyne vel mu’minati”

mealen,

“Ey Muhammed bil ki, Allah’tan başka ilah yoktur kendinin, inanmış erkek ve kadınların bağışlanmasını dile.”

Deylemi’de Enes (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Cennetin sermayesi “**lâ ilâhe illâ allah**” nimetin sermayesi “**elhamdülillah**”tır. (Ramuz 3362)

İbnül Hacer, İbni Naim (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

Kim “lâm elif”i çekerek “**lâ ilâhe illâ allah**” derse, dörtbin büyük günahı bir anda yıkılır. (Ramuz 5413)

Tabarani İbni Ömer (RA) Kale : Rasulü Allah (sav)

“**lâ ilâhe illâ allah**”dan efdal bir zikir “istiğfar”dan efdal bir dua yoktur. (Ramuz 4726)

Kur'anı Kerim Muhammed sûresi 47/19 ayetinde,

فَاعْلَمْ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ
وَاسْتَغْفِرْ لِذَنبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ

“fa’lem ennehu la ilâhe illâllahü
vestağfir lizenbike ve lil mü’miniyne vel mu’minati”
mealen,

“Ey Muhammed bil ki, Allah’tan başka ilâh yoktur
kendinin, inanmış erkek ve kadınların
bağışlanmasını dile.”

Deylemi’de Enes (r.a.) kâle : Rasûlüllah (s.a.v.)

Cennetin sermayesi “lâ ilâhe illâ allah”, nimetin
sermayesi “elhamdülillah”tır. (Ramuz 3362)

İbnül Hacer, İbni Naim (r.a.) kâle : Rasûlüllah (s.a.v.)

Kim “lâm elif”i çekerek “lâ ilâhe illâ allah” derse,
dörtbin büyük günahı bir anda yıkılır.
(Ramuz 5413)

Tabarani İbni Ömer (r.a.) kâle : Rasûlüllah (s.a.v.)

“lâ ilâhe illâ allah”dan efdal bir zikir “istiğfar”dan
efdal bir dua yoktur. (Ramuz 4726)